

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Muzeul Digital al Romanului Românesc

revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Acest roman a fost digitizat în cadrul proiectului Muzeul Digital al Romanului Românesc 1901-1932, inițiat de Revista Transilvania, organizat de Complexul Național Muzeal ASTRA și co-finanțat de Administrația Fondului Cultural Național.

Sugestie de citare a arhivei:

Baghiu, Ștefan, Vlad Pojoga, Cosmin Borza, Andreea Coroian Goldiș, Denisa Frătean, Daiana Gârdan, Alex Goldiș, Emanuel Modoc, Iunis Minculete, David Morariu, Ovio Olaru, Teodora Susarenco, Andrei Terian, Radu Vancu, Dragoș Varga. *Muzeul Digital al Romanului Românesc: 1901-1932*. Sibiu: Complexul Național Muzeal ASTRA, 2020. https://revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932.

This novel was digitized for the project The Digital Museum of the Romanian Novel 1901-1932, initiated by Revista Transilvania, organized by ASTRA National Museum Complex and co-financed by The National Cultural Fund Administration.

Citation suggestion:

Baghiu, Ștefan, Vlad Pojoga, Cosmin Borza, Andreea Coroian Goldiș, Denisa Frătean, Daiana Gârdan, Alex Goldiș, Emanuel Modoc, Iunis Minculete, David Morariu, Ovio Olaru, Teodora Susarenco, Andrei Terian, Radu Vancu, Dragoș Varga. *The Digital Museum of the Romanian Novel: 1901-1932*. Sibiu: Complexul Național Muzeal ASTRA, 2020. https://revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932.

N. ARCAŞ

ISPĂŞIREA MIRADOREI

ROMAN DIN VIAŢA CAPITALEI

234699

Muzeul Digital al Romanului Românesc

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

566547

COLECȚIA N. ARCAȘ

Ispășirea Miradorei

ROMAN DIN VIAȚA CAPITALEI

Biblioteca Universității Regele Ferdinand I.
din CLUJ.
Nr. 3085/928
EXEMPLAR LEGAL

EDITURA „ANCORA" BUCUREȘTI

BCU Cluj-Napoca
RBCFG201700194
Muzeul Digital al Romanului Românesc

234699

Citiți și romanele:

Fecioara vândută

și

Patimă de bătrân

859-31(Arcai, M.)

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/rdr1901-1932

ISPAȘIREA MIRADOREI

CAPITOLUL 1

Șanțul dela răscruce *)

Fostul inspector de poliție se sculă și, aplecându-se spre șofeur, reluă :

— Ascultă. Mitică, ici : cum mergem, dar exact ?...

— Facem o sută de kilometri pe oră.

— Cât am putea face maximum ?

— O sută douăzeci.

— Ei, dă-i drumu'. Mitică ! Trebuie să ajungem la Brăila la șapte seara... Strivește găini, rațe, gâște, chiar și porci... regret, dar n'am încotro... Numai, bagă de seamă să nu strivești bărbați, femei, sau copii și fii cu atenție la trăsuri !

— O să 'ncerc !—asigură Mitică, flegmatic.

Dete drumul gazelor și puse în funcțiune întreaga putere a farurilor.

---

*) Pentru edificare complectă, citiți romanele **Fecioara vândută** și **Patimă de bătrân.**

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mcrr1901-1932

Și fu, de atunci, o cursă nebună.

Fremătând, tremurând, în țâșnire de adevărat obuz, „Tunul" desfășura o viteză vertiginoasă.

Din minut în minut, sirena își țipa urletu-i strident și lugubru.

Și oamenii ,și animalele, din drum, săreau la o parte, fugeau, țipând, nechezând sau urlând, la trecerea monstrului automobil.

In parcurgerea orașelor și satelor, cari se succedau pe fiecare clipă, trompeta și țignalul se uneau cu sirena, mărind huietul... Mai micșorau viteza printre case și la cotituri brușce, dar spre a relua acecaș iuțeală un minut mai târziu.

Strivcau câini și diferite alę animale.

Alexandru tremura.

— Dacă pleznește un cauciuc — zise —, suntem morți.

— Fiecare roată are două cauciucuri, și încă nituite, — vesti Filipache. Ar fi un ghinion strașnic ca să pleznească amândouă deodată...

Și alergau ca vântul.

Deodată, Mitică debreiă, opri gazele și manevră la schimbătorul de viteză, strângând chiar frâna...

Morescu și Filipache strigară ca dintr'o gură :

— Ce este ? Ce s'a întâmplat ?

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistaransilvaniei.ro/?dr=1901-1932

Trăsura se opri şi Mitică se explică :

— Mi se pare că am greşit drumul. E o răscruce aci.

Din fericire, erau pe calea cea bună.

Spre a-şi mai dezmorţi picioarele, Filipache şi Alexandru coborîseră, chiar la răscruce, în vreme ce Mitică profita de oprirea aceasta de două-trei minute ca să examineze motorul.

Şi, controlul terminat spre deplina-i satisfacţie, se urca la volan, când o esclamaţie a stăpânului îl făcu să se întoarcă şi văzu pe agerul ex-poliţist aplecat pe marginea unui şanţ adânc, în care Morescu sărise chiar în acel moment.

Se apropiă şi zări, pe pământul umed al şanţului, o pată imensă, roşie...

— Sânge ! — murmură el.

— Da, sânge, — repetă Filipache.

Alexandru sări înapoi, pe marginea drumului. Era foarte palid şi ţinea în mână un portvizit elegant şi mic, pe care-l găsise în şanţ.

Îl desfăcu nerăbdător, în faţa lui Filipache şi a lui Mitică, şi primul lucru ce-i izbi ochii fu o cartă de vizită.

— Alfons de Mirmilar ! — esclamă el.

Într'adevăr, pe carta de vizită era tipărit acest nume.

Scotociră repede portvizitul, scoţând din el

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

tot ce conţinea : un teanc de bancnote de câte o mie, un cec asupra „Băncii de Credit" pentru suma de o sută de mii de lei, plicuri goale, având într'un colţ imprimat numele Alfons de Mirmilar, cărţi de vizită cu acelaş nume....

Cu hârtiile astea în mână, Filipache scrută şanţul.

Se vedeau distinct pe margine urmele unei lupte.

Nişte încălţăminte călcaseră pământul atât în fundul şanţului cât şi pe delături. Iarba fusese strivită în câteva locuri, dar ceeace mai ales inspira grijă era mica băltoacă de sânge...

Această privelişte, evocatoare de crimă, făcu să bată impetuos inimile celor trei.

— A fost aci o luptă între Mirmilar şi cineva, — rezumă Alexandru.

— Da ! — întări Filipache.

Şi urmă o lungă tăcere.

Apoi Filipache murmură :

— Sângele e închegat... E dar aci de câteva ceasuri. Automobilul lor a mers mai repede de cât îmi închipuiam. Zadarnic gonim; tot n'ajungem înaintea lor la Brăila, ba nici măcar în acelaş timp cu ei... Atâta numai că drama misterioasă ce s'a desfăşurat aci va împiedica, poate, îmbarcarea lor imediată pe iaht...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/?id=1901-1932

Şi, după o nouă tăcere, în care interval chibzui diferite posibilităţi, reluă :

— Da, Mirmilar s'a bătut cu cineva aci... Dece ? Şi cine e acel cineva ? Să fie Abdul Bey !... Şi sângele al cui o fi ? Al lui Mirmilar sau al adversarului său ?

— Nu există în şanţ nimic care să ne poată da cea mai mică indicaţiune,—zise Morăscu. Rănit sau omorît, omul dela care provine acest sânge a fost dus cu maşina, căci, dacă l-ar fi văzut şi luat cu ei nişte trecători, n'ar fi lăsat aci portvizitul.

— Să mergem... să nu mai zăbovim ! Ard să ajung la Brăila, ca să pot prinde firul acestui mister...

— Şi Eliza, — murmură Alexandru, — Eliza, care va fi azistat la lupta aceea sângeroasă !... Ce oroare, ce groază pentru ea !

— Haide, urcă ! — îndemnă Filipache.

Mitică sări la volan, iar cei doi prieteni îşi reluară locurile.

— Cu cât ? — întrebă Mitică.

— Cu întreaga viteză, — răspunse Filipache.

Şi „Tunul" porni ca purtat de aripi, ducând pe Alexandru şi Filipache, cufundaţi în sinistre reflexii asupra enigmei dela răscruce.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAPITOLUL 2

Pumnalul șofeurului

Ce se petrecuse dar ?

Un fapt tot pe atât de tragic pe cât de neașteptat.

Știm că trăsura lui Abdul Bey se depărtase, în ajun, la zece seara, din gara Jiblea, imediat după ce Eliza și tovarășul ei se așezaseră provizoriu pe două din cele patru fotolii pe cari le cuprindea somptuosul automobil al generalului turc în compartimentul din spate, rezervat stăpânilor.

Două din ele : cele din fund, se transformau după voință, prin unirea lor, într'o canapea-pat.

Abdul Bey operă el însuș transformarea și, arătând Elizei Stâncuș canapeaua astfel formată, îi zise :

— Poftim patul d-tale, domnișoară : asta, firește, până-ți voiu putea oferi pe iahtul meu unul mai confortabil. Dar, chiar așa cum e, încă te vei putea odihni perfect.

— Dar d-ta, dar Alfons ? — întrebă Eliza, cu un zâmbet răpitor.

— Noi vom dormi în fotoliile acestea. E foarte bine în ele și, pentru bărbați, fac tot cât un pat.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/rndr1901-1932

— Culcă-te, surioară !—îndemnă Grigore, gudurător.

Şi, înfăşurată în manta, Eliza se întinse, râzând. Abdul o acoperi cu o cuvertură de mătase, de voiaj, şi, ridicând mâna, răsuci butonul ce punea în mişcare electrica.

Cele patru lămpi cari luminau interiorul trăsurii se stinseră, nemairămânând aprinsă decât o lămpiţă de sticlă colorată în verde şi mascată de o floare de mătase, răspândind o lumină plăcută, dulce, ca de veioză.

Mai mult : Abdul Bey lăsă jos şi storul dela geamul care-i despărţea de compartimentul cel mare din faţă ocupat de şofeur şi fecior.

— Şi acum — zise —, noapte bună, domnişoară Elisabeta... Şi noapte bună şi d-tale, dragă Alfons. Atârnă-ţi pălăria în cuier şi înveleşte-te la picioare cu cuvertura asta, căci nopţile sunt răcoroase pe aci, prin munţi, şi, dealtfel, ca un amănunt care poate să te intereseze, eu nu încălzesc niciodată, nici chiar toamna, interiorul automobilului, de teama unei congestiuni...

— Noapte bună, domnule ! Noapte bună, frăţioare ! — ură Eliza, cu glas vioiu.

Cinci minute în urmă, adormi, în legănarea regulată a trăsurii şi cadenţa surdă a motorului.

Tolăniţi în faţa ei, în fotoliile lor, cu pi-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

cioarele întinse. Abdul Bey şi Scorbură n'adormiră aşa de uşor ; erau doar pradă acelei somnolenţe din nopţile de călătorie, intermediară între veghe si somn.

Intre acestea, automobilul îşi urma drumul în noapte, prin văile pustii, luminate puternic de cele două faruri enorme.

Deşi străin, şofeurul lui Abdul Bey cunoştea şoselele mai bine de cât ai fi crezut-o. In primul rând, venise, cu două zile mai înainte, din Brăila la Ocna Sibiului. Şi nu era pentru întâia oară. Generalul turc fusese, adesea, la noi în ţară, pe care o cutreierase întotdeauna în automobil şi întotdeauna cu şofeurul acesta, pe care-l avea în serviciu de zece ani.

Astfel că maşina circula cu viteza obişnuită : şaizeci de kilometri pe oră în mijlociu, şi fără ca şofeurul să aibă o clipă de ezitare.

După calculul, foarte precis, al acestuia, trebuiau să sosească la Brăila a doua zi, pe la două după-amiazi cel mai târziu, ţinând seamă de micşorările de iuţeală şi de popasurile ce avea, fără îndoială, să le ordone, după obiceiul său, Abdul Bey, oridecâteori parcurgeau o privelişte pitorească.

Dar, pedealtăparte, nu ştia că în acea a doua zi o maşină de o sută cai putere avea să pornească în urmărirea lor. Dacă ar fi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistaarsivame.ro/ndr 1901-1932

ştiut-o. popasurile ar fi fost suprimate şi ar fi sosit la Brăila la zece dimineaţa cel mai târziu, înainte de ora când Filipache şi Alexandru urmau să plece din Ocna Sibiului...

Orişicum însă, urmăritorii, pe cari i-am azistat pe drumul ce-l înghiţeau, n'aveau nicio perspectivă să ajungă pe Abdul Bey, sosind la Brăila până iahtul să nu fi ridicat încă ancora.

Soarta Elizei părea, astfel, pecetluită, după cum o ticluise Mirmilar.

Dar destinul, după cum o vom vedea, hotărîse altfel.

Pe la zece dimineaţa, tocmai pe când Eliza era cufundată în somnul calm şi profund al tinereţii fericite, iar Scorbură zăcea încă moleşit, Abdul Bey se deşteptă cu totul.

Lăsă uşor în jos tăblia de lemn lustruit ce masca geamul dela uşiţa cea mai apropiată de el, ridică fără zgomot perdeaua şi se uită afară.

Ziua se anunţa radioasă, judecând după imensitatea albastră a cerului şi strălucirea soarelui care se înălţa pe cer, de partea cealaltă a automobilului, şi pe care, din pricina aceasta, Abdul Bey nu-l vedea.

Maşina tocmai cobora o costişă ce şerpuia în mijlocul unor munţi nu prea înalţi şi atingând, din când în când, un râu ce se scurgea în cascadă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/indri1901-1932

Abdul Bey scoase o sticlă cu apă de Colonia, dintr'o pungulită de piele atârnată deasupra lui şi-şi udă puţin batista. Apoi, îşi frecă obrajii, pleoapele, ceafa... Cu îndemânătăcie, îşi potrivi părul, la o oglindă rombică, bătută deasupra pungulitei.

Şi, după ce-şi făcu, astfel, o toaletă sumară, dar suficientă pentru moment, voi să ştie unde erau.

Luă o hartă dintr'o despărţitură practicată în dosul fotoliului, o despătură fără zgomot, calculă, privi peisajul şi murmură :

— Imi pare că nu suntem departe de Albeşti. Râul ăsta e Cricov. Foarte bine ! După Albeşti, opresc în plin câmp, într'o poziţiune plăcută, ca să luăm o mică gustare... E perfect dacă ajungem la Brăila şi după prânz... Iahtul va ridica imediat ancora. Dar automobilul nu-l îmbarc, ci-l las într'un garaj, la Brăila, ca deobiceiu.

Impătură harta, o puse la loc şi se uită la Eliza.

Fata dormea pe o rână, cu o mână sub cap, iar cealaltă lăsată moale pe partea dinainte a canapelei.

— Ce frumoasă e ! Ce frumoasă !... — murmură Abdul Bey.

Şi, tot repetându-şi cu voluptate că fecioara aceasta gingaşă şi fermecătoare va fi a lui, nu se mai sătura s'o contemple, neob-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/ndr1901-1932

servând că treceau de Albeşti şi că mergeau, acum, pe un făgaş mai larg.

Minutele se scurgeau pe fuiorul rece al lui Cronos.

Abdul Bey îşi întoarse ochii către Alfons, care dormita, tolănit în fotoliu, şi, apoi, şi-i îndreptă iar spre Eliza.

Şi nu mai putu rezista ispitei care, de un răstimp, il tot încerca, învăluindu-l tot mai cu putere, oprindu-i bătăile inimii şi făcându-i mâinile să tremure de enervare : ispita de a-şi apăsa buzele pe gurița aceea roşie, întredeschisă, şi de a pipăi sânii aceia ce se conturau de după mătasea albă a rochiei...

Şi se aplecă încet... încet... ca atras de o fascinare invincibilă, nesimţind că, din vreo cauză necunoscută, automobilul îşi micşorează viteza... Nu zări, deasemeni, nici că Alfons, trezit brusc de oprirea trăsurii, se înălţa în fotoliu-i şi deschidea ochii.

Nu, Abdul Bey nu observă nimic din toate acestea...

Robit, cu întreaga făptură, dorinţei sale, îngenuchiă pe covorul din automobil şi mâna-i se şi lipea de sânul drept al Elizei... buzele-i lacome se întindeau spre gura întredeschisă.

Dar Alfons prinse scena dela prima ochire şi se cutremură.

O gelozie fizică, năprasnică, îi arse inima,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

scuturându-i corpul de o aţâţare de dement, care-i răpi orice facultate de gândire.

Şi, brutal, furios, vânăt de turbare, se năpusti asupra lui Abdul Bey, scrâşnind, cu voce strangulată :

— Nu ! Nu ! Nu aci ! Nu în faţa mea !... Să nu te atingi de ea !

Înşfăcase pe turc de umeri, atrăgându-l spre dânsul şi despărţindu-l, astfel, de Eliza care tresări din somn şi se ridică speriată.

Şi, înfricoşată, fără să priceapă nimic, în buimăcirea surprizei, asistă la o dramă fulgerătoare.

Abdul Bey sărise în picioare.

Cu faţa congestionată de înverşunare, cu pumnii strânşi, se întoarse spre Mirmilar, esclamând :

— Ai înebunit ?... Îndrăzneşti să ridici mâna asupra mea ?...

— Ce voiai să faci ? — ripostă Alfons, vârîndu-se în el cu capul.

— Mă priveşte ! Fac ce-mi place ! Cine e stăpân aci ? Fata asta e a mea.

— Nu încă ! — replică dârz Mirmilar.

Şi, în ochii-i, scăpără atât de limpede pofta de a ucide ,că Abdul Bey înţelese într'o clipă totul.

Cu repeziciunea fulgerătoare a gândului, îşi zise :

— Omul acesta iubeşte pe Elisabeta şi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr1901-1932

mi-a întins o cursă. Voia să mă prade, să mă asasineze poate şi, apoi, să dispară cu fata. Dar ea nu bănuieşte nimic : e în afară de orice îndoială. Da, da, aşa este ! Aşadar, omul acesta trebuie să moară !

Şi-şi întocmi acţiunea în acord cu această concluziune.

Scoase din vestă un revolver neted, mic, şi ochi pe Alfons.

Dar, în aceeaş clipă, Ismail deschise uşiţa atras, debunăseamă, de zgomotul vocilor.

Fu spre norocul lui Alfons, care, datorită acestui neînsemnat incident, prinse de veste de cele ce-i pregătea turcul. Sări, dintr'un avânt, tocmai când revolverul se descărca, şi, nefiind atins, se azvârli pe şosea, îmbrâncind cu cotul pe Ismail.

Abdul Bey sări şi el jos.

Iar Eliza coborî din automobil, urlând ca o nebună şi rupând-o de fugă...

— Ismail, — strigă turcul, — prinde tu fata. Am eu grije de flăcău !

Şi ţinti din nou pe Mirmilar, în vreme ce arabul alerga după Eliza.

Glontele porni.

Dar Scorbură se aplecase şi, repezindu-se înainte cu capul, izbi în pântece pe Abdul Bey, care se prăvăli în şanţul de pe marginea şoselei.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr.1901-1932

In impetuozitatea sa însă, Mirmilar căzu şi el în şanţ.

Nu-şi pierdu însă sângele-rece, ci, cu un gest prompt, zmulse revolverul din mâna turcului.

Acesta voi să i-l ia înapoi şi, într'o luptă violentă, corp la corp, se rostogoleau unul peste altul.

Scorbură ar fi voit să tragă ; dar, nefiind destul de liber pe mişcări, îi era frică să nu se rănească.

Intre acestea, şofeurul sărise dela volan, făcând un salt în şanţ, cu un pumnal în mână.

Alfons zări noul adversar. Dar, cu o clipă mai înainte, văzuse atârnând de un lanţ, scurt, de aur, al lui Abdul Bey un portofoliu de piele de porc şi care, în timpul încăierării, ieşise dintr'un buzunar.

Cu un gest abil, îl înşfăcă şi trase : lanţul se rupse.

Apoi, dintr'o opintire, sări înapoi, tocmai în momentul în care şofeurul se aplecase cu pumnalul.

Lama călită atinse obrazul lui Grigore, înplântându-se cu totul în braţul stâng al lui Abdul Bey, care scoase un urlet de durere.

Alfons nu întârzie să se avânte pe şosea, vârî în buzunar portofelul turcului şi, sco-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1937

ţând din vestă şi browning-ul său, merse de se propti de automobil.

Amândouă mâinile îi erau înarmate.

Ismail aducea înapoi pe Eliza, care tremura de groază.

— Ismail, — strigă Scorbură ameninţător. — dă drumu' domnişoarei, sau te ucid !

Şi ţinti pe arab.

Servitorul se uită în şanţ şi văzu pe stăpân-său galben în braţele şofeurului disperat.

Crezu că l-a rănit Alfons şi, lăsând pe Eliza, dete să se năpustească asupra lui.

Dar tânărul strigă :

— Stai pe loc, sau trag !

Arabul se înţepeni, fierbând. la trei paşi de revolverul întins.

— Elizo, fugi! Ia-o de vale! Viu şi eu imediat !

Fata. complect zăpăcită, ascultă, totuş, de această voce imperioasă, se întoarse şi o luă la fugă pe şosea, în direcţia unui sat ce se zărea, de vale, spre nord.

Rezemându-se de şofeur, Abdul Bey ieşi din şanţ.

— Domnule, — zise Alfons, — aş putea să te ucid. Dar n'o fac, fiindcă mi-aş vătăma mie însumi, din punct de vedere judiciar Dar găsesc că e mai bine să păstrez eu pe

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistetransilvania.ro/mdrr1901-1932

mititica !... Te salut ! Sus mâinile, Ismail ! Altfel, trag !

Își spunea :

— Nu e în portofoliu un milion, e adevărat, dar accesul meu stupid de gelozie mi-a năruit toate proiectele. Eh, îmi pare rău, dar ce să-i fac ! Să rămân dar eu măcar cu fetița ! Turcul n'o să poată înainta plângere împotriva mea : nici fiindcă l-am rănit, nici fiindcă l-am văduvit de portofel. Dar, dacă las lucrurile așa și până acum, mă omoară cu siguranță și-mi aruncă în cine știe ce râu cadavrul... Dar nu sunt nici eu așa de idiot cum m'o fi crezând. Și apoi, n'am încotro. Altă soluție nu este. Trebuie să mă despart de el, oricum. Și, pe lângă Eliza, am și portofelul... și tot m'am ales cu ceva.

Și, tot argumentând astfel, alunecă deandaratelea dealungul automobilului, apoi pe marginea șoselei, până la mijloc, și tot ținându-și ochii pironiți pe grupul format de Abdul Bey și cei doi servitori, precum și revolverele întinse spre ei.

Mai strigă, rânjind :

— Domnule Abdul Bey, nu uita că, dacă înaintezi plângere împotriva mea, te acuz, la rândul meu, de complicitate la deturnare de minore... Ai să vezi numai ce scandal ! Și cred că vei prefera să eviți a fi eroul unei afaceri murdare, care, dealtminteri, nici

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mcrr1901-1932

nu ţi-ar folosi, întrucât nu-ţi va putea reda pe Eliza...

Şi se tot depărta, cu faţa întoarsă către cei trei.

Ajunse, astfel, la o cotitură.

Aruncând în goană o privire la spate, văzu pe Eliza gonind de vale.

Şi, în clipa în care cotitura îl ascunse de raza celor de lângă automobil, se întoarse brusc şi o rupse de fugă.

In mai puţin de un minut, ajunse la inocenta-i victimă şi, apucând-o de braţ, îi zise:

— Nu-ţi fie frică, Elizo... Sunt eu!

Şi voi s'o târască spre o pădurice din apropiere.

Dar o simţi că se împleteceşte, lăsându-se moale peste el, într'o slăbiciune de leşin.

Fără a se despărţi de revolvere, o luă în braţe şi, sărind, dintr'un avânt, şanţul, se înfundă în crâng...

Intre acestea, Abdul Bey zicea lui Ismail:

— Urcă-mă în trăsură şi pansează-mă!

Şi, adresându-se şofeurului, adăogă:

— Mergi înainte, spre Brăila...

— O, stăpâne, stăpâne, — gemu sluga, disperată, — eu v'am rănit!

— Nu e nimic, Mustafa!... O lovitură de pumnal la braţ se vindecă repede... Să nu mai vorbim de asta... Trebuie, de-acu', să ne gândim la răzbunare. Vreau neapărat s'o am

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistaromanului.ro/nr/1901-1932

pe fetiţa aceea. Şi, deasemenea, şi pe omul acela, dar ca să-l dau hrană leilor şi tigrilor mei !... Pun eu mâna pe el !

— O, da, îl găsim noi ! — murmură Ismail. Dar dece nu-l urmărim cu automobilul ? Am şi eu un revolver... şi, de astădată, m'aş putea servi de el.

— Nu ! — refuză Abdul Bey. Ticălosul, auzind maşina, s'ar piti în vreun stufiş... Şi, apoi, e periculos să-l urmărim pe-aci. Ne-ar vedea ţăranii... ar alerga să vadă ce ... Regiunea asta e prea populată ca să ne permitem, fără grijă, să pornim în vânătoare de om. S'ar pune telegraful sau telefonul în mişcare, chiar din satul acesta şi am fi, poate, arestaţi imediat sau, în orice caz, s'ar comunica despre noi şi n'am apuca să trecem bariera şi jandarmeria, ,sau vreun agent, s'ar amesteca în treburile noastre...

„E adevărat c'aş ieşi basma curată, căci ticălosul n'are nicio dovadă de complicitatea despre care a vorbit. Dar aş pierde pentru totdeauna fata, căci familia ei, care există desigur, ar fi, de-acum, pe pază.

„Lasă, Ismail, potoleşte-te !... Şi tu, Mustafa, treci la volan şi să plecăm !

Cei doi arabi, convinşi şi supuşi, totdeodată, ascultară cu promptitudine.

Abdul Bey îşi apăsa, mereu, mâna dreaptă

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistaramnicuvalcea.ro/index1901-1932

pe braţul stâng, deasupra rănii, astfel ca să oprească scurgerea sângelui.

Se urcă în maşină şi, cum ea conţinea un mic laborator farmaceutic, rana-i fu repede spălată, aseptizată, bandajată şi pansată de Ismail, expert, dealtminteri, în acest fel de chirurgie sumară.

Şi automobilul îşi reluă, cu toată viteza, drumul spre Brăila.

In vremea aceasta, Alfons, ascuns în crâng, la adăpost de privirile oamenilor cari puteau trece pe şosea, se străduia s'o aducă în simţiri pe Eliza.

Cum plouase în ajun prin partea locului, încă luceau în gropile cărării din pădure băltoace.

Alfons îşi muiă într'una batista, udă şi fricţionă obrazul fetei, care, în curând, se scutură de un fior, suspină şi deschise ochii.

Apoi, cu ochii plini de lacrimi, sări de gâtul lui.

Din drama bruscă ce se petrecuse, nu pricepuse decât un singur lucru : că Abdul Bey voise să comită asupra ei un atentat infam şi Alfons îl împiedicase.

Aşa îşi reprezinta adevărul inocenta fată.

— O, dragul meu, — îngână ea, — ce ticălos turcu' ăla !... Nu mai vine, nu-i aşa ?

— Fii liniştită, puicuţo ! — o asigură el cu voce dulceagă. Ştie că l-aş omorî ca pe un

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

câine... Nu mai vine... Reculege-te... să mergem în satul din apropiere și, după aia, luăm trenul de București.

Eliza plângea.

— O, da... da !... Vreau la mămica !—gemu ea, sătulă de aventuri.

Și repeta : „Mămica ! Mămica !", deoarece, adusă de drama aceasta la realitatea lucrurilor, biata copilă își da seamă că greșise, că trebuia să se înapoieze acasă, să mărturisească mamei minciuna, să-i ceară iertare și să trăiască din nou modest și în tihnă la căminul părintesc, laolaltă cu Aurelia și Tinculina.

Alfons îi ajută să se ridice.

— Ți-e mai bine ? — întrebă.

— Da.

— Poți să mergi ?

— Așa cred.

— Potrivește-ți părul și acoperă-l cu voalul, pe care, din fericire, nu l-ai pierdut... Scoate-ți mantaua ! E cald și te-ar jena. O duc eu. Din fericire, nici mie nu mi-a scăpat șapca. E pe-aci, prin apropiere, un sat. O fi și o gară cu siguranță, căci am auzit fluieratul trenului. Uite chiar colea șinele. Ești gata ?

— Da.

— Haide dar... O luăm paralel cu linia fe-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

rată... Fii cuminte și n'o să se întâmple nimic...

— O, Alfons, dac'aș fi știut ! — se tângui Eliza. care, după ce se pieptănă puțin, își șterse ochii. încă plini de lacrimi.

El o luă în brațe și o legănă, acoperindu-i obrazul de sărutări.

— Nu te mai gândi la asta, Lizico ! Cum suntem la București, te duc la mine și ai să fii nevestica mea... Am bani, n'ai nicio grijă... și vom fi fericiți.

Și nemernicul adăogă un cuvânt care, în clipa aceasta, nu era chiar detot minciună :

— Te iubesc, scumpo ! Te iubesc ! Te iubesc !

Ea îi se lăsă pradă, tristă și fericită în acelaș timp, îngânând :

— Mămica, mămica ! Vreau la mămica !

El o minți iară :

— Da. da, te duc la ea, dragă Lizico !

Și, după ce-i arse, cu un sărut pătimaș, buzele, adăogă, cu oarecare asprime :

— Ei haide odată ! Zăbovim prea mult aci!

O luă de mână și o târî către șosea.

Inocenta copilă îl urmă docilă, cu mintea confuză, cu inima în turburare.

Pe drum, el aruncă o privire înapoi : nimic, automobilul nu se arăta.

— Știam eu, — murmură el, ridicând din

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/ron1901-1932

umeri. N'are curaj turcul să mă urmărească. Să mergem, Lizico !

Și porniră, fără să mai vorbească, în soarele cald al acelei frumoase zile de Iulie. Întâlniră câțiva țărani, cari se uitau la ei mirați, și surpriza lor era cu atât mai explicabilă cu cât străinii nu le cereau nicio călăuzire ; de aci dar credința că sunt, probabil, mosafiri la conacul moșiei vecine, cari ieșiseră să se plimbe, acum, înainte de amiazi : tânărul în cap cu o simplă șapcă, iar fata cu o maramă, cum socoteau ei voalul.

— Boierilor ăstora se vede că li-i dor de arșiță ! — comentau ei.

După o bună pribegie, Alfons și Eliza sosiră într'un sat. O tăbliță de pe unul din zidurile caselor, pe care o cercetară cu aviditate, nu le fu spre nicio lămurire, neindicând decât doar un nume de stradă. Recurseră la ajutorul unei băbuște gârbovite, care ferea niște capre ; ea îi informă că sunt la Loloiasca, la vreo zece-cincisprezece kilometri de Inoteşti, și că, dacă sunt grăbiți, cel mai nimerit ar fi să meargă la halta Tomșani, dar că, în orice caz, mai va mult până să treacă un tren.

Oricum, o luară într'acolo și, într'adevăr, consultând afișele galbene cu itinerariile, aflară că abia pe la douăsprezece și ceva soseşte un personal.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1937

— Elizo, — rezumă el, — mergem numai până la Ploești, unde ne oprim, ca să cumpărăm o valiză și câteva lucruri necesare. Dejunăm acolo, ne odihnim și, apoi, luăm acceleratul de 8 seara, iar la 10 suntem în București. Și, acum, ca să nu te plictisească așteptarea, o să dăm o raită prin sat : poate găsim la vreun gospodar niște lapte proaspăt. Căci la cârciumă nu vreau să te duc. Prea am fi obiect de spectacol.

Deocamdată, sub privirea iscoditoare a celor câtorva țărani împrăștiați prin jurul insignifiantei gări, cu traistele pe jos, cumpără două bilete de clasa I, pentru Ploești, după care, cu Eliza de braț, se afundă pe câmp.

Și, cum îl răcăia dorința de a cunoaște conținutul portofoliului ce-l furase dela Abdul Bey, îl examină chiar în fața ei, negreșit fără ca dânsa să știe cui aparține de fapt.

Găsi în el, în afară de cărți de vizită și hârtii fără valoare, trei sute de bancnote a câte o mie de lei, cinci sute a câte o sută și un pachet a câte douăzeci.

— Total, — calculă el în gând, — trei sute cincizeci de mii și câteva sute... Nu e chiar un milion... dar tot mai bine decât nimic. Și am și pe Eliza... Chestia e numai să manevrez bine și-mi va raporta beneficii mult mai mari.

Muzeul Digital al Romanului Românesc

Și speranța de a reuși în noile sale proiecte infame, cari îi se și schițau în cap, îl consola de faptul de a nu fi putut da lovitura sinistră cu care să fi încasat și milionul lui Abdul Bey și să fi rămas și cu Eliza.

CAPITOLUL 3

Între rivali

O, s'o fi știut Filipache și Alexandru, câteva ore mai târziu, pe când străbăteau Albeștii!

S'o fi știut!... Dar n'aveau de unde s'o știe.

Sângele ce-l văzură și portvizitul ce-l găsiră în șanțul dela răscruce nu erau în măsură să le descopere adevărul.

Cu mintea torturată de enigmă, Alexandru Morescu și fostul inspector de Siguranță își continuară deci drumul spre Brăila, în care vreme Grigore Scorbură, zis Alfons de Mirmilar, colinda, împreună cu Eliza, cătunele ce converg spre halta Tomșani, iar la amiazi se instalau confortabil într'un vagon de clasa I al personalului 406, care șerpuia tocmai în direcție opusă: spre București...

„Tunul" ajunse la Brăila abia pe la șapte seara.

Nici Filipache, nici Alexandru nu prea mai

Muzeul Digital al Romanului Românesc
Revista Transilvania (Sibiu) 1901-1932

nutreau speranţa de a găsi în port iahtul lui Abdul Bey.

Care nu le fu dar surpriza, când, interesându-se la căpităniа portului şi, apoi, la biroul de informaţii dela vama situată în impunătorul palat administrativ, unde Filipache îşi declinase vechea calitate de inspector de Siguranţă şi exibase şi carta respectivă, ce o păstrase încă, funcţionarul le răspunse :

— Iahtul lui Abdul Bey ?... Ii zice **Baiadera**... Staţionează la Vadul Schelei. Dar am primit înştiinţarea că va ridica ancora chiar astă noapte, cu destinaţia Smirna.

Ieşiră repede, simţind că se năbuşe de bucurie şi având nevoie să respire aerul proaspăt de pe cheiu.

— Nu pleacă decât astă noapte abia ! — esclamă Alexandru.

— Să nu ne risipim timpul cu ocoluri — propuse Filipache, — ci năvălim direct pe bordul iahtului. Ai revolverul cu d-ta ?

— Da.

— Perfect ! Şi eu îl am pe al meu. Mă prezint ca inspector de Siguranţă, prevăzut cu un mandat în regulă. D-ta... d-ta eşti delegat de părinţii fetei... Dacă nu se învoiesc cu binele, debarcăm şi chemăm poliţia. Dacă ne atacă, ne apărăm. Se va produce zgomot, ceea ce va atrage poliţia. Oricum ar fi, iahtul

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

nu va părăsi Brăila cu Eliza. Te'mpaci cu planul ăsta ?

— Mă'mpac ! — aprobă Alexandru.

— E cel mai simplu şi cel mai expeditiv şi, având în vedere împrejurările, e şi cel mai bun.

Şi. întorcându-se către şofeur, care aştepta la volanul „Tunului" ce se oprise lângă cele două santinele cari păzesc porţile de fier :

— Ascultă, Mitică. noi luăm o barcă. E încă lumină destulă. O luăm dealungul cheiului. Tu ţin'te după noi, fără să ne scapi din ochi ; te opreşti, apoi, cât mai aproape de locul unde vei vedea luntrea noastră acostând... Iahtul e ancorat la Vadul Schelei, dar mai la larg...

Două minute în urmă. Alexandru şi Filipache săreau într'o barcă. al cărei luntraş primind ordin să caute iahtul **Baiadera** şi să acosteze acolo. prinse imediat să manevreze lopeţile în direcţia indicată.

Vadul Schelei, caşi toate celelalte vaduri, se întind dealungul malului Dunărei, spre care dau mai toate străzile acestui pitoresc oraş, dominat, în centru, de caracteristicul monument al lui Traian din parcul Sf. Arhangheli. Diferite agenţii de vapoare îşi dispută întâietatea şi, în toiul verii, o bogată activitate se desfăşoară atât la bazinul Dunărei, unde mii de lucrători sunt ocupaţi la

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

descărcarea mărfurilor, cât şi pe la diferite pontoane, unde debarcă pasagerii.

Baiadera ancorase la distanţă destul de mărişoară de mal şi sta, oarecum, izolată.

Stăpânul luntrei, caşi toţi barcagiii, dealtfel, cari circulă pe Dunăre şi în zilele de lucru, nu numai Duminicile, când transportă escursionişti la Ghecet, cunoştea perfect iahtul lui Abdul Bey, de atâtea zile de când îl văzuse staţionând.

Se îndreptă dar, în vâslire sigură, spre frumosul bastiment de lux, oprindu-se tocmai la ultima treaptă a scării.

Filipache şi Alexandru erau să se avânte pe ea, suficient luminată de ultimele licăriri ale zilei, când o voce aspră îi opri, întrebându-i într'o corectă românească :

— Ce poftiţi, domnilor ? Unde mergeţi ? Pe cine căutaţi ?

Alexandru ridică, mirat, capul şi văzu pe punte un om stând în picioare, la intrare. Era îmbrăcat într'un costum complect negru, împodobit la mâneci, cu trese de aur, iar în cap purtând o şapcă neagră, deasemenea cu fireturi.

— Trebuie să fie căpitanul sau locotenentul iahtului, — zise Filipache încet lui Alexandru. Răspunde-i !

— Domnule, — răspunse cu glas tare tânărul vlăstar boieresc, — dorim să ni se-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr1901-1932

acorde cinstea de a vorbi câteva minute cu excelența sa Abdul Bey.

— Poftiți sus și dați-mi cărțile d-v. de vizită !

Cei doi prieteni se grăbiră să dea ascultare invitațiunii, formulată cu o voce mai puțin aspră ca întâmpinarea de mai adineauri.

Adresându-se barcagiului, Filipache îi zise :

— Așteaptă-ne aci !

Pe punte, văzură câțiva marinari, îmbrăcați în alb și cu fes roșiu, stând nemișcați la trei pași de omul cu trese.

— Domnilor, — zise, — eu sunt căpitanul Ibrahim Mirza, comandantul iahtului excelenței sale Abdul Bey. Fiți buni și spuneți-mi numele d-v. Mă duc chiar eu să mă informez dacă excelența sa vă poate primi.

Filipache și Alexandru își dădură cărțile de vizită.

Căpitanul Ibrahim se îndreptă spre o cabină vastă, la un nivel mai înălțat, din dosul iahtului.

Marinarii rămaseră locului, debunăseamă cu sarcina de a supraveghia pe cei doi vizitatori.

Căpitanul se întoarse peste câteva minute.

— Domnilor, — anunță el, — fiți buni și urmați pe omul acesta, care vă va duce la excelența sa. Vă așteaptă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/ro/1901-1932

Filipache și Alexandru se înclinară și însoțiră un marinar, pe care căpitanul îl chemase cu un gest și li-l designase.

Ne închipuim în ce febră se zbătea îndrăgostitul Morescu.

Își zicea că Eliza e, probabil, pe vas, închisă în vreo cabină luxoasă.

Dar n'avu răgaz să reflecteze prea mult, căci întreaga-i atenție fu imediat absorbită de duelul repede ce se încinse pe loc între Filipache și Abdul Bey.

Generalul turc primi pe cei doi vizitatori într'un salon somptuos, luminat de două lămpi electrice, artistic ornate. Ședea într'un fotoliu mare și abia de se sculă când intrară. Se lăsă iar pe spate și zise :

— Mă scuzați, domnilor, că nu vă primesc în picioare, dar sunt rănit în urma unui accident și fiecare mișcare îmi produce durere.

Într'adevăr. își ținea brațul stâng în eșarfă. Prin mintea lui Filipache și Alexandru trecu același gând :

— Sângele din șanț era al turcului...

Dar, cu aceasta, nerăbdarea lor de a ști crescu peste măsură.

— Fiți buni și stați jos — îi pofti Abdul Bey — și expuneți-mi motivul căruia-i datorez onoarea cunoștinței d-v.

Cei doi prieteni își păstrară complect sângele rece. Alexandru se hotărî să lase pe

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr1901-1932

Filipache să vorbească, rezervându-și să intervie la momentul oportun. Și, după ce consultă din ochi pe tânăru-i însoțitor. Filipache vorbi cu acea voce precisă, limpede și rece ce-l caracteriza :

— Așa este, domnule general, numele nostru nu vă spune nimic. Dar câteva cuvinte, cred, vor fi deajuns să vă facă să ghiciți motivul vizitei noastre. Domnu' Alexandru Morescu este în căutarea domnișoarei Eliza Stâncuș, iar eu, inspector în poliția de Siguranță, îl ajut în această căutare.

Abdul Bey holbă ochii.

— Domnișoara Eliza Stâncuș?—se miră el.

Și, într'adevăr, nu 'nțelegea încă nimic.

Dar, numaidecât, o lumină îi străfulgeră prin minte.

Pălind puțin, adăogă :

— Probabil că de domnișoara Elisabeta de Mirmilar voiți să vorbiți ?

— A ! — esclamă Filipache. Așa-i zicea ? O da, deci, drept soră-sa ?

Abdul Bey își dete seamă că a comis o mare greșală, exprimându-și gândul. Își mușcă buzele, se posomorî și zise cu glas sec:

— Nu pricep.

Filipache ridică din umeri și zâmbi :

— Prea târziu, domnule general ! V'ați trădat. Și, ca să vă arătăm că suntem siguri

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/ro/1901-1932

că sunteți perfect în curent cu chestiunea, vă voiu povesti următoarele :

„Un nemernic, care-și zice Alfons de Mirmilar, a răpit, dela familia ei, printr'o viclenie infamă, pe o domnișoară cinstită, pe care o cheamă Eliza Stâncuș. Din gura d-v. aflarăm că v'a recomandat-o sub numele de Elisabeta de Mirmilar ; că, prin urmare, a făcut-o să treacă drept soră-sa sau, cel puțin, verișoară.

„Prin ancheta ce am pornit-o, am dobândit siguranța că domnișoara Stâncuș v'a fost vândută de Mirmilar. Am urmărit tânăra pereche, dela București la Piatra-Olt și apoi la Ocna Sibiului. De acolo ne-am înapoiat, continuând urmărirea, și am descoperit că biata fată s'a urcat, aseară, în tovărășia ticălosului, în gara Jiblea, în automobilul d-v., în care vă aflați și d-voastră.

„Acum sunt la capătul urmei și domnul Alexandru Morescu, care iubește pe domnișoara Eliza Stâncuș, împreună cu mine, delegat din partea poliției, venim să vă rugăm să ne înapoiați pe domnișoara Stâncuș și, totdeodată, să ne predați pe individul Alfons de Mirmilar, dacă e pe iahtul d-v.

Tăcu, surprins de strălucirea ochilor lui Abdul Bey, care și-i pironise pe Alexandru.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Și nababul turc murmură, cașicum n'ar fi auzit decât ultima frază :

— Domnu' Morescu iubește pe domnișoara Eliza ?

— Da ! — confirmă Alexandru cu fermitate. O consider ca logodnica mea și vreau și trebuie să mă căsătoresc cu dânsa. Și țiu să vă lămuresc că ați fost nedemn înșelat de Mirmilar. Domnișoara Eliza Stâncuș nu e liberă ; are o familie, și familia ei v'o cere...

Un tremur scutură pe Abdul Bey.

Ochii-i ațintiți asupra lui Alexandru exprimau o ură cumplită : una din acele uri oarbe, năprasnice, pe cari nu le poate inspira decât patima.

Răspunse. cu voce răgușită :

— Iar eu, domnule, vă spun, la rândul meu : O iubiți pe Eliza ? Ei bine, o iubesc și eu !... Nu e, totuș, pe bordul meu. Dar, dacă, din fericire, ar fi, aș refuza să v'o dau și aș ridica imediat ancora, după ce însă, mai întâiu, aș fi poruncit marinarilor mei să vă arunce în fundul vasului...

— Ești nebun, generale ! — replică Filipache, sculându-se. Aici nu suntem în Turcia...

— Nu, nu eu sunt nebun, — ripostă Abdul Bey, înfrânându-se, — ci d-ta și cu prietenul d-tale ! Cum, veniți să mă înfruntați aci, când n'am decât un ordin să dau...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistaramsivemea.ro/index1901-1932

— N'ai decât să-l dai — îl sfidă inspectorul — şi, precât e de adevărat că mă numesc Filipache, totatât de sigur e că ţi-aş zbura creierii !

Şi scoase din buzunar un revolver.

Scena luase degrabă o întorsătură neaşteptată.

Alexandru se sculase deasemeni şi se uita la Abdul Bey mai mult cu nedumerire decât cu furie, nepătrunzându-l.

Pedealtăparte, turcul observă că prea se lăsase târît de gelozie şi că a săvârşit o greşală.

Se stăpâni, îşi redobândi sângele-rece, făcu un gest cu mâna dreaptă şi zise, flegmatic :

— Şedeţi, domnilor, şi ascultaţi-mă... Nu vă ameninţă niciun pericol, deoarece, din nefericire, domnişoara Eliza nu e pe bordul meu. Şedeţi, vă rog, şi ascultaţi-mă !

Alexandru îşi reluă. cel dintâiu, locul.

Filipache îl imită, rămânând însă în mână cu revolverul, cu care se juca alene.

Şi, fără zăbavă, într'o istorisire scurtă, Abdul Bey relată scena sângeroasă dela răscruce, fără să mai tăgăduiască dorinţa sa de a o poseda pe Eliza. Alexandru tremura de agitaţie.

Când turcul isprăvi, Filipache remarcă, cu ton de zeflemea :

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistaifransiwania.ro/mdr/1901-1932

— Vasăzică, susțineți, domnule general, că Eliza a fugit pe la Albești cu răpitorul ei ?

— Da.

— Și că nici ea, nici el, nu sunt pe bordul d-v. ?

— Exact !

— Dar ce ne-o dovedește ?

Abdul Bey păru mirat că-i se pun cuvintele la îndoială.

— Dar rana mea... — obiectă el.

— Nu dovedește nimic, — replică Filipache. După ce ați fost rănit de Mirmilar, se poate perfect să-l fi ucis, să-l fi încărcat în automobil și adus aci, unde l-ați trântit în fundul vasului ca, după ce veți pleca, să-l aruncați în Dunăre. Și, totașa, e prea cu putință să fi rămas cu Eliza...

Nababul se simți jicnit.

— Domnule, — zise, — pasiunea ce mă mistuie și pe care n'am ascuns-o ar fi trebuit să vă arate că nu sunt obișnuit să mint.

— Sau poate vă face să minți mai cu abilitate, — o trânti Filipache.

— Mă insulți, domnule ! — esclamă Abdul Bey, furios.

— Mi-e indiferent ! — rânji Filipache, jucându-se cu revolverul. Voim să ne convingem, cu propriii noștri ochi, că Eliza nu e pe iaht. Dați ordin căpitanului d-v. să permită domnului Morescu să-l viziteze complect. In

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistaramana.ro/ro/1901-1932

vremea aceasta, eu vă voiu ține de urât... Și, dacă, în decursul de timp fixat pentru această vizită, Alexandru nu se întoarce sănătos și teafăr, vă zbor creierii...

— Și dacă refuz ? — făcu Abdul Bey, abia mai reținându-se.

— Nu mă mișc de aci, ca să vă împiedic să dați ordin de ridicarea ancorei. iar domnu' Morescu se va repezi pân' la prefectură, să raporteze cazul. Se va înapoia, după aceea, cu agenți și facem aci o perchiziție în regulă.

Vorbea cu cel mai mare calm, în care timp nu înceta un moment să-și tot pipăie enormul revolver.

In ce privește pe Alexandru, aștepta, rece și hotărît. gata, și el, să întrebuințeze arma.

Abdul Bey își dete seamă că, deși se afla la el și avea treizeci de oameni la dispoziție, era, totuș, în mâinile acestor doi români curagioși.

— Foarte bine ! — zise el cu răceală. Ne vom explica în urmă, după ce vă veți fi convins de adevărul spuselor mele. Pot să chem pe căpitanul meu Ibrahim ?

— Mă rog ! — admise Filipache. Dar numai pe el ! Să nu fie. cumva. vreo cursă, că veți cădea cea dintâiu victimă...

Abdul Bey dete din umeri. Era adânc umilit în orgoliu-i de turc bogat și puternic, prin

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

puţina încredere ce aceşti creştini i-o arătau.

Intinse mâna dreaptă şi apăsă pe unul din butonii de sonerie aliniaţi pe o placă, la îndemâna sa.

O clipă se scurse în tăcere.

Apoi, uşa cabinei se deschise şi apăru căpitanul Mirza.

— Ibrahim, — zise Abdul Bey, — ia măsuri să se aprindă lumina în tot iahtul şi lasă pe domnu' Morescu să-l viziteze dela un capăt la altul. Toate camerele, cabinele, sala de maşini, magaziile, fiind numerotate, d-sa se va putea încredinţa că nu i-a scăpat niciuna. Du-te !

Năucit de un astfel de ordin, Ibrahim se înclină şi era să iasă, urmat de Alexandru, care se sculase, când Filipache, care-şi ascunsese revolverul, îl opri cu un gest şi zise alene :

— Pardon, domnule căpitan : cât timp trebuie ca să vizitezi iahtul dela un capăt la cellalt ?

— Păi... un sfert de oră, douăzeci de minute...

— Du-te, dragă Alexandre ! Şi n'am, cred, nevoie să-ţi atrag atenţia să fii cu ochii în patru...

— Fii pe pace, dragul meu !

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901_1932

Filipache și Abdul Bey rămaseră singuri în salon.

Și, în depănarea unei idei, turcul se liniști și, cu un zâmbet amabil, zise :

— Sunt foarte jicnit, domnule, că aveți atât de puțină încredere în mine. Totuș, știți cine sunt...

— Da, în împrejurări normale, sunteți excelența sa Abdul Bey, general în armata turcească, foarte cunoscut, recunosc, — enunță Filipache. In acest moment însă, sunteți un particular, care arde de dorința turbată de a împodobi haremul său cu domnișoara Eliza, și pentru un turc, ce însemnează o minciună și chiar două-trei asasinate, când e în joc o pasiune ?... Asta-i cauza pentru care sunt neîncrezător...

— Nu mă supăr, — replică generalul cu bunătate.

— Sunteți foarte drăguț ! — zeflemisi Filipache.

Și, de-acum, minutele se filtrară în tăcere.

Din când în când, Filipache se uita la ceas.

— A trecut un sfert de oră, — murmură.

Dar aproape imediat se auziră afară pași, ușa se deschise și intră Alexandru.

Cu ton foarte grav, rosti :

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/md/1901-1932

— Eliza nu e pe bord. Faptele relatate de domnu' general trebuie să fie exacte.

— Perfect ! — zise Filipache, sculându-se.

„Dacă dar Eliza și Mirmilar sunt pe pământul țării românești, nu ne rămâne decât să ne despărțim de domnu' general și să ne continuăm cercetările.

„Excelență, vă salut !

Și, întorcându-se spre prietenul său, adăogă :

— Să plecăm, dragă Alexandre : nu mai avem ce căuta aci.

— Da, să mergem !

Și, fără să mai spuie altceva, întoarseră spatele lui Abdul Bey și ieșiră din salon.

Trecură pe dinaintea căpitanului Ibrahim, care-i salută și care, la zbârnăitul unei sonerii ce se auzi tocmai în acel moment, intră în locul lor.

— Trimite-mi imediat pe Selim și Caraul, — porunci generalul cu jumătate glas — și aranjează lucrurile astfel ca românii ăștia să mai întârzie cu câteva minute.

Ibrahim ieși și dete, cu glas tare, un ordin în limba turcă.

In executarea acestui ordin, doi marinari de gardă pe punte ridicară scara pe care Filipache și Morescu trebuiau să coboare în barca ce-i adusese.

Aceștia, observând faptul, începură să pro-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/index/1901-1932

testeze cu destulă energie, în care timp căpitanul pătrunse în interiorul iahtului și, deschizând o cabină în care doi oameni tocmai își pregăteau cina, strigă :

— Fuga... repede ! Vă cheamă domnu' general.

Ei dădură buzna.

Căpitanul se sui iar pe punte, îndreptându-se spre Filipache și Morescu, cari se luaseră la colți cu marinarii.

— Ce este, domnilor ? — se amestecă el.

— A, — esclamă Filipache, — ești aci !.... Foarte bine ! Mă rog, dece au ridicat scara ?

— O, scuzați, domnilor ! La ora aceasta, o ridică în fiecare seară. Locotenentul a dat ordinul respectiv, neștiind că veți părăsi vasul... Scuzați ! Dispun eu s'o lase imediat jos.

Și porunci, în turcește, marinarilor să puie scara la loc, dar cu așa încetineală ca manevra să dureze cinci-zece minute.

In vremea aceasta, Selim și Caraul intrau în salon.

Erau doi albanezi, cari colindaseră multe țări și cunoșteau diferite limbi. Umblau îmbrăcați complect europenește și aveau amândoi aceeaș vârstă : treizeci și trei de ani, fiind frați gemeni. Erau de doi ani în serviciul lui Abdul Bey, care-i întrebuința la tot felul de însărcinări. In rezumat, doi banditi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mrr 1901-1932

civilizaţi : Selim fiind mintea care concepe, Caraul mâna care execută.

— Selim, — zise generalul, — ia punga de colo de pe masă. Sunt în ea un teanc de bancnote. Numără trei sute de mii de lei şi bagă-i în buzunar. Bun !

Selim îndeplini întocmai indicaţiunile stăpânului.

— Echipaţi cu banii aceştia, — reluă generalul, — veţi putea aduce la îndeplinire ordinele ce vă dau. Uite... şalupa cea mică trebuie să fie încă în apă, legată în dosul iahtului. Imbarcaţi-vă pe ea şi urmăriţi luntrea ce duce pe cei doi oameni cari au fost în vizită aci, la mine. Ţineţi-vă strâns după ei şi nu-i pierdeţi din vedere, oriunde s'ar duce, de ar fi chiar şi la capătul lumii. Cum veţi afla că au găsit o fată delicată, gingaşă, blondă, pe care o cheamă Eliza, răpiţi-o şi aduceţi-mi-o la Monte-Carlo, în spre care voiu porni cu iahtul meu. Dacă vi se isprăvesc banii, îmi telegrafiezi la Monte-Carlo şi-ţi expediez eu alţii telegrafic, la adresa ce-mi vei da... Fiţi cu băgare de seamă, băieţi, şi feriţi-vă de poliţie ! Deasemenea, nu vărsaţi sânge decât numai când o fi absolut necesar. Cred că mă'nţelegeţi ?

— Înţelegem, stăpâne, — ziseră într'un glas Selim şi Caraul.

— Bine ! Duceţi-vă !

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Ei sărutară, smeriţi, mâna ce el le-o întinse şi ieşiră.

Cinci minute mai târziu, în întunericul ce se lăsase şi pe care felinarele de pe vasele ancorate şi luminile de pe cheiu nu izbuteau să-l sfâşie, Filipache şi Alexandru nu observară o şalupă care le urmărea, dela distanţă, luntrea.

Acostară, plătiră pe barcagiu, se urcară în maşină şi fostul poliţist zise, tare, lui Mitică:

— La „hotel de France" !

„Tunul" porni chiar în clipa când doi oameni răsăreau pe cheiu.

Şi, cum tocmai un taxi venea gol dinspre fabrica de ciocolată „Victoria", îl opriră şi, sărind în el, făgăduiră şoferului :

— Iţi plătim îndoit cursa dacă ajungem la „hotel de France" în acelaş timp cu domnii din maşina dinaintea noastră...

CAPITOLUL 4

Drojdia societăţii

Numai douăzeci şi patru de ore fuseseră deajuns ca să se desfăşoare toate evenimentele ce se petrecuseră în afară de Bucureşti şi pe cari le descriseserăm în volumul anterior : **Patimă de bătrân.**

In aceeaş noapte în care Filipache şi Ale-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistetransilvania.ro/mdrr1901-1932

xandru Morescu grăbeau spre „hotel de France" din Brăila, unde să-și ia o odihnă bine meritată, de care aveau atâta nevoie, doctorul Luciu Calomfireanu cădea, în Capitală, în infama cursă în care-l atrăseseră Fifi „Țiganca" și Codin Panea „Cocoșelul".

Ne amintim că Fifi, după ce transportase pe Ileana în nesimțire la taverna „Veselului Paraschiv", se înapoiase la casa medicului, unde aflase că el n'a murit, dar nici nu era departe.

Își ascunse obrazul în mâini, ca să facă pe cei adunați acolo s'o creadă că plânge, și ieși împreună cu oamenii cari aduseseră pe rănit la domiciliu.

Mulți din cei cari însoțiseră cortegiul plecară și ei, răspândindu-se în diferite direcțiuni.

Printre cei cari aduseseră victima era și un anume Marinoiu, om de serviciu la hotelul unde sta Panea. Era băiat de țărani cinstiți din Valea Seacă și, după ce-și făcuse serviciul militar, rămăsese în București. Împlinise douăzeci și cinci de ani și, sfielnic, adora în taină pe Fifi, care, în ochii săi, nu era numai fată drăguță, ci și cea mai frumoasă femeie din lume.

Singur cu ea pe trotuar, își luă curajul s'o întrebe :

— Mergi acasă, domnișoară Fifi ?

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr1901-1932

— Negreşit, — răspunse ea. Doar e bolnav Codin.

— Dacă-mi dai voie, te'nsoţesc, că şi eu mă 'napoiez acolo...

Şi merseră alături.

— Dar cum s'a întâmplat accidentul ? — reluă Marinoiu.

Cu inteligenţa-i vie, Fifi îşi dete îndată seamă că băiatul acesta naiv ar putea servi de martor în cazul că poliţia şi-ar vârî nasul în afacere.

Il luă de braţ, ceea ce-l făcu să tresară de bucurie, şi-i povesti aşazisul accident.

La sfârşit, ca neretrăgându-şi mâna, pe care el i-o strângea într'ale lui, îndrăgostitul îndrăzni să-i spuie :

— Uite, domnişoară Fifi, îmi pare foarte rău de doctorul Calomfireanu, căci ştim cu toţii că e un om tare detreabă, dar nu pot să ascund că, în schimb, eu sunt foarte fericit astă seară..

— Dece ? — făcu Sofiţa pe mirata.

Ghicise, vicleana, de mult sentimentele ce-i purta băiatul de serviciu al hotelului.

— Dece ? Ei Doamne ! Fiindcă te iubesc şi eşti, acum, singură detot cu mine...

— Dar, dragul meu, — zise Fifi, oprindu-se lângă un felinar şi uitându-se drept în faţa tovarăşului ei, — dacă te-ar auzi Codin, nu ţi-ar merge tocmai bine !

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Eh, moft !—se îngâmfă Marinoiu. Crezi d-ta că mie-mi e frică de el ? Și, dacă vrei să fii nevasta mea, uite... ne cununăm în regulă... la primărie și la biserică... Și, după aia, să poftească domnu' Codin !

Și-și suflecă mânecile, strânse pumnii, cari, dealtfel, erau vârtoși, întinse un picior și, înțepenindu-se în loc, făcu cu mâna o mișcare circulară, cașicum ar fi târnuit pe cineva de păr, și încheiă provocarea cu un acces de râs.

Fifi îl privea cu mintea aiurea.

Il găsea mult mai frumos ca Panea, mai bine legat și mult mai curățel și mai tânăr. Și, dealtminteri, începuse să se satureze de acrobat.

Un gând o străfulgeră :

— După ce vom fi pus mâna pe bișțarii lu' taica Zaharia. o zbughesc cu Marinoiu ăsta... Vorba e numai să ciupesc partea ce mi se cuvine din ce o să-i dea lui Codin și, dacă se zborșește cumva, apoi îl amenințe că-i trimit copoii în spinare, dezvăluind rolul lui în afacerea doctorului Luciu... Să vedem dacă mai deschide gura, atunci !

Și, în șoaptă languroasă, îl alintă, scoțându-și pieptul, ca'n chemare ademenitoare :

— Ești băiat frumos și voinic, tu... Dar cum îți mai zice ție... că Marinoiu e numele tău de familie, nu-i așa ? Dar cellalt ?

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/morri1901-1932

— Imi zice Costel, — murmură tânărul, tremurând de fericire.

— Eh uite, Costel. aşteaptă şi tu câteva zile şi Fifi îţi va aduce o veste care-ţi va face plăcere... Şi, ca să ai răbdare până atunci, na, ţine!

Şi, într'un avânt impetuos, îl luă de gât şi, dându-i capul pe spate, îi prinse între buze gura...

Lăsându-l apoi zăpăcit, nebun de acest sărut înflăcărat, pătimaş, o rupse de fugă.

Ajunse repede la hotel, pătrunse pe gang, unde-şi luă lumânarea ce-o lăsase lângă scara în refacere, o aprinse şi constată că se spălase duşumeaua, astfel că nu se mai vedea nimic din sângele doctorului.

Urcă în salturi treptele şi deschise uşa camerei lui Codin.

Acesta era culcat şi sta cu ochii deschişi.

Fifi închise. puse sfeşnicul pe lavoar, şezu pe marginea patului şi se uită, cu o căutătură sarcastică, la concubinul şi complicele pe care, de câteva minute, se hotărîse să-l părăsească.

Codin o cunoştea bine şi distinse lucirea batjocoritoare din ochii ei negri. Dar o atribui succesului afacerii.

— Citesc în ochii tăi ceva bun, — zise el încet. A mers, nu-i aşa?

Pe buzele ei apăru un zâmbet crud, a că-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

rui semnificație el, deasemenea, n'o pricepu.

Totașa de încet, îi răspunse și „Țiganca" :

— Da, a mers. Când Petruța, care-i îngrijește de casă, ne-a îndemnat să plecăm, nu era încă mort. Ea plângea însă și, de aci, nu e lucru greu de înțeles ce are să urmeze. Mi se pare că doctorul pe care l-am chemat nu prea are speranțe...

— Ar trebui să te repezi dimineață, să vezi ce mai e.

— Mă duc eu.

— Și, dac'a murit, apoi mâine douăzeci și cinci de miiare sunt ale mele, iar săptămâna viitoare alte douăzeci și cinci.

Fifi încruntă sprânceana. Bodogăni :

— Nu umbla cu șoalda, Codine ! Nu sunt numai ale tale, ci ale „noastre".

— Ceee ! — se răsti „Cocoșelul", bolovănind ochii și ridicându-se în capul oaselor, cu pumnii strânși. Imi cauți pricină acu'... Cine e bărbatul dintre noi : eu sau tu ? Fleoanca !... Cele cincizeci de mii de lei....

— Jumătate dintr'înșii îmi aparțin mie ! — îl întrerupse ea verde, uitându-i-se cu curaj în ochi. Vreau neapărat să-mi dai mie douăzeci și cinci de miiare... Le-am câștigat pe drept.

— Dar ce faci tu cu ele ? — rânji el.

— Le depun la bancă, la taica Zaharia.

— Râtu' ! — i-o reteză scurt acrobatul. De

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistelitsilvania.ro/mdr1901-1932

când dracu' bărbaţii împart banii cu muierile ? Eh, are haz dumneaiei !

— Bine ! O şterg atunci şi flecăresc, ş'o ştii.

El izbi cu pumnul, dar nimeri în gol.

Fifi era departe.

Se ridicase dintr'odată, sărise pân'la uşă şi, clocotind de furie, îi zise cu gravitate :

— Nu mă mai prinzi tu, Codine ! Eu pot să am, oricând, altul... şi mai frumos şi mai puternic ca tine... şi prospătură ! Ai să tai frăţeşte cele cincizeci de miiare : jumătate mâine, jumătate peste opt zile ; altfel, sparg baraca şi asmut sticleţii...

— Târfo ! — răcni Codin, nemaistăpânindu-se. Vasăzică, mă'nşeli şi vrei să mă laşi ?.. Asta-i ! Pentru zbanghiul ălălaltu' vrei tu miiarii. Stai tu că-ţi dau eu altceva mai bun !

Şi, vârînd mâna sub pernă, trase afară un cuţit mare, de bucătărie, şi, sărind din pat, se năpusti asupra Sofiţei.

Dar se opri, tremurând.

Apaşa scosese din sân un revolver, cu care ţinti pe concubin, avertizându-l, în acelaş timp, cu răceală şi categoric :

— Incă un pas şi te pârlesc !

O clipă şi stătură faţă'n faţă, aprinşi şi ca'n pândă, gata, şi unul şi altul, de defensivă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr/1901-1932

Codin își dete seamă că, pentru moment, el trebuie să cedeze, cel puțin în aparență.

Aruncă, deci, cuțitul pe masă.

— Ei lasă, — vorbi el cu o modulare de intenție împăciuitoare, — văd eu că ești o cățea cuminte. Îți dau miiarii. Pune bine revolverul și hai de te culcă !

— Nu, — refuză ea, — astă noapte dorm în cocioaba mea.

El o privi lung și înțelese că e hotărîrea-i definitivă. O știa încăpățânată și greu de abătut dintr'ale ei.

Dete din umeri.

— Când ne mai vedem dar ?

— Mâine dimineață, mă duc să mă interesez ce mai e cu doctorul și viu să-ți raportez. Dacă a murit, mergem la prăvălia lu' taica Zaharia, ca să încasăm cele douăzeci și cinci de mii, iar de nu, mergem să așteptăm la Paraschiv.

— Cum vrei... Nu mă săruți, de plecare ?

— Nu, că ești un pește murdar !

Și, asupra acestei caracterizări odioase, Fifi deschise ușa și ieși.

Dibuind apoi pe lângă zid, nimeri la scară, pe care o coborî fără dificultate, obișnuită cu aceste escursiuni nocturne.

In stradă, își puse înapoi în sân revolverul și, depărtându-se, cu pas ferm, de hotel, șerpui spre Luna-Parc, întinzând-o către

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

strada Heliade, unde, dupăce îmbrânci pe un beţivan care începuse să se lege de ea şi o şi înhăţase de braţ, se înfundă într'o ulicioară.

Acolo, se opri la uluca unei căscioare vechi, dărăpânate, cu geamurile oarbe, împinse de portiţă, care nici n'avea clanţă, şi, orbecăind pe o prispă de o antichitate imprecisă, descuiă o uşiţă ca de beciu şi, o clipă mai târziu, se afla în odăiţa ei, unde se zăvori.

CAPITOLUL 5

Nădejdi împrospătate

Tinculina tocmai dormea, în camera simpatică ce i-o rezervase madam Andreiescu în apartamentul ei, când fu brusc deşteptată de un zgomot pe care, la început, nu şi-l lămuri.

Stete de ascultă.

— Bate cineva în poartă, — murmură ea. Cine o fi ?

Se gândi la Eliza, la Aurica, la Luciu.

Din odaia cealaltă, în care se culca madam Andreiescu, se auzi, prin peretele subţire, vocea acesteia :

— Tinculino, eşti deşteaptă ?

— Da, tuşico ! — răspunse fata, cu vocea sugrumată de emoţie.

Sărmana fiinţă suferise atâta, în astea câ-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

teva zile din urmă, că trăia veșnic în frica unei noi catastrofe.

— Auzi ? — repetă madam Andreiescu. Par'că e cineva la poartă.

— Mi se pare că da.

— S'o fi îmbolnăvit cineva, dintre cunoștințele noastre. Sau de ! Mai știu eu ! Ia să vedem noi ce e.

— Viu și eu !

Și Tinculina sări din pat și aprinse o lumânare.

Apoi, își alunecă cu zor peste cap un capot și se grăbi să intre dincolo, unde madam Andreiescu tocmai deschidea fereastra ce da în stradă și, aplecându-se, întrebă :

— Cine-i acolo ?

— Eu, coniță ! — răspunse o voce tremurătoare.

— Petruța ! — esclamă inspectoarea dela I. O. V. Da' ce este ?

— E bolnav domnu' doctor.

Tinculina nu-și putu reține un strigăt.

— O, — gemu ea, — Luciu ! Ce-i s'a întâmplat ? Vorbește repede !

— Stai că viu la tine, — zise madam Andreiescu, depărtându-se dela fereastră.

Tinculina o ajută, febril, să se îmbrace sumar și să-și puie deasupra un pardesiu.

La rându-i, se înapoiă degrabă în camera ei, aruncându-și peste capot o manta lungă

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/ndr1901-1932

şi largă, în care se învălui toată. Şi, cu câte-o basma pe cap, pe care şi-o înodară la gât, cele două femei, fără să mai se gândească să încuie casa, lăsară doar în antreu un sfeşnic cu o lumânare aprinsă, şi ieşiră în stradă.

Petruţa îi aştepta pe trotuar.

La lumina felinarului din apropiere, o văzură galbenă, cu ochii plini de lacrimi şi gâfâind în tremur.

— Ce-i cu nepotu-meu ? — strigă madam Andreiescu cu o voce pe care afecţiunea chinuită o făcea aproape sălbatică.

— Haideţi fuga, coniţă ! — stărui Petruţa.

Şi prinse să alerge, urmată de madam Andreiescu şi Tinculina, uluite de purtarea menajerei, care le insufla cele mai groaznice temeri.

Străbătură în goană distanţa ce le despărţea de domiciliul lui Calomfireanu.

Poarta era întredeschisă şi Petruţa nu trebui decât s'o împingă.

Dealtminteri, şi vecinii, alarmaţi de ştirea ce se împrăştiase ca fulgerul şi de forfoteala la care accidentul dăduse naştere, stăteau pe afară, gata să sară şi, deocamdată, mărginindu-se să-şi expuie gălăgios părerile, în comentarea evenimentului.

Uşa casei era, deasemenea, întredeschisă.

Petruţa intră, însoţită de madam Andreiescu şi Tinculina.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mom1901-1932

In vestibul însă se opri şi, întorcându-se către ele :

— Aşteptaţi aci, să chem afară pe doctoru', să vorbiţi cu el...

Un bătrân, cu barba albă, veni curând : doctorul Grigoriu, stabilit, tot caşi Calomfireanu, prin cartier.

— Nepotul d-tale a fost victima unui accident groaznic, — vorbi el blând, adresându-se doamnei Andreiescu, singura pe care o cunoştea.

— A murit ! — esclamă aceasta, în gemătul ce-i scăpă Tinculinei.

— Nu, din fericire : nu ! — se grăbi s'o liniştească medicul. O mână şi un picior îi sunt fracturate, două coaste rupte... Capul e complect neatins... O zdrelitură la coapsa dreaptă l-a făcut să piardă mult sânge. Dar, cu timpul şi cu îngrijirile ce-i se vor da, sper să-l scăpăm.

— O, domnule, — se rugă Tinculina, căzându-i în genuchi, — scăpaţi-l !

Doamna Andreiescu îşi recăpătase sângele-rece.

Ridică fata, care era aproape în nesimţire, îi redete viaţă, suflându-i în ochi şi pe tâmple, iar după ce o văzu că s'a mai reculeş puţin din sfâşietoarea-i slăbiciune, se întoarse către doctorul Grigoriu :

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/ndr1901-1932

— Ce face acum ? — îl întrebă, cu lacrimile în ochi.

— Doarme. I-am pus un aparat sumar la mână și picior și i-am pansat coapsa. Dimineață, voiu telefona fostului său profesor, doctorul Juvara, rugându-l stăruitor să treacă întâiu pe aci, până nu merge la spital, și sunt convins că, datorită intervenției sale și cu îngrijirea d-tale, îl vom salva.

— Da' cum s'a întâmplat ? — mai întrebă madam Andreiescu.

Doctorul Grigoriu povesti accidentul așa cum îi se relatase și lui, după care, socotindu-și misiunea, provizoriu, terminată, dete doamnei Andreiescu câteva instrucțiuni precise, pentru cazul că rănitul s'ar deștepta, și se duse.

După plecarea lui, mătușa și logodnica își lepădară mantalele și se instalară în camera bolnavului.

Inspectoarea dela I. O. V. îndemnă pe Petruța să meargă să se culce. Dar servitoarea se opuse, voind cu orice preț să stea în preajma stăpânului.

— Dar înțelege — îi obiectă madam Andreiescu — că mâine vom avea nevoie de tine ca să fii dezmorțită și în puteri. Nu... nu... trebuie să te duci să te odihnești... trebuie !

Petruța se supuse.

Și, până dimineață, imobile și tăcute, cu

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

mintea plină de gânduri dureroase, printre cari, totuș, se amestecau și unele speranțe, madam Andreiescu și Tinculina veghiară pe lângă rănit, care continua să doarmă liniștit, grație, fără 'ndoială, soporificului ce i-l turnase pe gât doctorul Grigoriu.

Pe la șase dimineața Petruța își și făcu iar apariția și mătușa lui Luciu o trimise în strada Ceairului, să le aducă obiectele absolut necesare.

Iar după ce femeia se înapoiă cu ele, procedară repede la instalare.

Apoi, madam Andreiescu și Tinculina se îmbrăcară, căci vestmintele ce și le puseseră în grabă, când venise Petruța să le cheme, erau, într'adevăr, prea sumare.

După aceea, tocmai se pregăteau să reintre la Luciu, când țiui soneria.

Madam Andreiescu se uită la ceasornic:

— Opt fără zece minute; trebuie să fie doctorul.

Și merse să deschidă, însoțită de Tinculina și Petruța.

Era, într'adevăr, celebrul nostru chirurg, întovărășit de doctorul Grigoriu. Cunoștea pe soția fostului colonel de cavalerie, al cărui eroism în timpul războiului de întregire a trecut în istoria neamului nostru. Îi vorbi afectuos, după care, urmat de ajutoarele sale:

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/morri1901-1932

doi interni din cei mai eminenţi din secţia sa, intră în camera rănitului.

Când să descopere pe Luciu, care dormea mereu, se auzi din nou soneria dela intrare.

Petruţa tocmai desfăcea nişte şervete, iar madam Andreiescu ajuta pe medici. Numai Tinculina era neocupată.

— Văd eu cine e, — se oferi ea repede.

Şi merse să deschidă.

La scară, întâlni o femeie tânără, cu capul gol şi în şorţ, care-i zise cu precipitare, ca o lecţie învăţată pe din afară :

— Eu sunt Sofiţa, care am chemat aseară pe domnu' doctor la bolnavul din pricina căruia s'a întâmplat accidentul...

Tinculina tresări şi ochii-i se umeziră.

Fata continuă :

— ...şi am venit să aflu cum îi merge lu' domnu' doctor.

— E mai bine ceva, — răspune Tinculina, învingându-şi emoţia.

— Da !?..

Fifi zvârlise esclamaţia aceasta cu un accent aşa de bizar că impresionă urât pe Tinculina, ca o prevestire rea. Se uită la ea şi rămase înmărmurită, citind, par'că, pe obrazul ei, nu mulţumirea la care s'ar fi aşteptat, ci o decepţie prea vădită ca să nu-ţi stârnească o bănuială.

Nu fu însă decât un fulger.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Fifi îşi redobândi cumpătul şi, cu un fel de interes mişcător, reluă :

— Nu e dar rănit mortal ?... Scapă !

— Da, scapă ! — apăsă Tinculina cu o energie instinctivă.

— O, ce bine-mi pare ! — se bucură Fifi. Bună ziua, co...

Se întrerupse, ezită şi termină :

— ...domnişoară !

Şi, înclinându-se, coborî, sprintenă, cele câteva trepte.

Cu acel dar firesc de a ghici pe care-l au femeile, pricepuse că fata aceasta era „domnişoara Tinculina", logodnica doctorului, „gagioaica" la care râvnea taica Zaharia.

Tinculina închise uşa şi rămase o clipă gânditoare.

Avu vag impresia că vizitatoarea venise să se informeze de starea doctorului, nu în speranţa de a căpăta ştiri bune, ci, dimpotrivă, rele.

Dar, tocmai când se frământa cu acest gând, auzi pe doamna Andreiescu chemând-o şi, uitând pe dată de Fifi, dete fuga.

— Vino, copila mea ! — o 'îmbiă buna femeie. Luciu s'a sculat. E în deplină luciditate. Suferă, dar cu eroism. Domnu' doctor e sigur că-l scapă, dacă radiografia nu indică accidente grave interne. Vino încoa ; vrea să te vadă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr1901-1932

Cu inima bătându-i puternic, Tinculina intră.

Nu văzu pe cei câţiva bărbaţi din jurul patului, ci doar pe Luciu, care, galben, dar zâmbitor, întindea spre ea mâna dreaptă...

Căzu în genuchi lângă pat şi, luând mâna aceea, o acoperi de sărutări şi lacrimi, neputând decât murmura :

— Luciu ! Luciu !

— Tinculina ! — îngână el.

Şi închise ochii, obosit de această sforţare.

CAPITOLUL 6

La noul domiciliu

In apartamentul din strada Nicolae Filipescu, Aurelia aştepta să-i fie mobilată casa ce i-o dăruise Şerban.

Până atunci, îşi găsise, însfârşit, un nume, sonor şi distins în acelaş timp.

Pusese chiar să-i se imprime cărţi de vizită cu numele :

Aura de Lavorini.

— Răbdare ! — îşi zicea ea. Numai ce mă mut în Antim şi şi dau o serbare mare, la care invit pe toţi prietenii lui Şerban cu amantele lor. Şi asta o să fie începutul... După aceea voiu apare la „Alhambra" sau „Majestic", într'un dans pe care am să-l năs-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

cocesc eu singură... O să fie o nebunie. Și, apoi, înainte!

Cam pe la mijlocul lui Iulie, Zimoianu o anunță cu bucurie că instalația era terminată, în casa din strada Antim, și că se putea transporta acolo.

A doua zi, nu-i trebui mult automobilului în care se urcă viitoarea stea a demi-mondului bucureștean ca s'o ducă la noul-i domiciliu.

Uitându-se pe ușiță, Aurelia văzu în fața ei o poartă cu grilaj de fier cu vârfurile aurite, dincolo de care se întindea o grădină frumoasă, în mijlocul căreia, printr'o mică aleie de copaci, la dreapta și stânga cărora se vedeau stufișurile înfrunzite, se înălța o casă cu parter și etaj, în stil bizantin, cu o verandă cu coloane în stil diferit, dar armonizat. Un peron larg, cu șase trepte, da acces la ușa de intrare, ce se deschidea pe verandă.

La dreapta, în grădină, într'un colț dintre grilaj și zid, se afla o căscioară destul de încăpătoare, servind de locuință îngrijitorului.

La zgomotul automobilului, ieși să deschidă poarta monumentală. Trăsura porni iar, întoarse, într'o manevră abilă, intră în grădină și se opri în fața peronului.

Și, pe când un fecior se grăbea să deschidă portiera, Șerban apăru pe verandă și coborî

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Luă mâna Aureliei, sărută vârful degetelor înmânuşate şi zise :

— Bine-ai venit, scumpa mea, în casa aceasta care, de azi înainte, îţi aparţine, cu tot ce conţine într'însa !

Fericirea îi se citea limpede în obraz.

Aurelia, nu atât fericită, cât satisfăcută, voi să răsplătească pe generosu-i prieten cu o atitudine mai blajină. Lepădă dar răceala-i obişnuită, surâse galeş şi zise :

— Da, să intrăm, dragul meu...

Irina, care vizitase, în ajun, casa şi-i cunoştea, acum, topografia, se şi eschivase, dispărând pe intrarea de serviciu, care venea pe dreapta, dând pe o aleie mascată de nişte plopi şi comunicând, printr'o sală, cu aripa îngrijitorului.

E de prisos să descrim somptuozitatea şi eleganţa cu adevărat princiare ale interiorului.

Intorcându-se către directorul societăţii „Jupiter", Aurelia zise, într'un acces de orgoliu şi plăcere :

— Şerbane, îţi mulţumesc.... E prea frumos....

Făcu o pauză, păli puţin şi, cu voce subit gravă, adăogă :

— Şi-ţi repet ce ţi-am mai spus odată : Aurelia va fi a ta şi numai a ta atâta cât vei vroi tu...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

El era mult mai turburat ca dânsa.

— Aurelio, — o înștiință, — în biroul din budoarul tău vei găsi toate actele de proprietate, cari sunt făcute pe numele tău, precum și hârtiile doveditoare că ești stăpână pe tot ce te înconjoară aci. Vei mai găsi, în numerar, sumele ce ți se cuvin pe primul semestru și banii de cari ai nevoie ca să-ți plătești toaletele ce ți le-ai comandat.

Intr'un cuvânt : nimic nu lipsea în imobilul pe care arhimilionarul petrolist îl oferea iubitei sale, care se numea, de-acum înainte: Aura de Lavorini.

După ce vizită și admiră tot, se tolăni pe unul din elegantele și confortabilele fotolii din budoar.

— Ce faci astăzi ? — întrebă ea cu drăgălășie pe Șerban.

— Azi după amiazi avem o ședință la un consiliu de administrație. După aceea, trec pe la club, să-mi arunc ochii pe gazete. Rămân la dejun cu tine. Vrei să mă inviți și pentru diseară ?

— Da, te invit, — admise Aurelia, îndatoritoare, — și chiar te voiu ruga să nu pleci imediat....

Șerban se roși, în vehementă palpitare.

— Mulțumesc, — răspunse el simplu, luând mâna ei delicată și depunând pe ea un sărut.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistaramnicuvalcea.ro/mdrr1901-1932

Sora Elizei îl privea ţintă, cu ochii-i stranii, verzi, poleiţi în aur.

El îşi ridicase capul şi-i căta, deasemenea, drept în obraz.

Ea înţelese sensul privirii lui.

— Vrei ceva ? — îl întrebă.

Şerban ezită.

— Ei da, — zise în cele din urmă, cu oarecare sfiiciune. E peste o săptămână de când ai venit de bună voie la mine şi am simţit, chiar din primul moment, că trebuie să fi fost în existenţa ta o dramă teribilă ca să te fi hotărît la aceasta. Auro, te iubesc atât de mult că aş dori să ştiu tot ce te priveşte, tot... dela primele amintiri din copilărie. Dacă sălăşluieşte, cumva, în inima ta oarecare recunoştinţă pentru darul ce ţi l-am făcut prin casa aceasta şi cele câteva lucruşoare ce conţine şi dacă vrei să-mi arăţi această recunoştinţă, destăinuieşte-mi-te mie în întreg şi povesteşte-mi cu încredere viaţa ta.

Se opri aci, în aşteptare, uitându-se la Aurelia cu ochii-i perspicaci şi blânzi.

Chiar dela primele cuvinte ale lui Şerban, fata, deobiceiu, de o paloare mată frumoasă şi impresionantă, sub reflexul auriu al părului, se roşise puternic.

— Dragul meu, ai dreptate, — concedă ea.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Meriţi încrederea mea întreagă şi-ţi voiu povesti astăzi totul.

— Mulţumesc ! — făcu iarăş Şerban, sărutând din nou şi, de astădată, mai mult, gingaşa mână, pe care o păstrase într'ale sale.

Şi, fără să plângă, năbuşindu-şi, cu o energie tenace, amărăciunea, îi mărturisi toată dragostea ei pentru Morescu, dispariţia Elizei, moartea mamei sale, vizita lui Luciu în strada Popa-Soare şi, apoi, cea din strada Nicolae Filipescu.

Dar era şireată. Înţelesese că Şerban credea c'a avut-o virgină. Astfel dar, îi ascunse o parte a adevărului : nu-i destăinui că s'a dat lui Alexandru, ci-i povesti numai c'a petrecut, îmbrăcată, o noapte groaznică, pe patul tânărului, care, în vremea aceasta, cutreiera oraşul, în căutarea Elizei.

In afară de acest punct capital, relatarea Aurelici concordă întocmai cu adevărul, fiind de o exactitate absolut sinceră.

Zimoianu o ascultă fără să spuie nimic. Şi nici nu se gândi să puie la îndoială întreaga şi desăvârşita-i veracitate.

Foarte emoţionat şi încântat de a avea — a lui cu totul — pe această femeie cu treizeci de ani mai tânără ca el şi de a o fi posedat virgină, o luă în braţe, într'un avânt de pasiune înflăcărată, şi murmură cu ardoare :

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Te iubesc, Aurico, te iubesc !... Orice vei vroi, sunt gata să-ţi ofer.. Şi vei uita curând supărările ce te-au încercat.... Aminteşte-ţi numai ce mi-ai spus într'o zi... Mi-ai spus că nu vei fi decât a mea şi numai a mea !

— Şi ţi-o repet, — accentuă Aurelia cu tărie, — ţi-o jur !

— Mi-ai mai spus că nu-mi dai decât corpul... iar inima îţi rămâne zăvorită... te'nţeleg acum. Ei bine, Aurico, îţi voiu câştiga această inimă, cu forţa iubirii mele, cu gingăşia duioşiilor şi a atenţiunilor mele delicate.

Ca spre întărire, o strânse în braţe şi, cum ea sta cu ochii închişi, o sărută, uşor, pe pleoape...

Iar pe buzele ei apăru un zâmbet: un zâmbet enigmatic, pe care el nu-l văzu.

CAPITOLUL 7

Ajutor neprevăzut

Dacă Aurelia se gândea mereu la Alexandru, el, în schimb, nu se gândea deloc la ea.

Şi aceeaş constatare am fi putut-o face şi în seara ce urmă zilei în care Aura de Lavorini se instalase în casa-i proprie din strada

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Antim şi-şi povestea viaţa protectorului ei: Şerban Zimoianu, directorul societăţii petrolifere „Jupiter".

In bizară coincidenţă, pe când acesta se desfăta la pieptul iubitei sale, Alexandru se afla în aleia Blanc, în apartamentul lui Grigore Scorbură, zis Alfons de Mirmilar, având în faţa sa pe Filipache şi bancherul Trefalidi.

Cum de se adunaseră aci aceşti trei oameni, tăcuţi, îngrijoraţi şi preocupaţi, în lumina verde cernută de abatjurul de porţelan al unei lămpi electrice de pe o masă?

O, explicaţia se poate da în câteva cuvinte.

Plecaţi dela Brăila, Filipache şi Alexandru se înapoiaseră la răscrucea de lângă Albeşti, unde însă nu găsiră nimic nou. Cotrobăiră, atunci, după cum era şi firesc, satele de prin împrejurimi şi nu le fu greu să afle că un tânăr şi o domnişoară, ale căror semnalmente corespundeau cu cele date, luaseră, în ajun, două bilete clasa I pentru Ploeşti.

Filipache şi Alexandru porniră imediat într'acolo.

Dar, în haosul din gara aceea, atât de complicată pentru noi, românii, nimeni nu le putu da vreo informaţie deslușitoare. Iar în oraş, deasemenea, nu putură descoperi niciun indiciu.

Tocmai se ţinea de două zile un congres

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr1901-1932

al institutorilor, aşa că afluenţa participanţilor la hoteluri împiedicase pe funcţionarii şi oamenii de serviciu să acorde vreo atenţiune deosebită cutărui sau cutărui pasager.

Pierduseră, deci, urma. Să se fi înapoiat la Bucureşti perechea urmărită ? Sau s'o fi şters peste graniţă ? Să fi trecut în Bulgaria, ca, de acolo, pe apă, să se îndrepte spre occidentul Europei ? Sau să se fi servit de Simplon, care să-i ducă direct în Italia sau Franţa ? Mister !

Şi, timp de opt zile, „Tunul" cutreieră toate şoselele noastre mărginaşe cu Dunărea. Dar de prisos.

In cele din urmă, în disperare de cauză, Filipache şi Alexandru se înapoiaseră în Bucureşti, zicându-şi :

— Scorbură n'a evacuat apartamentul din aleia Blanc. Il păstrează, deci, ca punct de legătură. Şi poate că primeşte acolo scrisori, pe cari vreun prieten vine de le scoate din cutie şi-i le expediază la destinaţia indicată. Şi, totaşa, îşi va fi procurând, prin acelaş amic, diferite obiecte de trebuinţă. Să mergem dar acolo. Te pomeneşti că ne ajută norocul !

Mai înainte însă, găsiră oportun să se oprească un moment în piaţa Sf. Gheorghe, unde raportară lui Trefalidi tot ce aflaseră, comunicându-i şi convorbirea ce o avuseseră cu Abdul Bey.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Il rugaseră, după aceea, să-i introducă în casa din aleia Blanc, unde, fiind cunoscut de rândaș, Trefalidi putea intra oricând, însoțit chiar și de străini.

Cu tot bacșișul de câțiva poli cu cari îl gratificară, bietul om nu le putu spune nimic, fiindcă nici nu știa nimic. De când plecase domnu' Mirmilar, nu sosise nicio scrisoare și, deasemenea, nici nu venise cineva să întrebe de el.

Cei trei se urcaseră, apoi, în casă, pe care o explorară cu minuțiozitate, dar fără ca această perchiziție să dea vreun rezultat.

Și, acum, stăteau muți, cufundați cu toții în gânduri, dintre cari acela care prepondera era sub presiunea întrebării unde ar putea fi Eliza și Mirmilar.

Nu bătuse bine nouă și jumătate, când Filipache, ridicând capul, zise :

— Degeaba ne mai batem capul astăzi. E zadarnic. Am însă o ideie.

— Și anume ?

— Nevastă-mea e la Cernăuți, așa că n'am ce căuta acasă. Mă instalez dar aci. Mai curând sau mai târziu, Mirmilar tot va veni sau va trimite pe cineva. Stând însă aci de pază, primesc eu totul : fie scrisori, fie oricine s'ar prezenta. Vorbim cu rândaș, ca să-l punem în curent. D-ta, dragă Alexandre, te duci acasă, să te odihnești ; ai și nevoie. Iar d-ta,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/ro/1901-1932

domnule Trefalidi, faci la fel. E telefon aci, aşa că voiu putea fi în permanentă legătură cu amândoi.

Intr'adevăr, era unica soluţie, nemaiavând, deocamdată, altceva de făcut.

Câteva minute mai târziu, bancherul lua în piaţa Victoriei un taximetru, iar Alexandru, furios şi, totdeodată, obosit şi cu inima sfâşiată, bătea, cu pas de om înverşunat, şoseaua Bonaparte, spre a coborî pe strada Cometa, unde se urcă în prima maşină ce-o întâlni în cale, care-l conduse, întinzând-o dealungul străzii Romană şi nimerind la Foişor, drept în Popa-Soare.

Credinciosu-i fecior Dionisie îl aştepta.

Şi, nu mult după aceea, cu un suspin de nespusă plăcere, Alexandru alunecă în baia umplută pe trei sferturi cu apă călduţă şi parfumată.

In timpul acesta, Dionisie aranja alături o mescioasă joasă, pe care puse ţigări, o scrumieră, o cutie de chibrituri şi un teanc de scrisori şi ziare.

— Asta-i tot ce a sosit de când aţi plecat,— anunţă el.

Şi, ieşind din camera de baie, se duse în sofragerie spre a pregăti o mică cină pentru stăpânu-său.

— Eh, fleacuri ! — murmură Alexandru, trecând în revistă, unul după altul, plicu-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

rile, cari nu conțineau decât scrisori dela prieteni, diferite înștiințări, invitații... Nimic! A, ba da, ce-i asta?

Și puse tot pachetul pe masă, neoprind decât un plic, într'un colț al căruia era scris: „Foarte urgent". N'avea nicio marcă. Nu fusese dar trimis cu poșta, ci-l adusese o persoană particulară.

— Nu cunosc scrisul acesta și, totuș, par'că nu mi-e străin...

Rupse repede plicul, care căzu în apă, și desfăcu scrisoarea. Și nu citi bine primele rânduri, că scoase o esclamare de nețărmurită surprinză:

— A! Dar asta e extraordinar.

Și citi cu sete, și tare, și cu glas tremurând, atât era de emoționat.

Scrisoarea cuprindea următoarele:

Domnule,

Ți-am promis să-ți aduc la cunoștință tot ce descopăr. Am făcut, acum, o descoperire de o importanță enormă, cum te vei convinge imediat.

Profitând de lipsa pretinsului meu părinte, am examinat corespondența de seară, care-i se afla pe masă. Observând pe un plic un scris pe care-l cunosc foarte bine, mi l-am însușit și, închizându-mă în camera mea, l-am desfăcut. Și, într'adevăr,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr/1901-1932

conţinea o scrisoare dela Grigore Scorbură, zis Alfons de Mirmilar. Păstrez la mine scrisoarea aceasta, fiindcă s'ar putea, într'o zi, să-mi servească.

Iţi trimit însă, aci alăturat, o copie, care-ţi va servi şi d-tale, după ce o vei citi, indiferent în ce parte a ţării sau a Europei te-ai afla.

Iată copia exactă şi completă a scrisorii, pe care Grigore Scorbură a adresat-o tatălui său, bancherul Trefalidi...

Şi, imediat după acestea, se aflau următoarele rânduri, scrise de aceeaş mână, dar cu o slovă întrucâtva schimbată, spre a se putea stabili diferenţa de texte, şi pe cari Alexandru le citi cu violente bătăi de inimă :

Tată,

Afacerea la care făceam aluzie în ultima mea scrisoare n'a reuşit. N'am dobândit — şi asta absolut întâmplător — decât o sumă ridicolă. Eliza e tot cu mine. Şi, de! costă cam scump când vrei să lansezi o fată în lumea largă!...

E suficient ca să pricepi că am nevoie de parale. Nevoie mare... foarte mare! Trimite-mi, deci, imediat, un cec de cinci sute de mii de lei.

Dacă-mi refuzi această sumă mică, va fi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

rău și pentru mine și pentru tine. Mi-a ajuns cuțitul la os și m'am săturat. Provoc un scandal oarecare, într'un local public, și țip în gura mare că sunt Grigore Scorbură, condamnat pentru falșuri și pus sub urmărire, și că sunt fiul lui Aurel Scorbură, cunoscut în București sub numele de Trefalidi, patronul marei case de bancă din piața Sf. Gheorghe. Iar la judecătorul de instrucție voiu debita o anumită poveste pe care o cunoști foarte bine...

Cu aceeaș dragoste, fiul tău devotat
Grigore Scorbură

P. S. — *Expediază cecul pe adresa : Alfons de Mirmilar, Kursaal-Hôtel, Ostenda. Vezi prea bine că nu-mi schimb deloc numele, atât sunt desigur că-mi vei evita orice neajuns. Și fără 'ndoială că ai făcut cele de cuviință, deoarece n'am băgat de seamă să fi căutând cineva pe Eliza. Probabil că, grație ție, familia ei ne-a lăsat în pace. Mii de mulțumiri.* — G. S.

Iar dedesubt mai erau trei rânduri, cu același scris aplecat ca la început și pe cari Alexandru le citi dintr'o ochire :

Asta-i ce aveam să-ți comunic și cred c'o ghicești pe enigmatica d-tale vizitatoare

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

de deunăzi. Incredinţez numele meu onoarei d-tale...

Şi acţionează !

A d-tale **Jeana**

Alexandru rămase câteva minute ca tâmpit. Acest „a d-tale", subliniat cu o linie groasă, îi deschidea orizonturi neaşteptate, amintindu-i privirea în care-l învăluise „enigmatica vizitatoare", în clipa în care-l părăsise.

— Da, Jeana, — şopti el. E domnişoara Jeana, fiica bancherului. Am ghicit-o eu. Scrisoarea aceasta îmi dovedeşte că nu m'am înşelat... Dar „a d-tale" ?... E limpede... Asta-i ! Să mă fi iubind oare ?

Dar nu-şi pierdu vremea cu răspicarea sentimentelor ce va fi nutrind corespondenta sa.

Pasagiile celelalte prezintau. pentru el, mult mai mare importanţă.

Cu glas vibrând de zel voios, strigă :

— Dionisie !

Servitorul veni fuga.

— Repede încoa cu cearşaful şi şterge-mă... Să stai să-mi ajuţi la îmbrăcat... Repede !

In mai puţin de zece minute, Alexandru fu şters, fricţionat şi îmbrăcat cu rufe curate şi o pijama.

— In timpul cât eu mănânc, — zise, — îmi

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

faci pantofii, îmi perii costumul de voiaj pe care-l lepădai şi-mi schimbi rufele din valiză ; pui şi nişte papuci, ciorapi de mătase, mânuşi albe, pălăria mea de pâslă neagră şi smoking-ul. Şi grăbeşte-te ! Îţi dau zece minute...

— Cum, plecaţi iar ? — se miră Dionisie.

— Da, peste zece minute.

— Nu vă culcaţi deloc ?

— Dorm eu în automobil.

— Mă rog, cum poftiţi !

Şi Dionisie se hărnici într'atâta că Alexandru nu înghiţi bine nişte ouă răscoapte preparate la iuţeală de fecior, nişte muşchiu rece şi puţin şvaiţer, toate udate de un excelent vin roşiu, şi el şi fu gata.

— Dă fuga, acu', după o maşină ! — porunci Morescu, aruncându-şi pijamaua, ca să-şi puie costumul de călătorie şi să se încalţe cu pantofii uşori de automobilist.

Îşi afundă şapca pe cap, vârî în portvizit scrisoarea revelatoare a Jeanei şi mai constată că browningu-i e în buzunarul special al pantalonilor. Şi, cu valiza în mână, plecă, fără măcar să închidă uşa.

Ardea de nerăbdare.

Ieşi pe trotuar şi se izbi piept în piept cu Dionisie, care tocmai sărea dintr'un taximetru.

— Ascultă ici : — îl instrui, — cum or veni

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistaromana.ro/mdr1901-1932

ceva scrisori, fie aduse direct, fie cu poşta, având menţiunea „urgent" sau „foarte urgent", trimite-le numaidecât, în alt plic, pe numele meu, şi recomandate, la Ostenda, Belgia, poste-restante...

— Aşa departe plecaţi ?

— Da. La revedere !

— Voiaj bun !

— Mulţumesc !

Şi către şofeur :

— Aleia Blanc 19 !

Automobilul se avântă dintr'un salt.

Alexandru găsi pe Filipache gata să se culce în patul lui Mirmilar, la care pusese aşternut curat, scos din garderob.

— Ce este ? — sări fostul inspector de poliţie.

— Uite, citeşte !

Şi Morescu îi dete scrisoarea Jeanei.

Pe măsură ce Filipache citea, îi creştea paloarea.

Când termină, izbucni într'un râs scurt, sonor, fericit.

— L-am prins ! — esclamă.

— Unde e „Tunul" ? — se informă Alexandru, punând înapoi în portvizit scrisoarea Jeanei.

— La garajul Leonida, ici, în apropiere.

— Haide, îmbracă-te. Alerg eu acolo..... Dar Mitică unde e ?

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Nu departe de garaj... la un hotel de pe Buzești, lângă strada Occidentului. Și-a luat acolo o cameră.

— Bun !

Și, în zăpăceala ardoarei, Morescu uită să-și lase valiza, ci, tot cu ea în mână, coborî în sărituri scara, din fericire încă luminată.

La hotel găsi pe Mitică îmbrăcat și-l târî la garaj, anunțându-l că pornesc iar la drum.

— Incotro ? — întrebă șofeurul.

— De astădată, departe, — îl inițiă Alexandru. Tocmai în Belgia, la Ostenda.

— Și, firește, — mai lămuri Filipache. — vom întrebuința și trenul. Nici nu s'ar putea altfel. Dar „Tunul" va fi pus la dese încercări. Tu cam cunoști drumurile și pe acolo. Ai fost doar de vreo trei ori cu mine. Dar găsim noi destule hărți cari să ne călăuzească. Deocamdată, avem un prim avantaj : o rubedenie de-a nevestei are o vilă la Ostenda. Și tragem direct acolo.

— Bravo ! — urlă Alexandru, în zgomotul motorului.

— Cu toată viteza ! — porunci Filipache.

Și, întorcând-o spre bulevardul Basarab. „Tunul" grăbi spre cimitirul Sf. Vineri, ca. de acolo, să zboare spre Pitești și, apoi, tot înainte, către graniță...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAPITOLUL 8

La „Trei-Salcâmi"

Un eveniment de o teribilă intensitate dramatică, întâmplat în ziua de 14 Iulie, adică a doua zi chiar după plecarea lui Filipache și a lui Morescu la Ostenda, ne impune să lăsăm pe cei doi prieteni să-și urmeze drumul către Belgia, iar noi să ne îndreptăm către moșia Corbeasca din Ilfov, într'o mică vilă ascunsă în mijlocul arborilor unui parc sălbatic și căruia-i zice: „Vila celor Trei-Salcâmi".

Vila aceasta aparținuse lui Șerban Zimoianu, care o dăduse neveste-si, ca proprietate definitivă, în momentul separației lor morale.

Căci, acolo, fusese Miradora, în cea mai mare taină, supusă unei operațiuni care-o scăpase pentru totdeauna de pericolul de a fi fecundată, făcând-o pe veci sterilă. Dar faptul acesta îi era atât de odios lui Șerban, că spusese neveste-si, pe care, de-acu', o detesta și disprețuia:

— Îți dăruiesc vila aceea: martoră a ceea ce eu consider ca o mârșăvie și un atentat la datoria sfântă de soție, care este aceea de a deveni mamă...

Și, ca o consecință a acestui dar, vila celor

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Trei Salcâmi rămăsese nu numai nelocuită, dar chiar părăsită.

Grădinarul care o păzea și îngrijea fu concediat de Miradora, care nu vroia să suporte cheltuielile de întreținere, astfel că, în parcul îngrădit de zidurile ce înconjurau mica vilă, toată vegetația creștea la întâmplare, transformând plantațiile într'un parc sălbatic, o adevărată pădure virgină.

In după-amiaza zilei de 13 Iulie, un automobil, acoperit de praf, se opri în fața băcăniei Păunescu, din apropierea Teatrului Național.

Acest automobil era acela cu care Miradora Zimoianu și frumosul său amant: Eugen Conițiu, cutreierau, de peste o săptămână, toate meleagurile noastre, doar-doar de or regăsi urmele lui Filipache și ale lui Morescu, precum și de a o descoperi pe Eliza.

La oprirea mașinei, ușa se deschise și sări afară Eugen, lăsând singură în trăsură pe Miradora.

In băcănie, cumpără diferite alimente, printre cari, firește, icrele negre nu lipseau, pe cari un băiat le transportă la automobil, unde le potrivi într'un coș cu capac, care, împreună cu valiza mare a Miradorei și cea mică a lui Eugen, era aninat în dos.

După aceea, mașina își reluă cursa, șoferul cunoscând, fără îndoială, destinația.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/indir1901-1932

— Ce zici, Eugen : are Trefalidi astăseară scrisoarea ? — întrebă Miradora.

— Cu siguranţă ! — întări tânărul. Am pus-o la Câmpina, în cutia din gară, azi, pe când dormeai, şi fără'ndoială că o primeşte cu cursa de astă seară.

— Scrisul e perfect imitat, aşa că nu se va îndoi de autenticitatea scrisorii şi va veni fuga.... împreună cu carnetul de cecuri...

— Dar şi cu un revolver, căci nu prea o fi având încredere în fiu-său.

— Are şi dreptate ! — rânji Miradora. Dar avem şi noi revolverele noastre.

Şi cei doi amanţi — cei doi complici — tăcură, îngânduraţi.

Ce însemnau aceste cuvinte ?

O. ceva totatât de simplu precât de perfid şi care se poate lămuri în câteva vorbe :

Pierzând speranţa de a mai pune mâna pe Alfons de Mirmilar, Miradora şi Eugen concepuseră un plan nou ca să stoarcă dela bancher parale în schimbul scrisorii compromiţătoare pe care ea o furase, dacă ne aducem aminte, din biroul din piaţa Sf. Gheorghe.

Şi iată în ce consta acest plan : să atragă pe Trefalidi într'un loc discret, unde să-i vândă scrisoarea pe un cec cât mai mare.

Dar dece într'un loc discret ? Dece nu direct la bancă ?

Foarte explicabil : fiindcă, la el acasă, Tre-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

falidi era stăpân, având sub ordinele sale servitori foarte devotaţi, şi s'ar fi putut împotrivi şantajului, sechestrând pe Miradora până-i va libera scrisoarea pentru o nimica toată, ba chiar să i-o ia, dac'o avea la dânsa...

La vila izolată însă, a celor „Trei-Salcâmi", părăginită şi nesupraveghiată de nimeni, bancherul ar fi în mâinile Miradorei, fiind, mai ales, ajutată şi de amantu-său.

Iar ca el să nu ezite să vie la Corbeasca, Miradora născocise planul ca Eugen să se exerciteze cu imitarea scrisului lui Mirmilar şi, după ce experienţa reuşi până la perfecţiune, să ticluiască scrisoarea următoare, luând ca punct de conducere stilul din aceea pe care şi-o însuşise, prin hoţie, în piaţa Sf. Gheorghe :

Dragă tată,

Te aştept la 14 Iulie, dimineaţa, la mica vilă a celor „Trei-Salcâmi", dela Corbeasca, pe care o cunoşti, căci, pecât îmi amintesc, mi-ai declarat, cândva, că ai fost odată acolo.

Nu te mira de locul unde te chem. Iţi voiu explica enigma aceasta.

Aduci carnetul tău de cecuri, dacă vreî s'o răscumperi pe Eliza, pe care—ghinion!— n'am putut s'o vând.

E modul cel mai nimerit de a isprăvi cu

Muzeul Digital al Romanului Românesc
rev.staranslvania.ro/mdrr1901-1932

chestia aceasta şi chiar să te cotoroseşti de mine, căci am intenţia să mă exilez într'o ţară depărtată, unde să-mi schimb din nou pielea.

Dacă laşi să treacă ziua de 14 Iulie fără să te arăţi, nu mai răspund de nimic.

Fiul tău

Grigore Scorbură

— Cum primeşte scrisoarea asta, — spusese Miradora amantului ei. — ai să vezi numai în ce goană aleargă încoa. Şi vine singur, căci, pentru nimic în lume, n'ar voi să se afle că Mirmilar e fiu-său. Dar, afară de asta, o să vie singur şi din alt motiv. Eu îl cunosc prea bine pe bancherasul meu şi n'ar şovăi un moment să-şi omoare băiatul, numai dacă împrejurările i-ar permite să ascundă cadavrul, astfel ca să nu se descopere crima niciodată... O să-şi zică aşa :

„— Fiul ăsta al meu e un ticălos şi, dacă-l pot suprima fără scandal şi fără pericol, fac un serviciu lumii şi scap şi eu de un om care îmi răpeşte în permanenţă tihna..."

„Eh (continuă Miradora), mai pune-acum, că Trefalidi ştie că nu stă nimeni în vila celor Trei-Salcâmi, că e pierdută în mijlocul unui parc pustiu, îngrădit de ziduri groase, pe la marginea pădurii, pe unde nu prea se

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

abat trecători, departe de locuinţele din comună... Aşa că...

Nu trase concluzia respectivă. Era şi de prisos, căci o ghiceai perfect : în credinţa că scrisoarea a fost cu adevărat trimisă de fiusău Trefalidi, se va grăbi să vie, singur, cu un carnet de cecuri şi un revolver.

Falsa misivă mai prezinta un avantaj : în cazul desfăşurării unei drame, n'ar rămâne nicio urmă a adevăraţilor autori. Dacă Trefalidi ar opri la el scrisoarea şi ar fi găsită, ar fi un corp delict de acuzare împotriva lui Mirmilar, cu o verosimilitate indubitabilă. lăsând în necunoscut pe Miradora şi Eugen.

E adevărat că, dacă drama aceasta — în cazul că s'ar întâmpla — ar ajunge la cunoştinţa publică, şi nu s'ar putea să n'ajungă, cu mijloacele de investigaţie de azi ale reporterilor, şofeurul şi feciorul Miradorei ar fi martori periculoşi.

Dar Miradora era sigură, orice ar surveni, de discreţia acestor doi servitori, cari, dealtminteri, nici n'ar prea şti multe, întrucât avea de gând să-i trimeată, cu automobilul. în Bucureşti, imediat ce vor fi descins la vila celor Trei-Salcâmi.

In ce priveşte cheile din parc şi vilă, le avea într'o geantă din interiorul automobilului, căci, neştiind, la plecarea-i din Capitală, unde ar putea-o duce aventura în care

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

se aruncase, se hotărîse să le ia cu ea, zicându-și că s'ar putea prea bine ca vila aceasta să-i slujească de adăpost provizoriu, sau chiar ca ascunzătoare lui Mirmilar însuș.... Nu se gândea deloc, pe atunci, că i-ar servi ca să atragă în ea pe bancher ca într'o cursă...

După ce străbătură pădurea Simianului, dela nord la sud-est, automobilul o întinse, câteva minute, dealungul unui zid vechiu și foarte înalt, după care se înălțau arbori seculari, și se opri, însfârșit, înaintea unui grilaj enorm, cu fiarele ruginite.

Miradora și Eugen coborîră.

— Adu mai întâiu coșul cu provizii, — porunci Miradora feciorului. După aia te înapoiezi să aduci și valizele.

In timpul acesta, Eugen descuia poarta.

Miradora mai zise șofeurului :

— Ștefane, te înapoiezi imediat acasă, în strada Știrbei-Vodă. Dacă se întâmplă că te'ntreabă domnu' ceva, îi comunici că m'ai lăsat la Băile-Herculane.

Și, întorcându-se către fecior, adaogă :

— Tu totașa să spui !

Servitorii aceștia doi erau obișnuiți să asculte orbește de stăpână, pentru care fapt aveau și lefuri grase. Miradora nici nu le așteptă răspunsul, atât de sigură era de ei.

Eugen deschisese poarta. Ea intră în pare

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901 1932

și, însoțită de amantu-său, se îndreptă către vilă, ale cărei ziduri, acoperite de ederă, abia de se desluşeau la capătul unei alei de tei bătrâni şi uriaşi.

Casa era o clădire oarecum pătrată, cu ceardac şi un etaj, cu acoperiș de ardesie, flancat de două turnulețe. Nu tocmai spațioasă, respira, din întregu-i stil, o atmosferă rustică.

In clipa în care Miradora şi Eugen se pregăteau să urce cele câteva trepte dela peronul oval ce da acces la uşa de intrare, soarele tocmai apunea pe un cer presărat de nori fugăriți de un vânt puternic.

Reflexul roşiu al amurgului, amestecat cu umbra fantastică a arborilor bătrâni, imprimau vilei un aspect sinistru.

Dar Miradora şi Eugen erau prea absorbiți de gândurile lor ca să resimtă impresia lucrurilor exterioare.

Intrară în casă, al cărei vestibul răsună lugubru sub paşii lor.

— Salonul e colo ! — zise doamna Zimoianu, indicând, la dreapta, o uşă sculptată.

Feciorul sosi şi el, aducând pachetul mare cu proviziile, pe care-l depuse pe un cufăr, în vestibul, după care ieşi, ca să aducă şi valizele.

Eugen tăiă cu briceagul sforile şi intră în salon, unde Miradora şi pătrunsese.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mcm1901-1932

O umezeală, par'că, se lăsa de sus din tavan şi tapetul sombru şi un miros de mucigaiu plutea în aer.

— Uite nişte sfeşnice colo, pe consolă şi pe cămin.

Scoţând din coş un pumn de lumânări, Eugen le înfigea, una câte una, în sfeşnice, pe cari Miradora, la spatele lui, le aprindea cu chibriturile ce el îi le remisese.

In curând douăsprezece lumânări ardeau în sfeşnice, luminând îndeajuns salonul, care era mai mult înalt decât întins şi confortabil mobilat cu fotolii largi, îmbrăcate în învelitori de olandă, şi diferite mescioare, console, scaune, etajere şi gobelinuri.

O jumătate de oră mai târziu, perechea era instalată în singurătatea aceasta.

Negreşit, fiinţele astea amândouă, cari — nu putem tăgădui — nu s'ar fi dat înapoi dela o crimă, numai să fie săvârşită în împrejurări ce le-ar asigura taina impunităţii, aceşti doi amanţi cu mentalitate de aventurieri, sperau cu tărie ca scena de a doua zi să n'aibă altă urmare decât aceea de a le aduce în mână câteva milioane, dacă nu plătite imediat, cel puţin în rate sigure.

Şi, desigur că tot speranţa aceasta îi împiedica să vadă şi să simtă tot ce era sinistru în instalarea lor, la lumina ştearsă şi tremurătoare a lumânărilor, în vila aceea

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

lugubră, nelocuită de ani de zile și cufundată, ca o casă a crimei, în misterul unui parc devenit pădure sălbatică..

Nu simțiră, nici nu văzură toate acestea...

Mâncară și băură, râzând, în salonul reanimat, la o masă luminată de douăsprezece lumânări groase... Ba băură chiar mult, căci, când se sculară, aproape patru sticle de șampanie erau goale.

Și băuseră atâta ca să se amețească ?... Nu! Căci nu se gândeau la lucruri pentru cari ai nevoie să te intoxichezi cu vinuri tari... nu. Ci beau fiindcă erau veseli... fiindcă aveau înaintea lor o triplă perspectivă : mai întâiu, o noapte de voluptate, cum n'o gustaseră încă de mult, cu toate rafinériile unui amor copios, la care intră în joc toate năstrușniciile nebuniei pasionale ; apoi : încasarea unei sume mari, în schimbul faimoasei scrisori ; și, însfârșit, realizarea, cu ajutorul acestor bani, a unui vis de mult dorit : cumpărarea unui iaht și o lungă călătorie de plăcere în Orient, în Indii... La astea cugeta, acum, doamna Zimoianu, care pierduse orice simț moral, și tânărul aventurier — cum sunt, din nefericire, atâția în pătura noastră suprapusă — care, nici el, nu fusese neliniștit, vreodată, de reticențe de conștiință, în viața-i de întreținut al femeilor bogate...

. . . . . .

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAPITOLUL 9

Două asasinate

In seara aceleiaş zile, Trefalidi se înapoia la domiciliu, în piaţa Sf. Gheorghe.

Venea din aleia Blanc, unde, precum ne amintim, lăsase pe Filipache.

Habar n'avea de plecarea acestuia şi a lui Morescu la Ostenda, şi n'avea s'o afle decât a doua zi.

Intră, deci, la el şi, întâlnind în anticameră pe servitorul de rând, îl întrebă :

— Coniţa e acasă ?

— Nu. S'a dus cu domnişoara la „Cărăbuş".

— Steliana are ordin să le aştepte ?

— Da, conaşule.

— Bine ! Te poţi duce.

— N'aveţi nevoie de mine ?

— Nu.

Feciorul se înclină, iar Trefalidi intră în birou. Pendula suna de zece, tocmai când răsucea butonul de electrică.

Inchise uşa, şi, după ce împinse zăvorul, îşi aruncă pălăria şi bastonul pe fotoliul din colţul mesei, rezervat vizitatorilor.

Trecându-şi mâna peste frunte, murmură :

— Unde o fi banditul ?... Unde ? Şi ce o fi vrând să facă cu fata aia, acum, după ce

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

chestia aia murdară cu turcul n'a reușit ?

Ochii-i lunecară spre un vraf de scrisori grămădite în mijlocul mapei.

— Hai, — își șopti el, — să mă căznesc să nu mă mai gândesc la asta. Să cercetăm corespondența de astă seară.

Și, ridicându-se de jumătate, întinse brațul și apucă tot mormanul de plicuri, lăsându-se, apoi, iar în fotoliu.

Le ținea în mâna stângă, iar cu cea dreaptă le lua una câte una ; arunca o privire pe adresă și pe marca de pe plic, apoi le puse, toate, pe masă, în două pachete : unul pentru secretar, cellalt pentru el însuș...

Deodată, tresări violent.

— O, o !

Și trânti pe masă, fără grupare, scrisorile ce-i mai rămăseseră, neoprind decât una, căreia-i tăiă imediat plicul.

— Grigore, — murmură el, uitându-se la iscălitură. Nu m'am înșelat... Și vine din Câmpina...

Și citi, foarte palid, cu mâinile agitate de un tremur nervos.

Era, precum ne amintim, scrisoarea dictată de Miradora Zimoianu lui Eugen Conițiu, care o scrisese și semnase fals : Grigore Scorbură.

Dar Trefalidi nu se îndoi nicio clipă de

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

autenticitatea ei, atât de perfect era imitat scrisul.

— Ticălosul... canalia ! — scrâșni el, aruncând scrisoarea pe birou și sculându-se.

Și începu să se plimbe dealungul și dealatul biroului, bodogănind :

— E la „Trei-Salcâmi". Ciudat!... Cum de-a ajuns acolo ? Dar, în definitiv, nu interesează...

„Principalul e că se află la vila aceea și mă cheamă acolo... Bine ! O să mă duc !...

„Să înștiințez oare pe Filipache și Morescu, ca să mergem împreună ?... Nu ! E mai bine să fiu singur, fiindcă...

Stete un moment pe gânduri și pe figura sa apăru, instantaneu, o expresie de un tragic înspăimântător și dureros.

Reluă apoi, cu îndârjire :

— Nu... nu vreau să mă mint pe mine însumi !... Vreau să fiu tare ! Da, mă duc singur, fiindcă întâlnirea asta se va termina, poate, cu moartea unuia dintre noi : ori el, ori eu !

„Îi dau toți banii ce mi-i cere, dar cu condiția ca să plece, să-și schimbe din nou numele și să nu mai aud vorbindu-se de el. Și-i voiu spune :

„— Dacă te înapoiezi, ți-o jur, pe viața mea, că-ți zbor creierii, chiar cu riscul de a mă sinucide și eu după aceea, dacă nu-ți pot ascunde cadavrul".

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

„Da, da, așa îi voiu spune.

„Și dacă nu-mi dă un răspuns afirmativ, dacă șovăie și citesc în ochii lui că vrea să mă'nșele, îl omor pe loc... Da, îl omor... mâinc. Îi pitesc corpul în parcul dela „Trei-Salcâmi", iar pe Eliza o aduc în București. Smulsă de lângă nemernicul care a sedus-o, îmi va mulțumi când va afla în mâna cui încăpuse, de nu cumva o și știe. Îi voiu constitui o zestre, ca s'o despăgubesc. Dealtminteri, se va mărita cu Morescu, așa că va tăcea..

„Da, secretul va fi, astfel, bine păstrat.... Iar eu voiu fi scăpat de monstrul acela.

„Voiu fi ucis pe fiul meu, voiu fi comis un omor... Dar nu va fi o crimă, o, nu! Ci un act de dreptate...

Reflexiile acestea sângeroase ale lui Trefalidi ne dovedesc că Miradora îl cunoștea prea bine și că ghicise cu preciziune efectul ce-l va produce falsa scrisoare.

— Ia stai, să vedem acum, — continuă bancherul. E nevoie să mă duc acolo fără să nu știe nimeni... Am un tren până la Jilava... Foarte bine! După aceea, o iau pe lângă forturi, trec pe la Sabaru și am de străbătut pădurea Simianului...

„E destulă distanță până la vilă și, oricât de bine cunosc potecile, o să cam supun picioarele mele la o grea muncă. Dar nu tre-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
rev.staratransilvania.ro/mdrr1901-1932

buie să stau niciun moment la îndoială. De automobil nici gând să mă servesc. căci, atunci, stric toată combinaţia. In schimb, rezultatul dobândit merită truda.

„Ţiu perfect de bine minte drumul, fără să fie nevoie să recurg la informaţiile cuiva, după cari să mă călăuzesc... Am fost acolo mai des decât îşi închipuie Grigore... Dar, precât îmi amintesc, nu i-am vorbit niciodată de vila aceea. Poate s'o fi făcut fără să-mi dau seamă...

„Ia să cercetăm noi, acum, Mersul trenurilor ! Până la Jilava sunt şaisprezece kilometri. Dar nu asta interesează, ci la cât pleacă trenul. Am unul la 8 şi 10 şi altul la 12.50. Nu ; prefer pe cel de dimineaţă. Cu cât isprăvesc mai repede, cu atât mai bine. Sosesc aproape de nouă. Mă cobor, fără nicio valiză la mine. Nimeni nu se ocupă de mine. Pornesc pe drumul ştiut, mă afund în pădurea Simianului şi, până la cei „Trei-Salcâmi", nu mai e mult.

„Zarul s'a aruncat de-acu' ! Aşa am hotărît, aşa fac. Cu Dumnezeu !

Şi se cruci pios, într'un acces de evlavie.

— Lipsa mea nu va surprinde pe nimeni, — îşi urmă el monologul. N'ar fi pentru prima oară. Afacerile mele multiple mă cheamă pretutindeni... Şi e firesc să mă aflu când ici, când colo, după natura mai mult

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

sau mai puțin complicată a negocierilor. Iar cât despre Coca și Jeana, vai, nici nu se vor sinchisi !

Și, înălțând din umeri, râse cu nesfârșită amărăciune :

— O, da, e foarte fericit bogatul bancher Trefalidi !... De ar ști-o lumea ! Niciun salahor nu m'ar invidia, nici chiar pietrarii când trec pe dinaintea lor, pe uliți, în automobil... Nu, nu, nici ei nu m'ar invidia !

„Dar destule ieremiade ! Dealtfel, sunt și de prisos. Un pardesiu subțire, un fular, o pălărie moale, care să-mi ascundă obrazul, revolverul, carnetul de cecuri și un baston... Asta-i tot ce-mi trebuie.

„A, să nu uităm scrisoarea... O ard eu în fața lui.

„Trebuie să scap, odată pentru totdeauna, de această cangrenă... într'un fel sau altul !...

A doua zi, se sculă destul de devreme, ca deobiceiu, dealtfel. Căci orele ce le consacra somnului, un om împărțit în mii de activități ca dânsul, nu prea erau numeroase. Nu erau rare nopțile când ceasurile ce le îngăduia odihnei nu treceau dincolo de cifra cinci și, adeseaori, și dincoace de această limită. Cu puțin dar după șapte, o birjă de rând îl adăposti pe pernele ei roase, în traseul spre gara Filaret, unde se mulțumi să-și cumpere un bilet de clasa a doua, în dorința precisă de a

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

nu atrage, întru nimic, o atenţie specială asupra sa.

La 8 şi 10, când plecă personalul — nici nu sunt, dealtminteri, pe linia aceasta a Giurgiului accelerate —, avu norocul să găsească un compartiment gol din cele înguste, de câte trei locuri, şi se ghemui în cel de lângă fereastră, mulţumit măcar cu atâta : că nu trebuie să-şi mascheze neliniştea, în prologul zbuciumului ce-l aştepta.

Coborî în staţia Jilava, la 9 fără 10 minute şi, călcând uşor, sprijinindu-se, distrat, în baston, se dirigui după panglica şoselei naţionale, cotind apoi comuna, spre a o apuca prin pădurea Simianului. Cu pas susţinut, fără să se oprească, umblând, de-acum, vârtos, ca un om încă în plină vigoare la vârsta lui de patruzeci şi cinci de ani, mergea spre ţintă, neobosit, cşicum s'ar fi dus la o întâlnire de afaceri, unde nu-şi punea în joc decât spiritu-i întreprinzător, în calculul rece al ipotezelor financiare.

Nu-şi încetini pasul decât când fu aproape de grilajul vilei celor „Trei-Salcâmi". Şi, ajuns acolo, trebui să se sprijine de zid, nu atât de oboseală, cât de emoţiune. Câte amintiri nu-i trezea vila aceasta !

— Aci.... Miradora şi cu mine.... — murmură el.

Dar tăcu, înălţându-şi capul, surprins :

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

gândul îi fusese, subit, transportat în altă direcție.

— Uite, — făcu el, — poarta e deschisă. Mă așteptam s'o găsesc închisă și ca Grigore să vie să-mi deschidă, când oiu suna. Ciudată lipsa asta de precauțiune !

Fără a sta însă să mai reflecteze, împinse poarta, intră și o închise la loc, cu zgomot, după care o luă, cu pas repede, pe cărarea ce ducea la clădire.

Urcă treptele de piatră și, sus, găsi, deasemenea, ușa deschisă.

— Asta-i !—murmură el. Să fi plecat oare fără să mă aștepte ?

In vestibul, văzu o a treia ușă deschisă : cea a salonului.

Intră, fără șovăire.

Se opri, înmărmurit, pomenindu-se în fața Miradorei.

— D-ta, — esclamă el, — d-ta aci ?...

— Precum vezi, — răspunse ea calm.

Sub imperiul gândului său, bancherul adăogă :

— Unde-i...

Dar se întrerupse, neîndrăznind să pronunțe numele sau falsul nume al fiului său.

— Grigore Scorbură, zis Alfons de Mirmilar ? — termină Miradora cu ton de zeflemea.

— Da, — băigui Trefalidi.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Nu e aci.

— Păi atunci, cum...

— Stai jos, dragul meu, şi să vorbim. Vrei?

Fără ca Trefalidi s'o fi observat, cineva închisese uşa dela salon şi se ascunsese între ea şi draperiile grele cari o mascau. Ghicim prea uşor că acest martor al convorbirii ce avea să urmeze era Eugen Conţiu.

Un moment deconcertat, dar recăpătându-şi destul de repede sângele-rece, bancherul îşi depuse pălăria pe un scaun şi şezu. zicând :

— Ce 'nsemnează asta ? Te rog, lămureşte-mă !

Nu trebui să aştepte mult ca să ştie ce însemna „asta", căci, cu aerul cel mai liniştit din lume, Miradora îi zise :

— Dragul meu, ascultă-mă ici, şi fără să te aprinzi. Iţi voiu explica totul în câteva cuvinte. Aveam nevoie să te văd absolut singur, ca să regulez cu d-ta între patru ochi, fără martori, o mică afacere destul de gravă. Şi am ales ca loc de întrevedere vila celor „Trei-Salcâmi", fiind, după mine, cel mai nimerit. Eram însă convinsă că o simplă chemare a mea nu va fi destul de eficace ca să te îndemne să vii, şi, afară de aceasta, nu-mi place să mă iscălesc pe bileţelele de întâlniri, aşa că am imitat scrisul fiului d-tale Grigore

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mori1901-1932

şi ţi-am trimis scrisoarea pe care trebuie s'o fi primit eri...

— Vasăzică, d-ta îmi trimiseşi scrisoarea aceea... d-ta ? — esclamă bancherul, uluit.

— Da, eu...

Trefalidi se făcu galben ca frunza veştedă.

— Aşadar, ştii... — horcăi el.

— Ştiu tot ! — accentuă Miradora, cu acelaş calm sarcastic. Ştiu că fiul d-tale a răpit-o pe domnişoara Eliza Stâncuş, ca s'o vândă într'un fel sau altul... Ceva mai mult : am şi dovada materială a celor ce ştiu. Nu mai face ochii aceştia mari, ci fii aşa de bun şi mă ascultă cu atenţiune !

— Te ascult, — gângăvi bancherul, cu o voce care nu mai era decât o adiere.

— Bun. Uite dar !

Şi, cu aceeaş seninătate cu care ar fi povestit o banală aventură de salon, Miradora relată furtişagul ce-l comisese, într'o zi, în biroul bancherului, când îşi însuşise o scrisoare.

— Era a fiului d-tale. Uite-o !

Şi scoase scrisoarea dintr'o poşetă de aur, pe care o ţinea în mână. Nu arătă însă lui Trefalidi decât plicul, şi dela distanţă.

— Să ţi-o citesc ? — îl întrebă.

Fără să-i aştepte încuviinţarea, i-o citi, după care o împătură iar, o vârî înapoi în plic şi apoi în poşetă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr-1901-1932

Urmă o tăcere.

Trefalidi nu mai era livid, ci doar uşor palid şi cu faţa ca de ghiaţă. Ochii-i, lipsiţi de expresie, căutau în gol. a

— La ce s'o fi gândind ? — se întrebă Miradora.

Şi, cum tăcerea se prelungea, reluă :

— Vezi dar că sunt perfect în curent cu afacerea aceasta de deturnare de minoră, răpire şi negoţul ce-l proiecta fiul d-tale : trafic cu fete, ceeace este egal cu proxenetismul. Adaogă, la aceasta, şi ceeace ştiam de mai înainte. Dar ţine seamă îndeosebi de dovada zdrobitoare ce-o constitue această scrisoare şi nu se poate să nu-ţi mărturiseşti, dragă prietene, că e în propriul d-tale interes, şi mai mult ca oricând, să nu te certi cu mine.

Bancherul tresări, dar obrazul nu-şi pierdu nimic din glaciala-i rigiditate.

Privi ţintă pe Miradora şi zise, cu voce surdă şi cam răguşită :

— Înţeleg. Vrei să-mi vinzi scrisoarea şi tăcerea d-tale. Bine! Să-ţi auzim condiţiunile! Cât ceri ?

Miradora zâmbi.

Cu totul stăpânită de desfăşurarea planului ei, nu zărea expresia ameninţătoare, crunţă, dârză a ochilor lui Trefalidi.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mcrr1901-1932

Răspunse alene :

— O, Doamne, nu voiu fi pretenţioasă ! Mai întâiu, îmi vei da o chitanţă prin care recunoşti că ţi-am achitat toată suma ce-ţi datorez... întocmai cașicum ţi-aş fi plătit-o dintr'odată.

— Bun ! — făcu bancherul. Şi al doilea ?

— Al doilea, îmi vei iscăli un cec de şase milioane.

— Cam mult, — bombăni Trefalidi.

— Ba foarte puţin pentru d-ta, care posezi o avere de peste cinci sute de milioane... Şi-apoi, nu uita că, de cum încasez banii aceştia, plec din ţară, pornind într'o călătorie prin lumea largă, lipsind din România ani de zile, în timpul cărora nu vei avea a te teme nimic de mine... Iar când mă înapoiez, poate că fiul d-tale va fi şi murit. Căci, pe calea pe care a apucat-o, nu merge el prea departe fără să nu se rostogolească în prăpastie... Afară de asta, voiu fi pierdut singura dovadă a infamiei sale, deoarece, în schimbul ceculuí d-tale, îţi înapoiez scrisoarea. Vei putea, deci, fi liniştit şi nici să te mai sinchiseşti de mine.

— Bine. Fie şi aşa ! — zise bancherul, cu aceeaş voce surdă şi răguşită. Dar vreau să fiu cinstit cu d-ta. Să presupunem că admit schimbul ce-mi propui : îţi iscălesc cecul ce-l doreşti, iar d-ta îmi dai mie scrisoarea...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Pleci la Bucureşti ; eu deasemenea. Te duci să-ţi încasezi banii. Eu însă înştiinţez, prin telefon, banca, aşa că d-ta, când te prezinţi, refuză să-ţi plătească... Ce faci atunci ? Nimic ! Fiindcă, întocmai caşi mine, nici d-ta nu ţii să se amestece justiţia în afacerea aceasta. Prin urmare ? Eu am scrisoarea, iar d-ta o hârtie fără valoare... Eşti prea inteligentă ca să nu te fi gândit la aceasta...

— Ba m'am gândit ! — zise Miradora, ridicând din umeri. Vei sta aci până când eu voiu fi încasat cecul...

— Aci ?... Şi cine mă va păzi ?...

— Dumnealui... Vino 'ncoa, Eugen !

Urmărind, cu privirea, gestul doamnei Zimoianu, bancherul întoarse capul. Şi văzu ieşind de după draperii un tânăr, pe care-l recunoscu ca fiind un vizitator asiduu al diferitelor saloane ale elitei Capitalei, unde-l văzuse de atâtea ori, mult apreciat mai ales de languroasele cucoane, printre cari se bucura de faima unei vigori neostenite.

— Domnul Coniţiu ! — făcu el.

— Chiar el ! — rânji tânărul, apropiindu-se, cu revolverul în mâna dreaptă.

Dar chiar în acel moment se produse un fapt care schimbă cu desăvârşire situaţia.

Nu deschisese bine Eugen gura ca să spuie: „chiar el !", că primi o straşnică lovitură de baston în mâna dreaptă.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Revolverul căzu pe covor, dar fu imediat ridicat de Trefalidi, care, înălțându-și statura, dete drumul bastonului, scoase din vestă alt revolver și, ochind, cu amândouă, pe Miradora și Eugen, cari rămăseseră împietriți, rânjea, la rândul său :

— Nicio mișcare, doamnă!... Nicio mișcare, domnule, sau trag !... Aaa ! „Trei-Salcâmi" e un loc pustiu, potrivit pentru o cursă, ca aceea ce mi-o întinserăți mie.., Iacă-te dar că sunteți voi înșive prinși în căpcană...

„Ți-ai pierdut dar mințile, doamnă ? Nu mă cunoșteai încă ? Îți închipuiai c'o să mă las eu escrocat de șase-șapte milioane uite așa, fără să mă apăr ? Nu te-am crezut chiar așa de naivă.

„Eh, draga mea, chiar dela primele d-tale cuvinte am ghicit că nu ești singură aci ; nu te-ai fi expus d-ta unei revolte posibile din partea mea, fără să nu-ți asiguri ajutorul unui complice.

„Și, pe când vorbeam și-ți acceptam condițiunile, abia așteptam pe cellalt, gata să-i zbor creierii, dacă o veni să mă amenințe... Nu-mi lepădasem bastonul. Îl țineam într'adins în mână. Și, cum văzui pe domnul Conițiu, îmi și veni ideia salvatoare. A fost deajuns o singură lovitură de baston...

„Dar ce să mai pierdem vorba ? Sunteți

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

amândoi în mâinile mele... La rândul vostru, ascultaţi-mă...

Şi rosti ultimele cuvinte cu o voce atât de rece, atât de teribilă, atât de neîndurătoare, că doamna Zimoianu şi Coniţiu se socotiră pierduţi.

Miradora, care nu se sculase de pe fotoliu, se ghemui în el, iar Eugen căzu, tremurând, pe un scaun din apropiere.

Trefalidi rămase în picioare, cu revolverele întinse.

— Aşadar, — reluă el, — dac'aş fi găsit aci, precum credeam, pe nemernicul meu de băiat, fără 'ndoială că l-aş fi ucis, şi ar fi fost un act de dreptate... Dar nu pierde nimic, aşteptând. Il caut eu, fie sigur, şi-l voiu descoperi...

„In loc de el însă, găsii două fiinţe tot atât de nemernice caşi el şi primejduindu-mi în aceeaş măsură onoarea.

„Ştie cineva că vă aflaţi aci ?... Poate ! Dar mi-e indiferent, întrucât nimeni nu ştie că sunt eu aci. Nimeni nu m'a văzut când am venit. Şi voiu ticlui astfel lucrurile ca să nu mă vadă nici când plec.

„Iar mâine, sau mai târziu, când se vor găsi cadavrele voastre pe acest covor, nimănui nu-i va trece prin minte, nici măcar o clipă, că bancherul Trefalidi e cel care v'a răpus...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

„Voi n'ați fi ezitat un moment să mă uci-deți, dacă așa v'ar fi dictat interesele. Nu ezit, deci, nici eu să vă ucid, ca să-mi salvez onoarea... Știți prea multe și v'ar fi prea ușor ca să le colportați și pe aiurea.

„D-ta întâiu, domnule Conițiu !

Și, până ce tânărul, îngrozit, să poată face cel mai mic gest, se prăbuși pe covor, cu fruntea găurită de un glonte.

La zgomotul detunăturii, Miradora sărise în sus, în răcnete de spaimă, și, cu mâinile bătând văzduhul. în disperare atroce. voi să fugă...

Dar, rece, bancherul țintì, cu acelaș revolver de care se servise și adineauri, și trase de două ori, una după alta.

Ea se prăvăli, cu fața în jos.

Trefalidi merse spre dânsa, o întoarse cu o lovitură de picior și o privi nepăsător.

— Și când te gândești — murmură el — că am iubit-o la nebunie pe femeia aceasta...

Cele două gloanțe o nimeriseră în spate. Unul ieșise prin piept, în partea dreaptă, pe unde o dâră de sânge se scurgea pe combinezon.

— A murit, — mai șopti bancherul, — ucisă de mine, și tocmai aci ! Ce crude ironii are, uneori, fatalitatea !

Și, aplecându-se, luă poșeta de aur ce Miradora o scăpase jos, și, deschizând-o, scoase

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

faimoasa scrisoare, pe care o ascunse într'un buzunar al gherocului. Apoi, după ce se încredință că nu mai conține nimic interesant pentru el, o zvârli pe o mobilă.

In urmă, se îndreptă spre Eugen și, după ce-l privi puțin, aruncă alături de cadavru, aproape de mâna dreaptă crispată, arma de care se servise : era revolverul lui Conițiu însuș.

In ce privește propriu-i revolver, pe care-l pusese pe masă înainte de a se apleca spre a lua poșeta, îl vârî iar în buzunar.

— Când s'o abate lume pe aci, mai curând sau mai târziu, — rezumă el, — vor găsi cadavrele astea și vor conchide următoarele: „Doamna Zimoianu era amanta lui Eugen Conițiu. Se vor fi certat, iar tânărul, în focul disputei, va fi descărcat două gloanțe asupra femeii, după care se va fi sinucis, de frică sau din remușcare". Adevăratele motive ale dramei nu le vor dibui însă. Se vor stârni discuții, iar gazetele o vor întitula : **Misterul dela „Trei-Salcâmi".**

Mai aruncă o privire asupra corpului imobil al Miradorei, apoi își puse pălăria, își aruncă pardesiul pe umăr, își luă bastonul și, după ce se convinse că n'a lăsat nimic care să-i aparțină, trecu, domol, perfect liniștit, într'altă cameră, cu conștiința nezdruncinată că a procedat în modul cel mai

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mcrr1901-1932

corect, în această luptă în care și-a apărat onoarea, împotriva unor adversari înrăiți, cari căutau să i-o nimicească.

Depunându-și obiectele pe un divan, se trânti alături de ele și, în învălmășala de gânduri ce-l potopiră, un somn ușor îi îngreuiă pleoapele.

Deși bătuse de amiază și nu dejunase deloc în dimineața aceea, foamea nu se făcu simțită. Zguduirea psihică fusese prea mare ca să nu fi învins cerințele stomacului.

Și, când fu iar în picioare, ceasornicul arăta 1. Până la plecarea trenului mai erau două ceasuri, dar și cale lungă și obositoare de parcurs.

— Să nu ies pe poartă, — își zise el, părăsind vila. Găsesc eu un loc pe unde să sar zidul... Cad, de partea cealaltă, în plină pădure și sper să nu mă vadă nimeni când voiu ieși pe câmp. Și ajung la gară ca orice drumeț care a avut treabă prin partea locului sau ca vreun reprezentant al autorității, încărcat cu o misiune oficială la fortul Jilava și care, din motive anumite, nu s'a servit de un automobil. Iau, cași la venire, un bilet clasa a II-a și cred să scap neobservat. Nădăjduiesc să mă favorizeze soarta și să nu întâlnesc pe nimeni care mă cunoaște...

Pe la 5 după-amiazi, reintra la domiciliul său din piața Sf. Gheorghe, fără să-l fi zărit,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

nici în drumul prin pădure, nici prin comună, cineva care să-l cunoască.

Casa-i era pustie. Nu găsi nici pe nevastă-sa, nici pe fiică-sa adoptivă. A, își aminti! Proiectaseră, încă de o săptămână, o escursiune, în mijlocul unei numeroase societăți, cu programul unui înconjur al Capitalei. Și desigur că se distrau acum, în cerc de prieteni eleganți și frivoli caşi ele, în flirtul cel atât de inofensiv în manifestările-i inițiale, dar, adeseaori, degenerând în consecințe tragice.

Prea agitat, ca să-și reia ocupațiile la bancă, ieși în stradă și se urcă în prima mașină ce întâlni, poruncind șofeurului să-l ducă în aleia Blanc.

N'avu nevoie să cheme pe rândaș ca să-i deschidă, deoarece era prevăzut, și el, cu niște chei ale apartamentului. Intră și observă, imediat, pe o masă din salonaș, un plic sub o călimară, pus bine în evidență și fără nicio adresă. Mai constată, deasemeni, că nu erau acolo nici Morescu, nici Filipache.

Luă plicul, îl tăiă și, scoțând din el hârtia ce conținea, citi :

Iubite domnule,

Am primit o scrisoare emanând dela aceeaș mână care mi-a destăinuit, într'un rând,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr1901-1932

lucruri atât de importante, pe urma cărora ne-am unit într'un țel comun.

Această a doua scrisoare îmi descoperă cu preciziune locul unde se află acela și aceea pe cari îi căutăm. Plec cu Filipache. Îți vom scri sau te vom chema, după împrejurări.

Alexandru

Trefalidi căzu pe canapea, continuând să ție scrisoarea în mână. Murmură :

— ...„emanând dela aceeaș mână care mi-a destăinuit, într'un rând..." A cui să fie mâna aceasta ? Imposibil să fie a Miradorei... Ea avea, dimpotrivă, tot interesul să ascundă tot ce ar fi putut descoperi asupra lui Grigore.

„Să fie a Jeanei ?.. Sau a Cocăi ?.. In afară de Morescu și Filipache, numai ele : nevastă-mea și fiică-sa, mai știu, astăzi, că Mirmilar e fiul meu...

„Dar de unde o fi știind denunțătoarea că Grigore a răpit-o pe Eliza ? De unde știe ea unde se află netrebnicul ?... Ce abis de mistere !

„Și să fie Coca aceea care, știind atâtea lucruri, îi le comunică lui Morescu, în loc să mi le aducă mie la cunoștință? Să fie Jeana?..

„Și, fie una, fie alta, decе mă trădează ?...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Căci e o trădare, destăinuind totul lui Morescu, fără ştirea mea...

„Ah, îmi pierd minţile ! Îţi vine să 'nebuneşti ! O, Dumnezeule, nu mă lăsa pradă disperării !

Şi, încleştându-şi fruntea în mâini, izbucni deodată, în hohote de plâns...

CAPITOLUL 10

Lovitură aprigă

După mica dramă, atât de neaşteptată, care despărţise, brusc, pe Grigore şi Eliza de Abdul Bey, ne amintim, desigur, că cei doi tineri veniseră la halta Tomşani, unde luaseră bilete pentru Ploeşti.

Sosiţi acolo, merseră, în primul rând, într'un mare magazin de prin jurul statuii Libertăţii, unde cumpărară toate câte le trebuiau : o valiză mare, nişte rufărie şi câteva obiecte de toaletă.

Apoi, cu trenul de seară, veniră la Bucureşti, unde descinseră la un hotel, pe temeiul următoarei argumentări pe care Grigore o desfăşură Elizei :

— Nu poţi să te'napoiezi, aşa, subit, la mamă-ta... E mai bine s'o văd eu întâiu, şi singur... Îi mărturisesc dragostea ce nutresc pentru tine, povestindu-i, totdeodată, ce am

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr/1901-1932

făcut şi luând asupra mea întreaga vină a escapadei tale... Declarându-i că te iubesc, îi voiu spune că doresc şi să te iau de nevastă. Voiu izbuti, sper, s'o conving să ne ierte pe amândoi şi, apoi, voiu veni să te iau, să te conduc la voi...

Eliza era prea emoţionată, la perspectiva de a se înapoia acasă, ca să nu admită propunerea aceasta, care o scăpa de o scenă penibilă.

Şi, astfel, la nouă dimineaţa, lăsând-o în camera ceea provizorie, unde avu, dealtminteri, precauţiunea s'o încuie, Alfons de Mirmilar ieşi şi se duse direct în cartierul Pantelimonului.

In loc însă să meargă la mama Elizei, cum pretindea că are intenţiunea, se mărgini să iscodească pe vecini asupra familiei Stâncuş.

Nu întârziă, astfel, să afle că văduva Stâncuş a murit, fulgerată de durerea năprasnică ce i-o produsese fuga fiicelor sale Eliza şi Aurelia.

Cât despre a treia, Tinculina, sta la căpătâiul logodnicului ei — doctorul Luciu Calomfireanu —, victimă a unui teribil accident, care-l adusese la doi paşi de moarte.

Grigore palpita de bucurie.

— Drace ! Asta zic şi eu să ai noroc... Nici nu se putea să mă servească mai bine. Nimeni nu se va ocupa de Eliza, pot face cu

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr1901-1932

ea ce vreau... Ea însăş mi-a spus că n'are pe lume decât pe mamă-sa şi surorile... Asta se cheamă triplă şansă...

„Ia să mergem noi la hotel acu'! Îi relatez că am fost la doctorul Calomfireanu şi că am vorbit cu Tinculina, care mi-a declarat, indignată: „Nu vreau să mai recunosc nicio soră, nici pe una, nici pe alta!" Atâta numai, ca să nu-i provoc remuşcări, îi voiu spune că mamă-sa a murit de o congestie, chiar în seara plecării noastre, între şase şi şapte, până n'a primit biletul prin care-i se anunţă că Eliza va sta dejurnă.

„Şi, negreşit, rămâne, din proprie iniţiativă, la mine, dându-şi prea bine seamă, fără să mai fie nevoie să-i explic eu, că n'are altceva mai bun de făcut. Şi o voiu învârti după plac, aşa cum voiu înţelege eu, în toată libertatea, fără să mă sinchisesc de nimeni, fără să mă ascund de cineva. Nu mai este deturnare de minoră, doarece nu se va găsi nimeni care să se intereseze ce s'a făcut cu minora.

. . . . . .

Nu mult după plecarea lui Mirmilar dela hotel, Eliza profită de faptul că e absolut singură şi nestingherită, ca să procedeze la o toaletă ce i-o impunea prăfăria ce se acumulase pe dânsa după atâta alergătură.

Apoi, după ce se îmbrăcă din nou, neştiind

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ce să facă și turmentată de ideia revederii cu mamă-sa și surorile după escapadă — escapadă pe care biata copilă o socotea, acum, vinovată, — se așeză la fereastră, într'un vechiu fotoliu, dintr'acele ce, la unele hoteluri, formează aproape singurul jeț confortabil, și deschise unul din ziarele după cari trimisese Alfons, de cum se sculase și-i le lăsase, apoi, ei.

Parcurse, distrată, pagina I-a, oprindu-se mai mult asupra ilustrației, sări cu iuțeală peste primul șir de informațiuni și se fixă, cu oarecare interes, abia la rubrica literară, la titlul unui articol menit să-i zgândere sensibilitatea : **Moartea unei îndrăgostite.**

— Trebuie să fie frumos ! — își zise fata, a cărei melancolie era în armonie cu tristețea acestui titlu.

Și citi până la ultimul rând, mișcată până la lacrimi de povestea ceea tragică, sortită să aibă asupra propriului ei destin o înrâurire imensă.

Deodată, auzi pași pe scară și inima prinse să-i bată cu tărie.

— E Alfons, — murmură.

Și se sculă.

Ușa se deschise chiar în aceeaș clipă și Grigore apăru în prag.

Eliza se avântă spre dânsul, cu mâinile în-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

tinse. El îi le luă, le strânse și, cu o tristețe admirabil de bine simulată, zise :

— Sărmana mea fetiță !

Un fior rece o străbătu.

— Dar ce este ? — esclamă ea, speriată. Ce s'a întâmplat ?

El repetă :

— Sărmana mea fetiță !

Și, așezându-se în fotoliu, luă pe Eliza pe genuchi și continuă, cu voce gravă :

— Draga mea iubită, înainte de a-ți comunica ce am aflat la voi, țiu să-ți spun ceva ce-ți va insufla curaj. Ascultă !

— Ascult ! — făcu Eliza, înfricoșată, neputându-și închipui cele ce aveau să urmeze.

— Fii convinsă, scumpă Elizo, că ai în mine un tovarăș devotat, îndrăgostit la nebunie de tine și care nu te va părăsi niciodată. orice s'ar abate asupra noastră.

Mizerabilul ! Ce bine știa să imprime vocii sale accentul iubirii adevărate, când, în realitate. nu urmărea, cu Eliza, decât dorinți de plăcere și proiecte de infamă exploatare !

— Mă crezi ? — stărui el.

— Te cred... Dar spune-mi repede : ce s'a...

— Uite. scumpa mea... și fii curagioasă.....

Și, de astădată, fără multe preambuluri, istorisi totul : cum a găsit casa închisă, moartea văduvei Stâncuș, fuga Aureliei, accidentul doctorului Calomfireanu...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Dar Eliza nici nu-l mai asculta.

Culcată la pieptul ticălosului, sughiţuri de deznădejde o scuturau şi lacrimi groase curgeau pe obrajii ei fragezi.

Iar din gura-i întredeschisă se strecurau gemete, ce ar fi smuls plânsete până şi unui călău.

Dar Alfons de Mirmilar nu era om pe care să-l înduioşezi.

El se mulţumea să mângâie părul blond al nefericitei copile, lăsând-o să se tânguie :

— O, Dumnezeule!... Mămica mea... scumpa mea mămica !.. A murit !... N'o voiu mai vedea niciodată... Şi eu nu eram acolo... eu petreceam, pe când ea... o... vreau să mor şi eu... vreau să mor !

Plânsete sfâşietoare îi tăiară vorba şi, timp de un minut, nu mai fu decât un gemăt nearticulat, neîntrerupt, cu care părea că se risipeşte întreaga forţă vitală a celei atât de crunt lovite.

Şi accesul dură mult.

Mirmilar începea să se plictisească. Eh, asta-i : cât o să mai ţină ?

Sărută fata, îi şterse ochii împăienjeniţi de lacrimi şi, cum ea îngâna, între două sughiţuri :

— Mă duc la Tinculina !

Ii ripostă :

— Nu se poate, Lizico ! Am vorbit eu cu

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ea. M'a fulgerat cu ochii ei mari, negri și scânteiând de mânie și indignare și, arătându-mi ușa, îmi zise :

„— Pleacă, domnule ! Nu cunosc nicio Aureliă, nicio Eliză. Dacă vin aci, le gonesc! Nu vreau să le mai văd !"

— Așa a zis ? — horcăi Eliza, sufocată.

— Da !

Fu prea dureros pentru biata copilă, prea gingașă și slabă ca s'o poată suporta.

Suspină, în cumplită deznădejde :

— Sfinte Dumnezeule !

Și leșină în brațele călăului ei.

— Minunat ! Prefer așa ! — bodogăni Scorbură, pe care disperarea sfâșietoare a victimei sale îl lăsase rece. Când se va deștepta, criza va fi trecut. Și, cum îi va fi rămas senzația că-i singură pe lume, îmi va sări de gât... Va fi tristă câteva zile. Dar o s'o plimb prin țări străine și, cum e foarte tânără, își va recăpăta repede veselia și nepăsarea proprii vârstei ei. Și, atunci, voiu face cu ea ce vreau...

Și, transportând-o în pat, o culcă și, desprinzându-i broșa dela gât, o desfăcu la piept, aplecându-și urechea în regiunea inimii.

— Bate regulat, — constată el. Am aici eter, i-l dau să respire și va adormi.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/morri1901-1932

Şi, pe când căuta, în valiză, sticla cu eter ce, ca om experimentat, o cumpărase dela Ploeşti, un zâmbet de fericire îi radia pe obraz...

CAPITOLUL II

Dincolo de hotar

In seara zilei de a doua, o pereche îotată de tânără, pe cât de elegantă, se instala într'o cabină din vagonul cu paturi al Simplon-ului, ce spintecă, în şerpuirea-i fumegândă, meleagurile de lumină ale Occidentului.

Erau Eliza şi Grigore, în a cărui intenţie era să ocolească Parisul, fixându-şi ca punct ultim de debarcare Bruxelles.

Ce-l va fi determinat să aleagă acest oraş? Ce planuri îl îmboldiseră să-şi aţintească privirea asupra lui ?

Sunt unele hotărîri al căror mobil nici cercetătorul cel mai fin nu-l poate pătrunde. Şi una de acestea era şi cea a zisului Alfons de Mirmilar. Atâta ar fi numai de precizat, fără chip de îndoială : în călătoria ce-o întreprindea cu Eliza, sălăşluia şi dorinţa de a se depărta de ţară, din mediul în care, oricum, cu toată îndrăzneala sa, încă îşi risca siguranţa persoanei.

Fata era îmbrăcată cu un taieur negru,

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr.1901-1932

care-i scotea în evidenţă formele fine şi armonioase. Un voal de crep se lăsa de pe toca-i de doliu. Iar radioasa-i frumuseţe blondă, imprimată, acum, de pecetea tristeţii, era, tocmai din cauza aceasta, şi mai seducătoare.

El purta un saco închis şi o pălărie „Malec" pe care moda o aruncase atunci în piaţă, ca ultimă noutate.

Nu întâmpinară niciun incident până'n capitala Franţei, iar acolo nu coborîră decât pentru spaţiul ce le trebuia ca să apuce trenul de Bruxelles.

In compartimentul de clasa I-a, în care intră Eliza, se aşeză, visătoare, într'un colţ, după ce-şi depusese pe perne un sac luxos de voiaj, de piele de porc, şi un elegant mantou de moar.

Alfons, care se urcase după ea, încredinţă plasei o valiză elegantă, un pardesiu şi pălăria. Apoi, închise uşa şi şezu în faţa Elizei.

— Trenul pleacă peste trei minute,—zise. Sper să fim singuri până la Bruxelles.

Ea nu-i răspunse decât cu o privire tristă şi pasionată în acelaş timp.

El îi luă cu efuziune mâinile mici, înmânuşate şi, aplecându-se, o întrebă cu glas mângâios :

— Ţi-e mai bine, scumpa mea ?

— Da, dragul meu... mi-e ceva mai bine...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/morri1901-1932

aşa cred cel puţin. Drumul cu priveliştile lui minunate, fermecătoare, mi-a mai ogoit rana... Dar şi cuvintele tale blânde au contribuit mult.

El se aplecă şi mai mult şi, cătând în ochii ei frumoşi, albaştri, zise în şoaptă, cu glas fremătând de dorinţi :

— Dezmierdările mele, Lizico, sper să te vindece complect.

Ea închise ochii, caşicum, în înspăimântătorul doliu ce se abătuse atât de recent asupră-i, avea conştiinţă de teribilul contrast dintre durerea şi dragostea ei.

Căci, acum, credea că în inima-i s'a făcut lumină : iubea pe Alfons. Îl adora ! Văzându-se singură pe lume, lipsită de orice experienţă practică, spre a se consola de moartea mamei, de dispariţia Aurelici, de repudiarea ei de către Tinculina, — repudiare pe care, vai, o credea adevărată! — se arunca în vârtejul iubirii, în credinţa că această iubire o va duce la căsătorie şi că, peste un an-doi, se va înapoia la Bucureşti, măritată cu Alfons şi întemeiându-şi aci, amândoi, un traiu scutit de griji şi greutăţi...

Sărmana copilă !...

Grigore se sculă şi, apropiindu-şi capul de al ei, murmură :

— Te iubesc, Lizico !

Şi nemernicul îşi lipi cu înflăcărare gura

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr_1901-1932

de buzele fetei, care răspunse la sărut, cu o pornire a întregii ei făpturi.

Suspină apoi :

— O, Alfons, de-ai şti cât te iubesc ! Dacă n'ai fi fost tu, m'aş fi omorît... da, m'aş fi omorît într'un strat de flori...

Se gândea la eroina din reportajul ce-l citise sub titlul : „Moartea unei îndrăgostite".

Grigore zâmbi şi, gata să se aşeze iar la locul său, mai şopti :

— Nu vreau să te mai gândeşti la moarte, Lizico... Tu trebuie să trăieşti şi să iubeşti.

Avu cinismul să adaoge :

— De sus, din cer, mama ta va binecuvânta dragostea noastră.

— Săraca mămica ! — îngână Eliza.

Şi ochii-i se umplură de lacrimi : lacrimi cari n'o mai făceau să sufere, fiind un reflex de iubire tot pe atât cât şi de doliu.

Nădăjduiau să fie singuri până la Bruxelles.

Dar speranţa le fu înşelată.

Câteva secunde înainte de plecarea trenului, uşa se deschise şi, cu o grabă febrilă, o femeie pântecoasă şi un moşnegel, cărând cu ei nişte geamantănaşe, intrară în compartiment, instalându-se în colţurile libere.

Trenul se puse în mişcare.

De două-trei ori, tovarăşii de vagon ieşiră

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

pe culoar, pe rând. Dar Grigore şi Eliza nu rămaseră niciun moment singuri.

Stătură resemnaţi în colţurile lor, aci cu ochii închişi, aci privindu-se.

Prin mintea Elizei se îmbinau vag lucruri triste cu înfiorări de dragoste.

La rându-i, Grigore se gândea, cu o precizione cinică, la voluptăţi materiale şi profituri băneşti.

Fosta dactilografă habar n'avea că această călătorie o ducea către a doua etapă a calvarului ei.

După Busigny, unde trenul se opri cinci minute, ea aţipi puţin.

Două ceasuri mai târziu, o strângere de mână a lui Grigore o trezi din confuza-i somnolenţă.

Deschise ochii.

— Lizico dragă, am ajuns, — îi zise el.

— Cât e ceasul ?

— Unsprezece. Peste cinci minute, trenul intră în gara din Bruxelles.

Ea se sculă, îşi puse mantaua şi-şi luă săculeţul de voiaj.

Cum se opri trenul, Grigore şi Eliza coborîră printre cei dintâi şi, ieşind din gară, se urcară în omnibusul-automobil al hotelului Cécil, unul din cele mai luxoase hoteluri din capitala Belgiei şi pe care Scorbură îl alesese într'adins, cunoscându-l bine, unde lo-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

cuise în el şi anul trecut. Intenţia lui era să aşeze pe Eliza în cadrul marelui lux potrivit nu numai rarei şi gingaşei ei frumuseţi, ci şi proiectelor mişeleşti ce le fermenta.

Ceru o cameră cu două paturi.

Da, cu două paturi, căci întocmai cum ştiuse să se înfrâne în Bucureşti, unde nu dormise nicăeri la un loc cu ea; cum avusese tăria să nu se lase furat de patimă, pe tot parcursul cu „Simplon"-ul, totaşa voia să procedeze şi acum: să aştepte mai întâiu ca ea să se odihnească bine fiziceşte, întremându-se în un şir neîntrerupt de ore de somn şi, apoi, într'o lungă plimbare, s'o distragă dela durerea recentă, prin spectacolul unui oraş străin, care ar încânta-o cu noutăţile caracteristice ce ar tăia firul de senzibilitate ce-o mai lega de ţară.

Şi-şi zicea:

— Răbdare până noaptea viitoare! Da, da, noaptea viitoare... Nu e bine să-ţi strici o plăcere, pripindu-te. Domol! E mai sănătos....

Şi acest feroce calculator fu destul de prudent să lase pe Eliza să doarmă singură, în această primă noapte a sosirii lor la Bruxelles, culcându-se, el, într'al doilea pat, la cellalt capăt al camerei. Era o hotărîre cu atât mai oportună cu cât fata era peste mă-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/morri1901-1932

sură de obosită, de lunga călătorie, fără popasuri.

Era, acum, prima noapte calmă, și-a unuia și a celuilalt, dela plecarea lor din Ocna Sibiului.

Cumințenia lui se armonizâ pe deplin cu oboseala amândurora, căci dormiră aproape douăsprezece ore în șir.

Se culcaseră aproape de miezul nopții și nu se deșteptară decât abia pe la unsprezece dimineața.

Dela prima ochire, Grigore se convinse că Eliza e ceva mai întrematâ.

Cum se întâmplă întotdeauna la persoanele de vârsta ei, impresiunile dureroase se ștergeau din mintea și sufletul fetei, cu o repeziciune ce sporea neîncetat.

Și, pe când își făcea, în dimineața aceasta, toaleta, zâmbea la glumele mai mult sau mai puțin căutate ale lui Alfons.

Era, în afară de aceasta, o zi strălucitoare. Un soare vesel de Iulie pătrundea în valuri pe marile ferestre, făcând să scânteie firele de aur ale ciucurilor dela perdele și dela garniturile pologurilor.

— Mergem să ne plimbăm azi, după prânz, în pădurea „de la Cambre", un fel de Șosea a noastră, din București, — înștiință Grigore.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— A, aşa ! Trebuie să fie frumos ! — se bucură Eliza. Şi e mare ?

— Nu, nu e chiar aşa de mare. Are însă peisagii foarte pitoreşti... ei vedea numai.

Şi, la amiazi, îmbrăcaţi ca în tren, dar, firește, el fără pardesiu şi ea fără manta, coborîră, din camera ce-o ocupau. îndreptându-se, imediat, spre sala de mâncare.

Eliza dovedi o mare poftă, ceeace nici nu era de mirare, căci mesele luate în drum n'o mulţumiseră deloc, fie din cauza stării ei sufleteşti, fie a insuficienţei mâncărilor ce-i se oferiseră, aşa că era cam înfometată.

După un dejun suculent, luat în luxoasa sală de mâncare a hotelului, Alfons şi Eliza se urcară într'o trăsură, cu care ocoliră cartierele aristocratice ale oraşului, până la pădurea „de la Cambre", unde rămaseră să se plimbe mai toată după-amiazi şi să soarbă băuturi răcoritoare.

Înţelegem bine că Grigore nu-şi pierdea vremea degeaba.

Cu şoapte înflăcărate de dragoste, cu sărutări şi îmbrăţişări riscate la adăpostul arborilor, ridică termometrul amoros al Elizei la ultimul grad.

Şi, când se înapoiară la Bruxelles, fecioara era gata de voluptosul sacrificiu. Ba e chiar puţin, spunând că era gata, căci, de fapt, îl dorea... îl dorea cu acea forţă irezistibilă a

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

fremătării ce înfioară, prin însăș opera firii, fetele, la epoca primejdioasă dintre șaisprezece și nouăsprezece ani.

Când miile de legături ale familiei și paza și sfaturile mamei le reținde de pe pantă, doresc cu înverșunare măritișul.

Dar când sunt, ca Eliza, complect libere, apoi se dau fără restricțiune, cu pasiune și fericire, acelui bărbat care a știut, cel dintâiu, să aprindă într'însele flacăra amorului...

La hotel, Grigore și Eliza luară o masă ușoară : [illegible] ouă, niște costiță și câteva fructe.

Apoi, se sui[illegible] camera lor. unde se încuiară.

Fata se simțea pradă unei turburări nedefinite: era ceva între teamă și așteptare dornică.

Răspunse cu pasiune la sărutările lui Grigore, care o dezbrăca febril, cu degetele tremurânde.

Și, deodată, ea se simți purtată pe sus, în sărutări pătimașe, ce-o înebuneau.....

Și fu, pentru ea, prima noapte de amor : noapte de durere și transport, de suferință și de voluptate, noapte teribilă și dulce, totdeodată, în timpul căreia fata de șaisprezece ani, devenită femeie, uită totul pe lume, neavând pe buze decât un nume și două cuvinte :

— Alfons, te iubesc !...

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

CAPITOLUL 12

Misterul de pe cheiul Dâmboviței

Când stai și te gândești bine, nu se poate să n'ajungi la concluzia că viața e, cu adevărat, fantastică...

Oferă coincidenți așa de stranii, întâmplări atât de miraculoase, că, adeseaori, ori de câtă inteligență și de putere de judecată te-ai socoti înarmat, rămâi cu mintea în suspensie, ca în fața unor fapte [illegible] căror dezlegare ți-e cu neputință s'o dibui, trecând dincolo de granița putinței [illegible] de sondare.

Să lăsăm, deocamdată, pe Grigore și Eliza să plece la Ostenda, după frenetica lor noapte de dragoste. Nu-i urmărim, ci ne vom întâlni iar cu ei peste opt zile, în clipa când Alexandru Morescu și Filipache vor fi pe cale să intre în acel oraș.

Părăsim, deasemenea, și pe Luciu, lăsându-l pe patu-i de durere, iar pe Tinculina la căpătâiul lui. Suntem siliți, totdeodată, să lăsăm la vila celor „Trei-Salcâmi" cadavrele Miradorei Zimoianu și al lui Eugen Conițiu. Insfârșit, trebuie să ne despărțim și de Aura de Lavorini, care a plecat la băi cu amantul său, după expresia întrebuințată la noi, „prietenul" ei : Șerban Zimoianu... precum și de Trefalidi, și de taica Zaharia, și

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

de Codin și Fifi, și de sărmana Ileana... pe toți, pe toți suntem nevoiți să-i părăsim.

Ne vom găsi însă iar cu ei în curând, de cum evenimentele ne vor readuce în mijlocul lor.

Până atunci, să ne îndreptăm privirile spre alte scene, cu o desfășurare de un bizar sentimentalism și, în acelaș timp, aventuroasă, și ale căror personagii, până acum necunoscute pentru noi, sunt menite, cele mai multe, să fie amestecate, printr'un capricios destin, în viața celor trei surori : Tinculina, Aurelia și Eliza, apărând pe aceleași poteci de iubire, durere și sânge.

Să trecem dar de granița Belgiei și să ne înapoiăm la noi în țară.

Și iată-ne, acum, iar în București.

Era o noapte cu un cer noros și străzile înecate in beznă, când Adrian Nicolau, tânăr care, datorită imensei sale averi, nu-și frământa prea mult creierii în existența-i de rentier, ieșea dintr'o casă nou clădită din strada Enăchiță Văcărescu, dela poalele Mitropoliei, unde petrecuse o admirabilă seară, într'un cerc vesel, nu atât prin jocul de cărți ce grupa pe fervenții pokerului, cât prin drăgălășia zglobie a amfitrioanei, de pe buzele căreia surâsul nu pierea niciodată.

Un fior ușor de frig îl scutură ; de nu i-ar fi fost rușine de slăbiciunea lui, ce o socotea

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

ca o scădere a bărbăţiei, şi-ar fi ridicat gulerul dela haină. Aşa însă, îşi aplecă puţin pe frunte pălăria şi deschise umbrela.

Ploua mărunt şi nimic nu arăta că apa se va porni în torente ; o adiere de vânt susura, uneori, prin bogatul frunziş, îndoind crengile, într'o închinare umilă.

Cum tocmai da să apuce, din spre piaţa de legume, pe cheiu, zări ultimul tramvaiu spintecând singurătatea cu strălucirea farurilor sale.

In atmosfera de umezeală, felinarele par'că împrăştieau lumină mai puţină şi debunăseamă că şi vagabonzii se vor fi refugiat prin cocioabele lor, măcar pentru câteva ceasuri, deoarece nicio umbră suspectă nu aluneca pe după ziduri.

Deodată, în lipsă de vehicule, la cari să fi apelat, cum se avânta pe bulevardul Maria, spre calea Călăraşilor, unde-şi avea locuinţa, Adrian zări un om, care-i atrase atenţia prin mersu-i şovăitor şi cam fricos.

Era ca la o sută de paşi de el şi cotea pe după un copac, caşicum s'ar fi ferit de cineva.

Adrian îşi înfipse ochii înainte, în perspectiva cheiului, şi văzu silueta unui sergent de oraş pitindu-se sub streaşina unei gherete.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Oare de aci pândea pericolul de care se ferea vagabondul ?

Probabil, căci nu dispăru bine gardistul și omul străbătu, grăbit, podul, spre trotuarul cellalt, urmându-și drumul tot pe lângă bara ce mărginește taluzul Dâmboviței.

Adrian bănui, fără însă un temeiu precis, ceva misterios și, ascunzându-se după un pom, nu scăpă din ochi necunoscutul, care mergea, acum, foarte încet.

Un gând îi trecu prin minte și, deși nici el nu-și putea explica proveniența lui, ținu, totuș, să se lămurească pe deplin, în evitarea eventuală a unor mustrări prea târzii.

Ceva mai departe, altă figură se furișa sfioasă.

Adrian își ascuți privirea, să sondeze obscuritatea.

Umbra trecu temătoare, ca o nălucă.

Să fi fost vreun complice ? Dispăru însă pe dată....

Nicolau se înapoiă dar spre omul care-i stârnise dintru'ntâiu interesul.

Nu era, acela, nici înalt, nici mărunt ; statura-i mijlocie n'avea nimic deosebit, iar obrazul, care abia de se zărea de sub cozorocul șepcii, dispărea în sombrul îmbrăcămintii ; era imberb și să tot fi avut douăzeci de ani.

Purta la subsuoară un pachet mare, care-i

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr:1901-1932

stingherea mişcările, silindu-l să umble cu precauţiune.

Şi tocmai acest pachet intriga pe Adrian.

Omul îşi întoarse o singură dată faţa şi, nemaiobservând pe sergent, îşi iuţi pasul ; apoi se opri, respiră şi scrută zarea neguroasă, dar fără să mai îndrăznească să se uite înapoi, ca oamenii conştienţi de fapta rea ce sunt pe cale să săvârşească ; îşi reluă mersul, parcurgând vreo douăzeci de metri şi, înaintând pe podeţul construit cam prin dreptul Băilor Populare, se sprijini un moment de parapetul de fier.

Adrian se desprinse din punctul unde stătuse de supraveghiase acţiunea necunoscutului.

Pantofii-i fini nu făceau zgomot pe terenul muiat.

Il îmboldea instinctul irezistibil de a împiedica o crimă : din două sărituri, pe cari cellalt n'avu răgaz să le preîntâmpine, fu lângă el şi-l apucă de guler mai înainte ca să fi putut împinge printre spiţe sarcina, ce o şi depusese pe jos.

In acelaş timp cu gestul cu care opri mişcarea criminală a individului, zise cu ton energic :

— Ce faci aici, nenorocitule ?

Şi nu-i da drumul, ci-l ţinea strâns de guler.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Omul scoase un gemăt surd, încremenit de neaşteptatul incident.

Un plânset, un scâncet, răsuflă din înfăşurarea de basmale.

Adrian ghicise.

Mizerabilul voia să arunce în apă un copil, un prunc nou-născut, poate...

Nicolau se cutremură de groază şi, la turburarea băieţandrului, care nu izbutea să se dezmeticească, îşi repetă întrebarea :

— Ce vroiai să faci ?

Şi, cu o mişcare promptă, se aplecă şi, cu mâna stângă, ce rămăsese liberă, ridică pachetul negru, în care copilaşul, trezit, desigur, de zguduitura ce suferise când fusese trântit jos, plângea acum.

Adrian, înalt, destul de voinic, dar fără a fi gras, era ca de treizeci şi cinci de ani ; statura şi eleganţa sa puteau să intimideze pe un om din popor, şi tocmai acest sentiment de inferioritate era ceea ce, pentru moment, părea să înfricoşeze pe captiv mai mult decât strânsoarea de fier a „boierului".

Necunoscutul nu răspunse la injoncţiune.

Avu doar o trăsărire de revoltă când Nicolau îi porunci :

— Hai la circumscripţie !

Probabil că se gândea la cea din centrul halelor, cea mai apropiată de locul unde se aflau, sau, poate, la inspectoratul din strada

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr/1901-1932

Olimpului, unde, pe atunci, domina spiritul integru al subtilului intelectual Ioan C. Pupa.

Nenorocitul se răsuci ca să scape de cel care-l prinsese, dar Adrian era înzestrat cu o forţă musculară ce depăşea de comun, aşa că orice rezistenţă era de prisos.

— Nu la circumscripţie... nu la circumscripţie... nu la circumscripţie... — implora băieţandrul, cu glas tânguitor, năbuşit în lacrimi.

Şi plânsetu-i lugubru se resfrânse în izolarea nopţii.

Cu răceală neînduplecată, Nicolau, conştient de forţa sa şi satisfăcut că stăpâneşte, cu mâna-i viguroasă, pe nevârstnicul bandit, reluă :

— Voiai să omori copilul ? Spune !

— Nu, nu voiam să-l omor ! — gemu nemernicul.

Adrian zâmbi ironic :

— Dar ce voiai să faci cu el ?

— Să-l las aci.., de unde vreo persoană miloasă îl va fi ridicat.

— Minţi !

— Zău !

— E al tău copilul ăsta ? — iscodi Adrian.

— Nu... nu...

— Atunci, cum ?

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/morr1901-1932

— Păi dacă era al meu, credeți d-voastră că-l lepădam eu ?! — zise cellalt, cu un accent patern ce nu l-ai fi bănuit la un individ de etatea lui.

— Vasăzică, pentru alții te dedai la asemenea fapte rușinoase ? — îl apostrofă Adrian. Foarte frumos !

— Da ! — murmură prizonierul.

— O dramă de amor ! — se gândi Nicolau, care, cu imaginația-i de om de lume, și vedea cauzele și consecințele unei înlănțuiri romantice : poveste cu început idilic și plin de farmec.

Dar nu era, acum, timp de poezie.

Datorită întâmplării, împiedicase o crimă; pusese mâna pe principalul complice, pe care avea să-l predea justiției, nu atât din dragoste pentru ființa aceea micuță care scâncea, pe care n'o cunoștea și care-i era indiferentă, cât din simplă măsură de apărare socială.

Orice om care calcă legile societății trebuie să cadă sub lovitura legilor cari apără acea societate.

Vagabondul se zbătea zadarnic : ideia că e târît la circumscripție îl făcea să tremure.

Încercă să îmblânzească pe cel care-l conducea cu fermitate și zise, cu o voce vibrând de umilință și obidă :

— Vă rog, domnule... Eu nu sunt ucigaș.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

nici hoţ, cum, poate, o credeţi. N'am avut încă niciodată deaface cu parchetul.

Adrian nu răspunse.

Dar băieţandrul, la lumina fugitivă a felinarelor, putu vedea figura aristocratică a lui Nicolau, calmă, hotărîtă şi pe care niciun semn nu-l putea face să nădăjduiască într'un sentiment de milă...

Se rostogoli, deci, la pământ.

Dar Adrian l-ar fi ridicat ca pe un fulg, dac'ar fi fost nevoie.

Nu trebui însă să recurgă la acest mijloc, deoarece omul înţelese curând inutilitatea împotrivirii şi sări dela sine în picioare, spre a-şi relua mersul.

In intenţia însă de a tărăgăna, întârziind, astfel, momentul când să fie predat poliţiei, reluă :

— Dacă vreţi, vă spun adevărul...

— N'am nevoie ! — replică Adrian, răstit.

— Vă spun tot ce ştiu... Vă rog... nu mă duceţi acolo.... Voiam şi eu să fac cuiva un serviciu... Vedeţi prea bine că nu sunt înarmat şi n'aş căuta să mă răzbun, făcându-vă vreun rău... Fie-vă milă... vă implor : fie-vă milă !

Şi un horcăit de disperare ieşi din gâtlejul nenorocitului.

— Ei haide, fie ! — se muiă Adrian, intrigat să cunoască amănuntele.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Şi-şi încetini pasul :

— Vorbeşte !

— Da, vă voiu spune totul.

— Haide, începe şi, dacă mă interesează, e posibil să te ascult cu răbdare ! — adăogă Nicolau.

Băieţandrul izbucni în hohote de plâns.

Cu adevărat, nu era un răufăcător de profesie şi Adrian, în calitate de psiholog dilettant, îşi dete imediat seamă de aceasta : zări în sufletul acela de rând o scânteie de sinceritate şi se gândi să tragă profit din observaţia ce făcu.

— Să aud ! — îndemnă el.

— Uite... sora mea Tudora este aceea...

— ...care te-a trimis aci, hai ?

— Da.

— Ei, mai departe !

— Şi am ascultat-o.

— Eşti un mizerabil !... E al ei, vasăzică, pruncul ?

— Nu !

— Păi, atunci, cum ? Al cui e ?

— Sora mea e fată 'n casă...

— La cine ?

— La nişte oameni bogaţi.

Individul vorbea sacadat, printre sughiţuri, caşicum îi venea greu să spue totul.

Fără să vrea, Adrian era cuprins, din ce în ce, de curiozitate tot mai mare. Intriga

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr1901-1932

aceasta tenebroasă îl interesa : ce-i era dat să afle ?

Reluă, de astădată, cu o privire mai puţin indiferentă şi cu mai puţină asprime în voce:

— Asta-i aşa dar ? Sora ta e fată 'n casă la nişte oameni bogaţi. Cum îi cheamă ?

— Da, sunt putred de bogaţi... Stau în piaţa Sf. Gheorghe, unde au şi o bancă mare.. Tudora ci-că plătesc o chirie de vreo trei sute de mii de lei... şi mai au şi altă casă... pe strada Mântuleasa. Zău aşa, mare ticăloşie şi asta : să fie unii aşa de bogaţi, când te gândeşti că sunt unii pârliţi ca mine cari n'au nici măcar o lescaie în buzunar.

— Hai... vino la fapt ! N'o întinde !

Flăcăul nu băgase de seamă că figura lui Adrian se alterase subit. Preocupările-i personale îl împiedicau să prevadă consecinţele, întru ce-l priveau, după inflexiunile voci sau asprimea celui de care-i depindea, acum, soarta.

Nicolau îşi domoli glasul şi zise, cu oarecare scrâşnire, strângând, nervos, de braţ, pe prizonier :

— Spune-mi repede numele lor, mizerabile !

— Auleo ! — gemu băieţandrul. Mă doare.

Adrian slăbi puţin din crisparea degetelor.

— Vorbeşte odată !

Şi-l zgâlţâi în chip de stimulare.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr/1901-1932

Tot bocindu-se, flăcăul răspunse :

— Conașu' e bancher... se joacă cu milioanele... iar fată-sa, domnișoara Jeana.... se distrează.

O esclamație surdă, răgușită, țâșni din pieptul lui Nicolau.

— Ce descoperire ! — murmură el în sinea sa.

Fără a se întrerupe, băiatul continuă :

— Îi zice domnu' Pericle... și cellalt nume este... da, zău... este Trefalidi, da, Trefalidi.

Adrian se învineți.

Fu rândul său să rămâie uluit, pradă unei surprize dureroase, la care s'ar fi așteptat mai puțin ca oricând.

Se apropiaseră de circumscripție.

Lumina-i răzbătea în pâcla nopții.

O spaimă epileptică scutură pe nenorocit.

— Înduraţi-vă, domnule ! Înduraţi-vă ! — repetă el.

— Nu-ți fie frică... Termină cu mărturisirile și-ți dau drumul... Dar repede... nu mă ține !

— Oh !

Un suspin scăpă din pieptul sugrumat al băiatului, care aruncă o privire spre Adrian, spre a se convinge de realitatea promisiunii; un fulger de bucurie îi scăpără în ochi : nu-i venea să creadă în atâta noroc.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/ndr1901-1932

Prinse imediat limbă şi, dacă Adrian n'ar fi îndrumat, disciplinat, convorbirea, prin întrebări precise, s'ar fi înecat într'un val de cuvinte.

Reluă dar :

— Afirmi că pruncul acesta e al domnişoarei Jeana Trefalidi ?

— Da...

— Şi cum o dovedeşti ?

— Tudora mi l-a dat acum un ceas ; venea din casa din strada Mântuleasa.

Spunea adevărul ; în dorinţa-i fierbinte de a scăpa de închisoare, nu ezita să trădeze penibila taină ce stăpânea, cu riscul de a compromite grav pe soră-sa şi a-şi face şi sie însuş rău.

— Şi ştii cine e iubitul domnişoarei Jeana?

— De... adică...

Şovăia.

— Haide-haide ! — stărui Adrian.

— Soră-mea îl cunoaşte.

— Dar tu ?

După o pauză, fratele Tudorei răspunse, însfârşit, cu voce fermă, sigură :

— E domnu' Mircea Triandaf.

Adrian nu-şi putu stăpâni o mişcare violentă de înmărmurire şi se dete înapoi cu un pas. Apoi, cu voce slăbită, stinsă, zise :

— Asta-i tot ce ştii ?

— Da.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr1901-1932

— Încă ceva...

— Ce ?

— Cât ți s'a oferit ca să duci copilul la Dâmboviță ?

— Tudora mi-a dat cinci mii de lei.

Adrian îi dete drumul de guler, nemaiținându-l decât de un colț de mânecă.

Zise apoi :

— Cred că ai spus adevărul ; constat, din nefericire, că o sumă de amănunte din cele ce mi-ai povestit sunt veridice. Îi cunosc pe Trefalidi, așa că am posibilitatea să controlez cea mai mare parte a declarațiilor tale.

— Vă jur...

— Inutil....

— Vai !

— Nu te teme. Cum ți-am făgăduit, te las în libertate. Nu te denunț și nici pe sora ta n'o s'o supăr. Acesta e prețul tainei.

— Și plodul ? — îngână băiețandrul.

— Mă privește ; nu te îngriji tu ! Dar stai : ai vreun complice ? — se interesă Nicolau, amintindu-și de umbra fugitivă pe care o zărise vag cu puțin mai înainte.

— Nu... Vă jur...

— Ești liber... Du-te acum... și să nu te mai văd niciodată... Și, mai ales, păstrează taina.... Altfel !...

Și Adrian își slobozi captivul, accentuându-și, cu un gest energic, amenințarea.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Cum se simţi liber, băiatul făcu un salt şi, în frica de a nu fi, cumva, iar oprit, o rupse la fugă, ca un nebun.

Nicolau aruncă o privire asupra grămezii informe de lână ce-o ţinea în mână şi, apoi, se îndreptă în grabă spre calea Călăraşilor.

CAPITOLUL 13

Mica Valeria

Acasă abia, se dumiri pe deplin de fapta temerară ce săvârşise, împiedicând o crimă. In acelaş timp, inima-i era adânc rănită, acum, când se afla în posesiunea tragicului secret al Jeanei Trefalidi.

Depuse copilul pe un fotoliu din salon şi, în loc să cheme pe fecior, ca deobiceiu, sună pe bucătăreasă.

Cu obrazul umflat de somn, năucită şi cu ochii rătăciţi, întrebându-se sincer dacă nu cumva stăpânu-său a înebunit ca s'o cheme după miezul nopţii, ea sosi aproape cu un sfert de oră după ce o deşteptase soneria.

Cu cât însă nu-i spori mirarea când, cu voce schimbată, dar fermă, el îi zise, arătându-i pachetul :

— Desfă pachetul, Frusino !

Servitoarea îndeplini ordinul şi scoase la iveală copilul : o fetiţă cu ochi mari, des-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

chişi, şi care nu părea să fi suferit în molicioasa înfăşare.

— Sfinte Isuse !—esclamă ea, crucindu-se.

— Am găsit copilaşul ăsta pe stradă... ici, la doi paşi de noi.

— Maica ta, Cristoase !

Şi femeia îşi împreună mâinile, ridicându-le spre cer.

— Hai, vino-ţi în fire ! — îi ceru Adrian.

Frusina era una din servitoarele vechi, cari, din nefericire, nu se mai găsesc azi, cu tradiţii de devotament pentru stăpâni.

Slujise peste douăzeci de ani la bătrânii boieri Nicolau, părinţii lui Adrian, la conacul lor dela Niculăieştii-de-Jos, şi trecuse, la moartea lor, în serviciul tânărului, pe care-l iubea caşicum ar fi fost odrasla ei.

— Ai tu grijă de copilaşul ăsta, — îi ceru el grav. Trebuie să ai nişte lapte în cămară, sau altceva ce-i s'ar potrivi.

— Da, domnişorule.

— Ia-l acum la tine şi mâine m'oiu ocupa eu de el.

Servitoarea ieşi, lăsând pe Adrian singur.

El îşi scoase mânuşile şi, cu corpul înălţat, începu să se plimbe în lungul şi latul odăii.

Era înalt şi oacheş.

Faţa-i ovală indica tipul de onestă simplicitate ; ochii-i aveau o privire sinceră, leală; gura-i fină şi mustaţa-i tunsă făceau să re-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

iasă linia pură a nasului ; o cărare despărţea inegal părul-i, cam lung, pornind din stânga frunţii, spre a se termina în moalele capului, de unde şuviţele se lipeau, linse, de ambele părţi ale tâmplelor.

Deodată, se opri înaintea unei oglinzi şi abia acum îşi dete seamă de gradu-i de emoţiune.

Figura-i, deobiceiu pală, era acum galbenă ca muşeţelul, iar neastâmpărul din privirea-i arăta că surpriza căreia-i căzuse pradă nu era numai efectul unei descoperiri tragice, ci că avusese o repercusiune şi în cugetul său, zguduindu-i întreaga fiinţă morală.

Reluă, cu pas sacadat, călătoria din jurul salonului, iar când se opri din nou, fu doar în faţa unui portret în uleiu, pictat de el însuş şi instalat pe un şevalet.

Acest portret : o schiţă luată la iuţeală, reprezenta o fată frumoasă, tânără.

Era oacheşă şi bucle bogate îi încadrau obrazul cu trăsături fine ; expresia bolnăvicioasă şi de neliniste a fizionomiei era aceea a femeilor pe cari le pândeşte neurastenia, iar profilul regulat avea ceva nedefinit, senzual şi închis totdeodată.

Decolteul discret al unei rochii de primăvară îţi permitea să ghiceşti un gât plin, căruia maturitatea corpului i-ar da repede am-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr/1901-1932

ploare ; însfârșit, mâna, lăsată alene pe speteaza unui fotoliu, rotundă, cu degetele cam grăsuțe, deși frumoasă, vădea o origine care nu era, în niciun caz, românească.

Portretul acesta, în fața căruia Adrian Nicolau rămase în contemplare misterioasă, era acel al domnișoarei Jeana Trefalidi.

Un amănunt ne va lămuri totul. De câteva luni plutea în aer un proiect de unire între el și fiica bancherului; tratativele erau chiar aproape de încheiere, fixându-se, în principiu, și ziua de logodnă, când faptul avea să devină oficial.

Iată pentru ce întâmplarea cu întâlnirea nocturnă, descoperirea crimei ce împiedicase, prezența, însfârșit, în casa sa, a unui copil care se presupunea a fi al Jeanei... toate acestea îl aruncară într'o stare de dezechilibru mental, extrem de dureros și care aproape îi răpea mințile.

Sta nemișcat, ca înțepenit locului.

Era copleșit de gânduri, cari se succedau învălmășite și fără ca el să dea vreunuia graiu : o dezordine generală îi turbura ideile ; se silea să se reculeagă, scormonindu-și memoria, în căutarea unui fapt a cărui amintire să-l călăuzească într'o primă anchetă psihologică, și nu găsea nimic... nimic...

O împrejurare îi veni, totuș, într'ajutor.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Nu văzuse pe Jeana de câteva luni, precum nici pe mamă-sa.

Un sezon petrecut la Nissa, apoi o primăvară în permanentă călătorie, îl despărţiseră de viitoarea sa nevastă.

Da, Adrian găsea, acum, că timpul acesta fusese cam lung.

E adevărat că refuzase să meargă la moşia ce Trefalidi o poseda în preajma mânăstirii Zamfira, într'o poziţiune de un romantism impresionant, dar probabil că Jeana — îşi zicea cu melancolie tânărul — ar fi ales alt loc de vilegiatură, la caz că el ar fi acceptat invitaţia.

Şi continua să stea imobil, cu ochii arşi de lacrimi şi fruntea îngheţată.

Vedea cu amărăciune prăbuşindu-se un trecut întreg, ale cărui iluzii îi insuflaseră dorinţa unei însoţiri de veci cu fiinţa iubită: visurile sale de căsătorie prin dragoste se spulberau, sub lovitura acestui dezastru.

Căci o iubea pe Jeana. Iar dacă unirea proiectată era rezultatul demersurilor făcute de prietenii celor două familii, totuş nu mai puţin tânărul nutrea o serioasă afecţiune pentru domnişoara Trefalidi.

Zdrobit sub povara realităţii, pe care tot nu voia s'o creadă, prăvălit în haosul gândurilor ce-i întunecau inima, toată făptura, viaţa, distrugându-i iluziile, era năucit, az-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/ndrr1901-1932

vârlit, par'că, de colo până colo, ca o jucărie a soartei.

Primele mijiri ale unei zile ploioase și triste îl găsiră în aceeaș atitudine, de zbuciumată meditare.

Ochii-i erau, de-acu', uscați ; își năbușise hohotele și-și învinsese nervozitatea; își chinuise însă atâta creierul, în năvala de gânduri, că nu-și mai simțea capul.

Se sui la etaj, unde-și avea iatacul și o bibliotecă.

Aci, sus, se decise, însfârșit, să se schimbe de haine, făcându-și o lungă toaletă, cu a cărei recreare să compenseze odihna în cearșafurile moi ale patului, și, după ce-și puse o pijama de molton, trecu în bibliotecă, unde își sună servitorul.

O hotărîre calmă, fermă, părea să-i fi înseninat trăsăturile.

Era nouă dimineața.

Florin intră, cu ochii holbați, uitându-se năucit la stăpânu-său, sub înrâurirea celor povestite de Frusina.

— Imbracă-te ! Ai să ieși în oraș ! — zise simplu Adrian.

Florin alergă să informeze bucătăreasa de ordinul primit și, după ce se îmbrăcă, se înapoiă la stăpânu-său.

Nicolau ședea la birou, unde împătura, febril, o scrisoare ; o vârî apoi într'un plic, pe

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

care, după ce-l lipi cu îngrijire, îl întoarse pe mapă şi scrise deasupra adresa :

Domnului Virgil Melic, directorul Asistenţei publice, bulevardul Independenţei 95.

Intorcându-se pe jumătate în fotoliu, se propti cu mâna stângă de spetează, cu un gest care-i era familiar ; apoi, uitându-se la Florin cu ochi liniştiţi în aparenţă şi cărora doar o uşoară încreţire a sprâncenelor le da un aer de asprime, zise :

— Du scrisoarea asta la adresa de pe plic; ia un taximetru şi opreşte-l, cât timp stai la domnu' Melic, iar dacă dânsul va veni cu tine, cum îl rog eu, îl aduci cu acelaş automobil, ca să nu mai pierzi vremea, umblând după altul. Haide, fuga !

— Bine, conaşule ! Atâta tot ?

— Tot !

Şi Adrian îşi reluă vechia poziţie la birou, în timp ce Florin se răsuci în călcâie şi, aproape imediat, uşa dela bibliotecă se închise după el.

Fără 'ndoială că scrisoarea lui Nicolau trebuie să fi fost foarte alarmantă, iar prietenia lui cu directorul Asistenţei destul de mare, căci, în mai puţin de o jumătate de oră dela plecarea sa, Florin se întorcea din bulevardul Independenţei, introducând pe Virgil Melic în biroul unde aştepta Adrian.

— Dar ce-i cu tine, moşulică ? — esclamă

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr/1901-1932

noul venit, cu un accent tot pe atât de ironic pre cât de impregnat de curiozitate. Ce s'a întâmplat de-i așa de urgent ?

— Ai să auzi ! — răspunse Adrian, foarte grav.

— Ceva nou detot !

— Vei judeca singur.

— Insfârșit, venii ! Da' ce zor. Doamne !

Și Melic își trânti pălăria chiar pe birou și zâmbi, satisfăcut că-și găsește prietenul sănătos. Se și temuse de o catastrofă.

Feciorul se eschivă, dar nu neglijă, după ce ieși, să rămâie la ușă, uitându-se pe gaura cheii.

— Cam ciudată afacere, după cum te vei convinge și tu, — răspunse Nicolau, la întrebările precipitate ale prietenului.

— Eh, ce-i ?

— Ia-ți un scaun și stai ici.

Și, după ce-l instală pe Melic, Adrian își întoarse fotoliul dela birou și șezu și el.

Își puse, apoi, un picior peste altul și, prinzându-și genuchii între mâini, începu :

— Uite : azi noapte, pe când ieșeam dela Bercescu, fiind silit să merg pe jos, deoarece nu găseam nicio trăsură, găsii pe cheiu un copil pe care-l lepădase cineva nu de mult, probabil, deoarece, cu toată ploaia, basmalele în cari era înfășurat nu se udaseră decât prea puțin.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Ei drăcia dracului ! — esclamă Melic. Păi trebuia să vesteşti pe comisar, nu pe mine...

— Ba nu, fiindcă, vezi tu, am nevoie mai întâiu de sfatul unui prieten şi abia după aceea să mă adresez autorităţilor.

— Te ascult dar ! — răspunse directorul, luând un aer grav de circumstanţă.

Şi se tolăni în fotoliul adânc, de piele maro, în care luase loc, îşi puse mâinile în buzunare şi-şi aţinti privirile spre Adrian, cu semnele celei mai vii curiozităţi.

Capu-i micşor, cu un păr şaten pieptănat ţepos pe o frunte nu prea lată, ochelarii-i nelipsiţi dela ochii-i căpri, o bărbuţă cu minuţiozitate tunsă, mustaţa scurtă, curăţenia toaletei sale, o jachetă sobră, cam demodată... toate indicau în persoana sa pe funcţionarul onest, ordonat şi grijuliu de aspectu-i exterior, grav.

Adrian reîncepu :

— Nu vreau eu să păstrez copilul acesta.

— Cred şi eu ! — întări Melic.

— Departe de mine mila aceea care, gâdilându-ţi epiderma, te încarcă, totuş, de o greutate, adoptând un copil, — esclamă tânărul cu vehemenţă.

— Asta depinde de punctul de vedere prin care fiecare chibzuieşte situaţiile.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Insfârşit, asta e.

— Ei, şi mai departe ?

— Aş vrea să ştiu dacă, predând Asistenţei copilul, pot să mă ocup eu, financiarmente, de el. Adică, spre a mă explica mai lămurit (adăogă Adrian), eu să plătesc regulat leafa doicii şi să răspund de întreţinerea lui până la vârsta de optsprezece ani.

— De ! — făcu Melic, strâmbând din nas. E o chestiune şi asta...

— Mă bizui însă pe tine, ca să intervii pentru înlăturarea obstacolelor şi să aranjezi lucrurile astfel : nu vreau să dau copilul pe mâna oricui, nici la vreun leagăn ; sunt, în consecinţă, dispus să alochez trei mii de lei pe lună pentru fetiţa aceasta, până la majoratul său, şi s'o am sub supraveghere tot acest timp... şi chiar şi mai târziu, dacă o vor cere împrejurările.

— Bine, — admise Melic, — vedem noi. Şi ţii tu aşa de mult la broscoiul ăsta ?

Adrian, crezând a ghici, în consimţimântul de jumătate al lui Melic o aluzie la o afacere de natură pur personală, îl dezminţi :

— Nu, dragă Virgil, nu sunt eu în joc. E adevărat, nu tăgăduiesc, am şi eu câte o dragoste şi sper să continui a găsi în plăcerile iubirii motivele puternice cari să mă înlănţuie de viaţă, dar n'am fost niciodată laş şi nu voiu fi niciodată atât de criminal ca....

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Scuză-mă—îl întrerupse cellalt—dacă m'a năpădit ideia că fetiţa asta ar fi a ta.

— O ! — făcu evasiv Nicolau.

Şi gestu-i de nepăsare convinse pe deplin pe Melic, care mai zise :

— Dacă-i aşa, apoi mă voiu sili să aplanez dificultăţile. silindu-mă să aranjez lucrurile cum e mai bine... Dar apropo : unde se află copilul ?

Adrian se sculă, se apropiă de sonerie şi apăsă uşor degetul pe buton,

Frusina apăru peste câteva secunde. Stăpânul îi zise :

— Adu-mi copilul !

Fără 'ndoială, cei cari cunoşteau pe Nicolau şi Melic ar fi fost foarte surprinşi să-i vadă aplecaţi asupra micii creaturi roşcovane şi bocitoare pe care le-o adusese Frusina în coşul cu rufe, în care o culcase peste noapte.

Melic, care, oricum, era obişnuit cu spectacolul pruncilor lepădaţi, se simţi, totuş, năpădit de un val de înduioşare şi încruntă, revoltat, sprâncenele.

In schimb, Adrian nu-şi putu stăpâni o mişcare de furie, amestecată cu oarecare ruşine, la ideia că se putea ca vagabondul să fi spus adevărul şi copilul să fie al Jeanei.

— Cum să-i zicem ? — întrebă Melic, pe

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistetransilvania.ro/mdrr1901-1932

care rutina slujbei îl readucea la deprinderea redactării hârţoagelor administrative.

— Nu m'am gândit la asta, — răspunse Nicolau.

— Ia să căutăm, noi, — stărui Virgil.

— Un pronume romantic... ceva mai deosebit.

— Da, negreşit.

— Lavinia... Yolanda... Mesalina...

— O, fugi de-acolo !

— Alice... Margo... Valeria, — continuă să enumere Adrian, cu o voce pe care se silea să şi-o comprime în calm şi nepăsare.

— Valeria... — îl opri Melic.

— Nu e rău, nu-i aşa ? Acum. cellalt nume.

— Eh, ăsta poate să fie oricare : Popescu, Ionescu, Trandafirescu, e totuna ! — replică Melic cu un aer degajat.

— Nu ! — se opuse Nicolau. Să alegem altul : Necşoiu, Răsură, Semen (insinuă el).

— Ei, care-l preferi ?

— Valeria Răsură, nu e nici vulgar şi sună şi plăcut. In acelaş timp, nici prea umflat nu e.

— Aşa e ! — recunoscu Melic.

Un suspin adânc săltă pieptul lui Adrian.

— Fie dar Valeria Răsură ! — parafă directorul Asistenţei, scărpinându-şi, după un

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901_1932

vechiu obiceiu, urechea, oridecâteori lua o hotărîre definitivă.

Şi, absorbit de preocuparea ce acest eveniment îi inspira, nu observă indispoziţia ce crispă, un moment, faţa lui Nicolau.

Nu văzu, deasemenea, nici gestul repede cu care acesta îşi şterse fruntea, ce se acoperise de o sudoare rece.

Chinul acestei întreţineri se termină, şi el, curând.

Frusina duse copilul, iar Melic, zorit de ora de serviciu, plecă, asigurându-şi prietenul că va face toate demersurile cuvenite.

Şi, într'adevăr, totul se încheiă după dorinţa lui Adrian, căci până'n opt zile se îndepliniră la Asistenţa publică toate formalităţile şi el putu trimite fetiţa, împreună cu Frusina, la Niculăieştii--de-Jos, la moşie, unde urma s'o crească, îngrijind şi de o doică.

De-acum înainte, copilul avea să se cheme — după cum fusese înscris în registrele de stare civilă — Valeria Răsură, nimănui netrebuind să-i se divulge secretul naşterii lui.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1937

CAPITOLUL 14

Ce va deveni Eliza ?

Aceste evenimente au precedat cele câteva zile câte le-a petrecut Alfons de Mirmilar cu Eliza la Ostenda. Îi întâlnim deci tot în Iulie la Kursaal-Hôtel al acestei plaje la modă.

In decursul acestor zile, Eliza aproape că uitase de moartea mamei sale, de dispariția Aureliei și de pretinsa cruzime a Tinculinei față de dânsa.

Sau, cel puțin, dacă nu le uitase cu totul, năbușise amintirea lor, surghiunindu-le tocmai în fundul inimii.

Și, într'o seară, în hollul hotelului, după dineu, pe când ea aținise într'un „rocking-chair", Grigore scria tatălui său.

Era acea scrisoare care n'avea să cadă niciodată sub ochii bancherului Trefalidi și a cărei copie, precât ne amintim, fusese trimisă lui Alexandru, de Jeana Trefalidi.

Să fi și cheltuit Alfons sutele de mii de lei ce le găsise în portvizitul lui Abdul Bey ?

Desigur, și, dacă nu chiar de tot, dar în cea mai mare parte.

Ca să înțelegem motivul acestei risipe, e deajuns să spunem că, la ticăloșia sa, unea un viciu caracteristic tuturor cavalerilor de industrie : juca.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Cheltuise, în materie de hotel, teatru, restaurante, plimbări şi toalete pentru Eliza, dela sosirea lor la Ostenda, o sumă destul de respectabilă, dar nu într'atâta ca să-l neliniştească.

Pedealtăparte însă, din zecile de mii ce mai rămăseseră în portvizitul său, ori, mai bine zis, în cel al lui Abdul Bey, o cantitate imensă o pierduse la joc... i-o înghiţise ruleta.

Nu mai dispunea, acum, decât decât de o prea mică sumă din banii furaţi dela turc.

Şi, spre a reintra în fonduri, ca expert-şantagist se adresa, firește, tatălui său : bancherul.

Aceasta era executarea primei idei ce-i venise azi.

Căci mai avea una, şi aceea o privea pe Eliza şi nu se putea săvârşi cu ajutorul unei scrisori.

Această a doua ideie consta în anumite proiecte pe cari urma în curând să le pună în aplicare.

Pecetlui plicul pe care tocmai scrisese adresa lui Trefalidi şi ceru să-i se aducă o marcă poştală, pe care o lipi deasupra. După ce isprăvi şi cu treaba aceasta şi ascunse misiva în buzunar, se întoarse spre fată :

— Dormi, Lizico ?

— Nu, dragul meu ! — răspunse ea, des-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdr1901-1932

chizând ochii-i albaștri, cu atât mai frumoși în clipa aceasta cu cât erau învăluiți într'o expresie de iubire adumbrită de melancolie.

— Scoală-te dar și pune-ți mantaua. E timpul să mergem la cazino... Știi, astă seară joacă „Dansatoarea de foc" și merită s'o vedem.

— O, da! — esclamă Eliza, ridicându-se.

Grigore o ajută să-și puie, peste drăguța-i rochie albă de „crêpe-de-Chine", o manta de seară, de satin roz, de o eleganță aleasă.

Apoi Eliza aruncă pe părul-i blond-auriu un voal subțire de muselină, pe care și-l înfășură pe după gât, și, netezindu-și mânușile albe, urmă pe Grigore, căruia un chelner îi întinsese un pardesiu gri.

Kursaal-Hôtel e la doi pași de cazino, așa că nu luară nicio trăsură.

In pragul hotelului Grigore se opri o clipă, ca s'arunce scrisoarea în cutia poștală bătută în zid și, luând de braț pe Eliza, în chip de dezmierdare, intră cu ea în cazino.

Sala, scânteiând de lumină și aurării, era plină de acea mulțime cosmopolită în care milionari veritabili se amestecă cu aventurierii de toate neamurile și duci și prinți autentici se încrucișează cu gentilomi de carton: mulțime, dealtminteri, pe care o întâlnești iarna la Nissa, iar primăvara în Tirol.

Pe gâturile goale sclipeau diamantele, sma-

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/ndr1901-1932

ragdele, rubinele colierelor şi pandantivelor.

In mijlocul acestui lux desmăţat, Alfons de Mirmilar şi Eliza luară loc în rândul al treilea al fotoliilor de orhestră.

Reprezentaţia începuse.

Chiar în momentul în care Eliza şi Grigore se instalară, apăru pe scenă, în bubuitul tunetelor de aplauze, artista căreia-i se zicea „Dansatoarea de foc".

Pe afiş figura sub numele Valencia şi venia din Madrid.

Dealtfel, trăda, dela primul examen, tipul spaniol.

Păr de cărbune, despărţit printr'o cărare la mijloc, ochi mari, negri, scânteietori, buze ca sângele ; nu era tocmai înaltă şi părea foarte nervoasă.

După un salut fugitiv, dispăru, dar reapăru numaidecât, şi, de astădată, într'un aspect orbitor.

Nu-i se mai distingea decât capul. Corpu-i era, în întreg, înconjurat de flacări mari, roşii şi galbene, cari ondulau, se întortocheau, se înălţau şi se lăsau iar uşor în jos, semănând aci cu nişte aripi imense, aci cu nişte volane în resfirări de coadă, purtate de vânt, sau cu o coafură fantastică ce juca pe după corp, când strângându-se, când desprinzându-se şi evoluând în aer ca în spulberări de uragan.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistetransilvania.ro/indrr1901-1932

In jerba aceea de flacări, spaniola zâmbea. In curând începu să se învârtească, în mişcări lente, în juru-i însăş; flacările, cari luaseră acum o colorație verde şi albastră, se ridicară, desgolindu-i picioarele, cari păreau nişte tăciuni aprinşi, învăluiți în ciorapi aurii. Mişcarea de rotațiune se accentua; flacările se înălțau tot mai sus. lărgindu-se într'o imensă roată orizontală, scoțând la iveală pulpele aurii; dansatoarea prinse să se învârtească cu şi mai mare iuțeală şi roata de foc se sfărâmă în sfârticarea unui snop de scântei şi de înmănuchiere de flacări, învălătucindu-se până în tavan, deasupra corpului spaniolei, ce plutea în reflexe de aur. Dela sân până la pântece, dela şolduri până la genuchi. pretutindeni răsfrângeri de foc se îmbinau cu scăpărări de aur, rostogolindu-se în şerpuiri, în timp ce capul şi brațele dispăreau cu totul în flacări multicolore, cari, în răsuciri sau salturi năprasnice, aci se subțiau ca o suliță, aci se lărgeau ca o pânză de corabie, umflându-se ca de un vârtej sau resfirânduse în sus, ca un cornet.

Şi publicul nu se dumirea cum de ființa aceasta miraculoasă poate dansa în mijlocul flacărilor, pe cari le agita cu mâinile, le învârtelnița şi, apoi, răvăşea, cașicum, atât din vârful degetelor, cât şi din întreaga suprafață a corpului său țâşnea într'una foc.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

Dar iată că artista împietri într'un punct al scenei ; în jurul ei, flacările se potoleau, în înclinări molcome, iar trupu-i dispăru sub un voal luminos. Deodată însă, ca aruncată de un mecanism invizibil, sări în picioare, făcu câţiva paşi înapoi şi prinse să alerge dela un capăt la cellalt al scenei, cu capul înainte, urmărită de flacări, într'un fâşâit straniu, urcându-i-se dela tălpi la umeri ca nişte aripi. Ii se vedea tot obrazul : ochii-i se holbaseră, ca de înfricoşare, dinţii-i albi, printre buzele întredeschise, străluceau ca zăpada la soare, iar limbile de foc ce-i înnimbau părul lăsau în urma ei o lungă dâră de lumină.

Se opri o clipă ; îşi reluă însă curând cursa prin faţa scenei, se opri iar, alunecă înapoi şi, într'un avânt, se repezi, cu fruntea aplecată, spre spectatori... flacările învăluind-o din toate părţile, întinzându-se, înălţându-se, căzând din nou şi lipindu-se de corp, conturându-i formele voluptoase, ca o rochie pe care vântul ar grămădi-o spre trup, desenându-i pronunţat liniile, într'o indecentă impetuozitate.

Şi, deodată, dispăru, în mijlocul unei vâltori de flacări stacojii.

Iar cortina căzu.

Aplauze entuziaste răsunară şi de trei ori fu rechemată Valencia.

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— Ce frumos ! — esclamă Eliza. fermecată.

— Da, — o lămuri Grigore, — e procedeul artistei Loïe Fuller, perfecționat.

Și, aplecându-se către fată, îi murmură în ureche :

— Nu ți-ar plăcea și ție, dragă Elizo, să fii o dansatoare mare ?

Eliza tresări, sub un val de purpură ce-i roși obrajii.

Perfida insinuare a iubitului ei trezea întrâ'însa acea pasiune intimă a fetișcanelor : de a apare la cinematograf, în filme în cari li s'ar releva, nu atât frumusețea, cât toaletele luxoase, ce ar stârni admirația unanimă. Și între cinematograf și teatru e doar o strânsă rudenie.

— Da, mi-ar plăcea... Dar eu nu știu decât prea puțin să dansez.

— N'are aface ! — replică ticălosul cu calm. Am eu o ideie. Vorbim noi când om fi singuri, în cameră.

După reprezentație, se înapoiară la hotel. Eliza nu se gândea decât la ce-i spusese Alfons.

Nu-și scoaseră bine : el pardesiul, ea mantaua, că fata se așeză pe genuchii iubitului ei și, alintătoare, îi zise :

— Bombonașule, e lucru serios ceeace mi-ai spus la teatru ?

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistaria.silvania.ro/mdr1901-1932

— Negreşit, puişorule ! — o asigură el, — încântat că proiectele sale prind cheag.

— Şi crezi tu cu adevărat că aş putea eu să ajung dansatoare mare ?

— Sunt absolut sigur.

— Dar eu nu ştiu să dansez decât shimmy şi boston, — obiectă Eliza cu sinceritate.

— Bine, dar am eu o ideie.

— Anume ?

— Ia uită-te la picioarele tale !

— La picioarele mele ? — se miră Eliza.

— Da, uită-te la ele !

Eliza îşi ridică rochia până la jumătatea pulpei şi-şi jucă gambele ascunse în ciorapi de mătase „chair".

Erau fine, musculoase, lungi, de formă perfectă. cu cărnurile bine desenate şi genuchii rotunzi, tari.

— Picioare de dansatoare ! — le etichetă Grigore cu gravitate. Ascultă ici !

Şi, luând de mâini fata, năpădită pentru întâia oară de orgoliul frumuseţii corpului ei, reluă :

— Uite ideia mea... o ideie nouă. Loïe Fuller şi imitatoarele ei au creiat aşa zisele „dansuri de foc" ; altele se produc cu dansuri greceşti, indiane, arabe, ruseşti, spanioleşti, clasice... atâtea şi atâtea ! Sunt o mulţime. Tu, puicuţa mea, vei creia „Dansul parfumurilor".

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

— „Dansul parfumurilor“ ?—repetă Eliza, neînţelegând încă .

— Da ; stai să vezi numai...

Netrebnicul o pofti să şadă pe canapea, după care se apucă să schiţeze paşi şi să facă diferite gesturi, cu o graţie şi mlădiere înăscute, pe cari le poseda, probabil, prin atavism, dela vreun strămoş, fanariot, în care timp continua să pledeze :

— Fii atentă la mine !... Intri pe scenă în rochie de gază verde, cu mâinile încărcate de frunze, iar în păr o coroană de ederă, şi înaintezi în paşi şi gesturi cari vor să arate cum răsare şi creşte planta... Floarea se naşte... Arunci frunzele, te deschei la rochie, care cade la pământ, şi apari, acum, într'o rochie de gază roz. E floarea... După aceea, tot dansând, te îndrepţi către colţul din scenă unde se află o masă încărcată cu tot felul de flori. Iei un trandafir... îl miroşi... Şi faci paşi şi gesturi, însoţindu-le de zâmbete, spre a simboliza trandafirul care se dezvoltă şi exală parfumu-i.

„Două minute... Dai drumul floarei şi te deschei şi la rochia asta roz. Apare, de astădată, alta : de gază violetă... Te îndrepţi iar spre masă, iei viorele... şi dansezi mereu, schimbând numai paşii şi mimica.

„Mă'nţelegi ?... Şi totaşa mai departe, până la sfârşit. După viorelele, vin garoafele, după

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/ndr1901-1932

garoafele tuberoza, zambila, brebeneii şi alte flori... până la crin. Şi la fiecare din ele altă rochie...

„Când ajungi la crin, eşti în tricou alb, de mătase, care-ţi strânge trupul, arătându-te fină, dulce, în desăvârşirea graţiilor cu cari eşti înzestrată.

„Şi, fiindcă tocmai crinul este floarea care emană, poate, parfumul cel mai tare, leşini, uşor-uşurel, pe florile pe cari le-ai împrăştiat în mijlocul scenei... Şi, în vremea asta, cade cortina.

Eliza îl ascultase cu un surâs extatic, uitându-se, totdeodată, la el cu o emoţie admirativă ce făcea să-i bată inima mai tare.

Şi înţelese perfect, cum l-ar fi înţeles, de-altminteri, mai toate fetele de vârsta ei, cari au instinctul şi pasiunea tuturor împrejurărilor în atingere cu teatrul.

Sări de gâtul lui Mirmilar, esclamând :

— O, ce frumos o să fie ! Şi, zău aşa, nu e greu deloc... Ia te uită numai !

Amintirea dansurilor şi pozelor plastice pe cari le văzuse Duminica, la cinematograf, îi reveneau în minte cu grămada.

Şi făcu paşi, gesturi, saluturi, poze, neomiţând nici mimica obişnuită dansatoarelor, rotindu-se dela un capăt al camerei la cellalt.

Lipsa de exerciţiu şi experienţă imprimau mişcărilor sale oarecare stângăcie. Dar era

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistatransilvania.ro/mdrr1901-1932

atât de tânără, atât de mlădioasă, atât de grațioasă că nu se releva nimic greoiu. Și apoi, era frumoasă, iar surâsu-i atât de candid și picioarele atât de ispititoare! Ce-i trebuie mai mult unei dansatoare? N'are nevoie, pentru triumful ei, pe o scenă, feeric luminată, să fi urmat vreo școală specială de balet.

— Bravo... bravo... bravo! — tot striga Grigore, încântat și sigur de reușită.

Eliza râdea, fericită, radioasă, uitate fiind, de-acu', recentele supărări.

Și, tot dansând, cânta și se dezbrăca, în fața lui Scorbură, care o urmărea cu atențiune.

Iar după ce răspunse cu înflăcărare la sărutările și dezmierdările lui, ea adormi, în zâmbet drăgălaș, roșie toată, cu sufletul plin de visuri mărețe, în cari se amestecau dansuri cu săli de spectacol scăldate în lumini, public entuziast, bijuterii splendide, flori, parfumuri, aplauze... glorie.

•

Se naște chestiunea: reușiși-vor proiectele infame ale lui Mirmilar? Și cum se va desena viitorul Elizei Stâncuș? Va mai interveni cumva Abdul Bey în viața fiicei văduvei din strada Ceairului? Sau nu? Pentru aceasta, va fi nevoie să citim romanul care este sub tipar, purtând titlul:

TAINA FIICEI BANCHERULUI

Muzeul Digital al Romanului Românesc
revistamanuscrisa.ro/mdr1901-1932